

Барбара Фрийтти

*Всяко семейство
има тайни – някои
са интригуващи,
други прекалено
опасни, за да бъдат
пренебрегнати*

Позлатени лъжи

БАРБАРА ФРИЙТИ ПОЗЛАТЕНИ ЛЪЖИ

Превод: Нина Рашкова

chitanka.info

Три забележителни фамилии, обещание отпреди петдесет години, което някога ги е свързвало, немислимо предателство, което ги е разделило, и старинен бронзов дракон, който може да унищожи бъдещето им...

Райли Макалистър, Пеги Хатауей и Алиша Чен принадлежат към различни светове. Райли вече не е младежът, израснал сред хипита. Той се стреми към справедливостта — понякога бавно и мъчително, но с чувството, че възтържествуването ѝ е най-важното в живота на всеки човек. Пеги се опитва да намери мястото си като наследница на прочута фирма за търговия с антикварни предмети. Алиша е впримчена в ограниченията, налагани от предразсъдъците на семейството ѝ.

Три души, събрани от съдбата, и принудени да направят невъзможния избор между романтичната любов и лоялността към семейството, между спокойния живот сред разкош и богатство и откриването на истината. Защото съществуване, изградено върху лъжи, макар и позлатени, е немислимо. Отвори ли се вратата към миналото, връщане назад няма...

ПРОЛОГ

Сан Франциско, 1952

Лесно запали пожара, една искрица, едва доловимо съскане и пламъчето подскочи с пукот. Плъзна се бързо по въжето и с всеки сантиметър се разгаряше все по-буйно и по-красиво. Не беше късно да го угаси, да промени хода на събитията. Наблизо имаше пожарогасител. Щеше да отнеме секунда да го грабне и да унищожи пламъците. Но пожарът беше така великолепен, хипнотичен, искрящ в златно, червено, оранжево — окраската на драконите, които бяха обещавали толкова много — благоденствие, любов, здраве, втора възможност, ново начало.

Огънят запращя, но пукотът остана незабелязан всред нестихващите гърмежи, изпълнили улиците на Сан Франциско по случай китайската Нова година. Никой нямаше да обърне внимание на някакъв непривичен шум или проблясък, докато не стане твърде късно. В суматохата драконите и кутията, която пазеха, щяха да изчезнат. Никой никога нямаше да узнае какво всъщност се беше случило.

Пламъкът стигна края на напоеното с бензин въже и изведнъж лумна ослепително, изгарящ смъртоносно. Последваха още експлозии, когато пожарът обхвана сандъците със скъпоценни предмети и се издигна към тавана на подземиеето. Долятя тревожен вик, после някой се затича по коридорите на сградата, която някога е била тяхно светилище, мечта за бъдещето, където съкровищата на миналото бяха превърнати в безличен капитал.

Цената на предателството щеше да бъде висока. Нямаше да бъдат повече братя. Но пък техните връзки никога не са били кръвни, а само приятелски — приятелство, което някои биха помислили, че е било убито в нощта на пожара, но в действителност беше убито много по-рано.

Имаше да се направи само още едно нещо — да се грабнат драконите и тяхната кутия с тайни. Задната врата предлагаше

възможност за бягство. Огнената стена щеше да попречи да се разбере истината. Никой никога нямаше да узнае кой е отговорен.

Сандъкът, където бяха драконите, любезно приканваше като стар приятел. За миг изтръгна капака. От насълзяващия очите дим и жегата не се виждаше какво има вътре, но веднага усети, че нещо липсва, и то повече от едно.

Само един дракон беше вътре! Другият го нямаше, както и кутията. Възможно ли бе това? Къде бяха те? Трите части не трябваше никога да бъдат разделяни. Всички знаеха колко е важно да се съхраняват заедно.

Време за претърсване нямаше. Вратата на отсрещната страна на подземиято се отвори с трясък. Човек с червен пожарогасител в ръка изстреля безполезна струя химикали по вече беснеещия огнен ад. Пожарът не можеше да бъде спрял, нито пък бъдещето. Каквото беше сторено, беше сторено. За добро или за зло драконите никога повече нямаше да танцуват заедно.

ПЪРВА ГЛАВА

Сан Франциско днес

— Казват, че драконите носят щастие на онзи, който ги притежава — каза Нан Дилейни.

Райли Макалистър разглеждаше потъмнялата бронзова статуетка, която баба му държеше. Беше висока около трийсет и пет сантиметра и наподобяваше дракон, макар че с това змийско тяло и матови люспи повече приличаше на чудовище. Искрящите му зелени очи проблясваха като ахатови, но едва ли бяха истински. Нито пък бе наистина от злато. А колкото до щастието, Райли не вярваше в него, нямаше намерение и сега да повярва.

— Ако този дракон наистина носи щастие, ние сме с предимство — промърмори той. Отегчено изгледа хората около тях — поне стотина според него. Когато се съгласи да помогне на баба си да разчисти тавана, не очакваше, че в понеделник сутринта ще се озове на паркинга пред „Кау Палас Арена“ в Сан Франциско, заобиколен от безумци, които бяха донесли какви ли не вехтории, за да ги покажат на гостуващите представители на къща за търговия с антикварни предмети.

— Търпение, Райли!

Баба му говореше с лек ирландски акцент, въпреки че от шейсет години живееше в Калифорния.

Райли се зачуди на бодрата ѝ усмивка; не разбираше откъде тази жена черпи своята енергия. За бога, та тя беше вече на седемдесет и три години, но бе като навита с пружина. А беше и хубава — откакто я помнеше, косата ѝ беше бяла като сняг, а светлосините и очи проникваха в душата му.

— Хубавите неща спожодат търпеливите — напомни му тя.

Неговият опит показваше друго. Хубавите неща се случваха на онези, които експлоатираха жестоко, не подбираха средства, нямаха нищо свято и не позволяваха на чувствата да замъгляват разума им.

— Защо не искаш да продам тези неща по Интернет? — предложи той за двайсети път.

— Да, бе, и да се оставя да ме извозят. Не, не съм съгласна.

— Защо мислиш, че тези тук няма да те извозят?

— Защото „Пътуващите антиквари“ ги дават по телевизията — обясни тя с желязна логика. — Не могат да лъжат милиони хора. Освен това ще се позабавляваме, ще видим нещо ново. А ти си сладур, че дойде с мен. Най-добрият внук!

— Ами да, сладур съм, стига си ме четкала, така или иначе вече съм тук.

Баба му се усмихна и нежно постави дракона върху другите „съкровища“ в червената количка, която също бе намерила на тавана.

Беше убедена, че все нещо в камарата от керамични джунджурии, кукли, бейзболни картички и стари книги представлява ценна находка. Той пък смяташе, че баба му трябва да се радва, ако получи и пет долара за всички вехтории в количката.

Чу силно дрънчене и се обърна.

— Какво е това чудо? — смаяно възкликна той, като видя високия мъж в доспехи, пристъпващ тежко към началото на опашката.

— Прилича на рицар в бойно снаряжение.

— Прилича по-скоро на Тенекиения човек, който си търси ума.

— Сигурно си мисли, че в доспехи по-лесно ще се уреди в шоуто. Чудя се дали и ние нямаме нещо по-интересно, което да си облечем.

Тя приклепна до количката и зарови из вехториите.

— За нищо на света! Отказвам да се правя на клоун!

Райли вдигна ципа на черното си кожено яке с чувството, че е единственият нормален човек на този смахнат панаир.

— Какво ще кажеш за това? — попита Нан и му подаде бейзболна шапка.

— Защо си я взела, тя не е антика.

— Има автограф от Уили Мейс. Ей го тук.

Райли погледна подписа, надраскан върху козирката. Отдавна не беше виждал шапката, но си спомни, че сам той го беше изфабрикувал.

— Уф, бабо, съжалявам, че ще те разочаровам, но автографът не е оригинален, а е мое дело — едно време се упражнявах в подправяне на подписи.

— Какво? Сигурно си се надявал, че Уили Мейс ще ти извини отсъствията в училище.

Внукът ѝ се ухили:

— Твоят подпис го бях усъвършенствал. Канех се да продам шапката на Джими ОХарли, но някой ме издаде.

— Беше много лошо момче, Райли.

— Стараех се.

При тези думи червенокосата жена с умопомрачителен бюзт, застанала пред тях, се извърна и му хвърли сладен поглед.

— Обичам лошите момчета — измърка тя в тон с котешките си очи.

Старецът до нея нетърпеливо потропваше с бастуна си.

— Какво каза, Луси? — попита той, като намести слуховия си апарат.

Червенокосата измери Райли с влажен поглед, после се обърна към прегърбения стар козел, който навярно бе надянал на пръста ѝ големия диамант.

— Казах, че те обичам, сладък мой.

— Да ти се повдигне! — прошепна Нан на Райли. — Може да му бъде внучка. Ето как мъжете си хващат младички жени.

— Ако имат мангизи — съгласи се Райли.

— Не ми харесва, когато си толкова циничен.

— Реалист съм, бабо. И си мисля, че няма да се радваш, ако се разхождам из Сан Франциско в доспехи и се правя на рицар. Така че бъди доволна, че си имам работа. Я виж! Опашката се размърда — каза той с облекчение, когато тълпата запристъпва към предните врати на бившите изложбени сгради.

Някога „Кау Палас“ е било известно като място за изложение на добитък и едва по-късно било разделено на няколко секции. В първата специалистите отсяваха донесените предмети. Когато дойде техният ред, първият оценител — беше жена — набързо разрови камарата на Нан и когато съзря статуетката, прекрати огледа. Каза им да отидат в следващата секция само с дракона. Вторият оценител реагира по същия начин и повика още един, за да обсъдят находката.

— Май ще ни одобрят за шоуто — прошепна баба му.

— Ще ми се да си бях направила прическата. — Нан приглади косата си. — Как изглеждам?

— Идеално.

— Лъжеш, но пък те обичам точно заради това. — Нан се наежи, когато двамата специалисти се зададоха. — Ей ги, идват.

— Това е много любопитна вещ — каза единият от мъжете. — Бихме желали да я представим в предаването.

— Искате да кажете, че струва нещо — интересува се Нан.

— Без съмнение — отвърна мъжът възбудено. — Нашият специалист по азиатско изкуство ще ви каже повече, но предполагаме, че тази статуетка по всяка вероятност е много старинна и носи белезите на една от древните китайски династии.

— Династия ли? — учудено промълви Нан. — Гледай ти! Райли, чу ли го? Нашият дракон бил с благороден произход.

— Да, чух, но не ми се вярва. Откъде все пак е тази статуетка?

— Де да знам. Дядо ти трябва да я е взел отнякъде — отговори тя, докато прекосяваха арената. — Толкова е вълнуващо! Радвам се, че дойде с мен.

— Не се увличай толкова — предупреди я той, като видя растящия ѝ ентузиазъм. — И така да е, пак може нищо да не струва.

— А ако струва един милион? Ами ако пожелаят да я вземат за някой музей?

— Няма да се учудя, толкова е грозна, че става само за музей.

— Готови сме, госпожо Дилейни — каза усмихната млада жена и ги настави на снимачната площадка, обяна в светлини и задръстена от камери.

Един по-възрастен мъж с азиатски произход ги поздрави. След като разгледа внимателно дракона, им каза, че статуетката навярно е била изработена по време на династията Чжоу. „Рядка находка“, допълни той и се впусна в подробности за използвания материал, ахата, от който бяха изработени очите, и за двайсет и четири каратовата златна ивица около шията на дракона.

Райли клатеше глава, не вярваше на ушите си. Излизаше, че този изключително странен дракон е известен в китайската история и почти сигурно е бил от частната колекция на някакъв император. Специалистът прецени, че струва хиляди, а може би стотици хиляди.

Когато участието им приключи и бяха изведени от снимачната площадка, оценители и специалисти ги наобиколиха, затрупаха ги с въпроси, като им подаваха визитни картички и ги поздравяваха.

Райли здраво стискаше статуетката, както и ръката на баба си. Драконът беше като тлъста плячка, подхвърлена на глутница вълци.

Баба му искаше да се поспре и да си побъбри, но той насила я повлече през тълпата и не се отпусна, докато не седнаха в колата и той не заключи вратите. Въздъхна с облекчение:

— Истинска лудница! Тези хора не са с всичкия си.

— Мисля, че просто са превъзбудени — отвърна Нан, загледана в статуетката, която той държеше. — Можеш ли да повярваш, че това нещо е на стотици години?

За част от секундата Райли почти повярва. Като че ли от дракона се излъчи гореща вълна, която опари дланите му. О, дявол да го вземе, сигурно си въобразяваше! Дори да беше толкова старинен, все пак беше само парче бронз, нищо особено. Намести статуетката между двете седалки с облекчение, за което предпочиташе да не си признава.

— И си е стояла на нашия таван — продължи замечтано Нан. — Представяш ли си? Също като в приказките.

— Или като в кошмарите.

Тя не му обърна внимание, заета с визитните картички.

— О, божичко! Къщата „Хатауей“! Виж! — Подаде му семпла визитна картичка на най-известния и елегантен магазин в Сан Франциско. — Желаят да им се обадя веднага щом мога. Имам много хубави предчувствия.

— Така ли? Защото моите са лоши.

— Ти много се притесняваш. Не мисли за проблемите, мисли за възможностите. Това може да се окаже начало на нещо шеметно.

* * *

— Възможно ли е този дракон да е от времето на династията Чжоу? — попита Пеги Хатауей баща си и задържа кадъра от видеокасетата с шоуто „Пътуващи антиквари“, която техният агент им беше изпратил. Ако някой може да датира тази вещ, това беше баща ѝ — той купуваше находките за къщата „Хатауей“, той беше всепризнатият специалист по китайско изкуство.

— Възможно е — отвърна баща ѝ със сдържана възбуда, а погледът му светна от предчувствието на следотърсача, когато се

приблужи до екрана. — Ще ми се да можем да го видя по-добре. Този мъж ми пречи. Наистина трябваше по-ясно да покажат предмета.

Мъжът, когото баща ѝ посочи, беше висок, снажен, с характерни черти и с черно кожено яке. Той взе да се притеснява пред камерата, а малко по-късно изглеждаше смаян. Реакцията му беше в пълен контраст с тази на миловидната сияеща възрастна дама, която наричаше „бабо“ и която сякаш не беше чак толкова изненадана от щастливата случайност. А случайността наистина щеше да е щастлива, ако баща ѝ не грешеше за датировката на статуетката.

— Защо не ни се обажда? — нетърпеливо попита баща ѝ. — Сигурна ли си, че ѝ каза да ни се обади още днес?

— Два пъти ѝ се обаждах — увери го Пеги. — Сигурна съм, че ще ни позвъни. — Но когато погледна часовника си, видя, че вече е почти шест часът. — А може би утре...

— Тази работа не може да чака до утре. Трябва да имам този дракон.

Дейвид нервно закрачи из кабинета на Пеги, който се намиреше на шестия етаж. Беше обзаведен с изящни китайски мебели, които предразполагаха към спокойствие и вдъхновение. Но тази атмосфера очевидно не влияеше на баща ѝ.

— Осъзнаваш ли какво попадение може да се окаже тази статуетка? — продължи той. — Доказано е, че династията Чжоу е дошла на власт около 1050 година пр.Хр. Може да се окаже предмет от ранната бронзова епоха. Този дракон сигурно ще ни разкаже невероятна история.

— Нямам търпение да я чуя, разкажи ми я — помоли тя. Харесваше баща си най-много в подобни моменти, когато в гласа му, в очите му, от сърцето му избликваше страст.

— Не мога да разкажа историята, преди да видя този дракон, да го пипна, да го претегля, да се заслушам в гласа му и преди да усетя магията му.

Дейвид се приближи до прозореца, който гледаше към Юниън Скуеър. Пеги се съмняваше, че се любува на светлините на града. Беше по дирите на ново завоевание. Когато това се случваше, нищо друго нямаше значение за него. Целта го завладяваше изцяло.

И за пръв път включваше в работата и нея. Обикновено тя купуваше, след като асистентите предварително ѝ се обаждаха в

зависимост от вида на предмета и мястото на експертизата. Ако преценяха, че обектът си заслужава, се обаждаха на баща ѝ. Но този път той дойде право при нея с молба да се обади на госпожа Дилейни. Пеги не зададе излишни въпроси. Ако баща ѝ беше решил тя да участва в сделката, щеше да участва.

Усмихна се, докато той нервно рошеше къдравата си кестенява коса. Този негов навик вбесяваше майка ѝ Виктория, тъй като често баща ѝ изглеждаше смачкан като банкнотите, които нехайно натъпкваше в джобовете си, въпреки че за петдесет и петия му рожден ден преди няколко месеца тя му подари елегантен портфейл.

Но Дейвид Хатауей си беше такъв — небрежен към облеклото; често импулсивен и винаги увлечен в нещо. Понякога на Пеги ѝ се искаше да бъде като него. Но въпреки че беше наследила тъмнокафявите очи на баща си, беше повече дъщеря на майка си. Може би ако беше прекарвал повече време вкъщи, ако я беше научил на онова, което знаеше, вместо да остави образованието ѝ на майка ѝ, ако я беше обичал колкото и любимия си Китай... Не, чак дотам няма да стига — да го ревнува от някаква си страна. Беше нелепо, а в семейство Хатауей никой не се държеше нелепо, не се признаваше нищо друго, освен съвършенството.

Всеки ден от живота ѝ нейният дядо и майка ѝ я бяха наставлявали да седи с изправен гръб, да бъде отговорна, да не показва чувствата си, да не губи самообладание. Наставленията им все още звучаха в главата ѝ като натрапчива мелодия, която не можеше да отпъди. Безупречно подреденият ѝ кабинет беше отражение на тези уроци, в него бе възпроизведена атмосферата, в която бе израснала — на изтънченост, пари, култура и студенина. Дори сега я побиха тръпки, които нямаха нищо общо с мразовития февруари, а с ледената сдържаност на „Хатауей“.

Може би ако сестра ѝ Елизабет не беше умряла, нещата щяха да бъдат различни. Нямахме да е принудена да носи бремето на очакванията, особено на майка си и дядо си, за които тя беше само единствена наследница на рода Хатауей, призвана един ден да поеме всички отговорности. При тази мисъл Пеги се чувстваше виновна, тъй като заради милион причини по-голямата ѝ сестра трябваше да е жива, а и животът на Пеги щеше да е по-лек.

— Намерила го е на тавана си — ненадейно се обади Дейвид, като се обърна към нея. — Нали така каза възрастната дама.

— Да, точно така каза на шоуто — с нежелание се откъсна от мислите си Пеги.

— Трябва да ѝ се обадиш пак, Пеги, веднага. — Странният блясък в очите му още повече я притесни.

— Защо всичко това е толкова важно, татко?

— Ето един подходящ въпрос — чу се откъм вратата.

Пеги се обърна и видя майка си. Висока и слаба, Виктория беше неподражаемо изтънчена, идеалната делова дама. В пронизателните ѝ сини очи се четеше интелигентност, тонът ѝ беше енергичен, а чертите на лицето ѝ издаваха безсърдечност.

В строгия си черен костюм Виктория внушаваше страхопочитание и красотата ѝ не се забелязваше, но който веднъж я срещнеше, не я забравяше.

— Зададох ти въпрос, Дейвид — повтори тя. — Защо пришпорваш всички и настояваш Мартин, Пеги и бог знае още кой, да открият тази Дилейни? Толкова ли е ценен този дракон?

— Може да се окаже безценен.

Тя цинично се изсмя:

— Всичко си има цена, скъпи.

— Не всичко.

— Сигурно си попадал на нещо подобно в твоите книги. Или са ти разказвали някоя легенда или приказка. Знаем колко обичаш приказките, особено китайските. Знаеш всичко, което може да се научи за онази страна и оня народ. — Виктория изплю думата „народ“, сякаш ѝ загорча. — Не е ли така?

— Какво те е грижа, Вики? — попита той, обръщайки се към нея с умалителното ѝ име, което тя ненавиждаше. — Това не е, струва ми се, реалистично изкуство, което до известна степен те интересува.

— Цената му със сигурност ме интересува.

Пеги наблюдаваше как родителите ѝ с неприкрита антипатия си разменяха любезности. И все пак баща ѝ беше прав. Майка ѝ рядко забелязваше експонатите в магазина. Беше финансовият фокусник на компанията, нейното представително лице. Дейвид беше страстният познавач на изкуството, пред когото всяка отломка проговаряше и разкриваше своята неповторима история. А колкото до Пеги, досега

никой не знаеше какво е мястото ѝ в семейство Хатауей, най-вече самата тя.

— О, щях да забравя — бръкна в джоба си Дейвид и извади кадифена торбичка. — Купих това да попълним колекцията на Елизабет за рождения ѝ ден.

Той извади малък изящен дракон от нефрит, който навярно е бил предназначен да украсява ножница на меч.

— Великолепен е. Съвсем в стила на останалите е.

Виктория се извърна. Тя никога не говореше спокойно за Елизабет и не одобряваше поведението на Дейвид, който всяка година купуваше подарък — дракон, в памет на любовта на своята по-голяма дъщеря към драконите.

— Ще ми го дадеш ли?

Той пъхна дракона в джоба си:

— Не, ще го задържа до другата седмица, когато ще отидем на гробището.

— Наистина, Дейвид, твоят начин да отбелязваш рождените дни на Елизабет е абсурден. Потискащо е — отчаяно поклати глава Виктория. — Та това са двайсет и две години. Не мислиш ли...

— Не, не мисля — прекъсна я съпругът ѝ. — Ако не можеш да дойдеш на гробището, с Пеги ще отидем сами. Нали, Пеги?

Тя гледаше ту единия, ту другия, беше раздвоена. Но не можеше да откаже на баща си. Рожденият ден на Елизабет бе един от редките случаи, когато те винаги бяха заедно.

— Да, разбира се.

Телефонът извъня. Пеги натисна бутона за връзка с облекчение.

— Госпожа Дилейни е на първа линия — съобщи секретарката ѝ.

— Благодаря, Моника. — Включи телефона така, че всички да чуват. — Здравейте, госпожо Дилейни. Радвам се, че се обаждате. Бихме желали да говорим с вас за дракона.

— Толкова се вълнувам — изрече Нан. — Такъв невероятен ден. Не мога да ви опиша.

Пеги се усмихна на ентузиазма в гласа на възрастната жена.

— Сигурна съм, че е така. Надяваме се, че нямате нищо против да донесете дракона в магазина, за да го оценим. Може би още рано сутринта.

— Страхувам се, че сутринта няма да стане. Райли ще може да ме доведе чак утре следобед.

— Да, много добре. Ние уреждаме чайна церемония за нашите клиенти. Не зная дали сте чували, но...

— О, да, да. Чувала съм — каза Нан. — Чувала съм, че е божествено.

— Радвам се, тъй като бихме желали да ви поканим с приятелка или с някой от семейството ви и да оценим дракона. Приемате ли?

— О, прекрасно! — отвърна възрастната жена.

— Добре, тогава защо не...

— Само секунда — отговори Нан.

Дочу се шумолене, а после прозвуча мъжки глас:

— Госпожице Хатауей, аз съм Райли Макалистър, внукът на госпожа Дилейни. Получихме предложения от много търговци, разбирате ли? — заяви безцеремонно.

— Да, това е ясно, но се надяваме да ни дадете възможност да проверим автентичността на предмета и да ви направим предложение.

— След като от вашия магазин са звънели цял ден на баба ми, абсолютно сигурен съм, че притежаваме нещо автентично. Но няма да вземаме прибързани решения, преди да проучим и другите предложения. Къщата „Хатауей“ не е единствена в града и няма да разреши да се възползвате от баба ми.

Пеги сви вежди, но не се засегна. Къщата „Хатауей“ имаше безупречна репутация и да мами доверчиви старици не беше в стила ѝ.

— Баба ми ще донесе дракона утре — продължи господин Макалистър. — Ще дойде с една приятелка и с мен. Ще бъдем при вас в три часа следобед. Разбрахме ли се?

Резкият му тон не ѝ остави възможност да отговори.

— Да, разбрахме се — отвърна тя и прекъсна връзката.

— Защо ги покани на чайна церемония? — попита раздражено баща ѝ. — Чак утре следобед ли ще се срещнем?

— Винаги предлагаме на клиентите си чайна церемония. Освен това тя обясни, че сутринта не може да дойде.

— Надявам се много, че няма намерение да отнесе дракона в друг антикварен магазин. Искам този дракон, колкото и да струва — додаде Дейвид.

— Не ставай смешен, Дейвид — обади се Виктория. — Нямаме неограничен бюджет. Трябва ли непрекъснато да ти го напомням?

Дейвид втречено я изгледа:

— Не ми пречи, Вики, особено този път.

После рязко се обърна и излезе, като остави Пеги сама с майка ѝ.

— Винаги ли трябва да е толкова драматично — промълви Виктория.

— Какво мислиш, защо този дракон е толкова важен за татко? — попита Пеги.

— Нямам представа. Онова, което за баща ти е важно, е загадка за мен от известно време. — Тя се умълча.

— Разкажи ми за този дракон.

— Защо?

— Защото аз ръководя компанията и аз отпускам средствата.

— Не си спомням някога да си се интересувала от някаква си старинна статуетка.

— Интересувам се от всичко, което засяга този магазин, особено от неща, които карат баща ти да вярва, че има неограничен брой празни чекове.

Пеги се замисли, а майка ѝ излезе, като затръшна вратата. Беше изтекло много време, откакто майка ѝ и баща ѝ не се бяха интересували от едно и също нещо.

ВТОРА ГЛАВА

Райли усещаше как косъмчетата на тила му настръхват. Същевременно по ръцете му полазиха тръпки и той инстинктивно почувства, че някой ги наблюдава. Чувството се бе появило предната вечер, когато остана при баба си, тъй като не искаше да я излага на опасност заради едно скъпо произведение на изкуството, което на всичкото отгоре току-що бе показано по националната телевизия. И в този момент, когато вкарваше колита в подземния гараж на Юниън Скуеър, чувството, че ги следят, не го напускаше. Въпреки че беше рано следобед и гаражът беше доста добре осветен, тревогата му растеше, докато обмисляше различните възможности.

— Няма ли да слизаме? — попита Нан, позачудена, че автоматично заключващите се врати не се отварят.

— Само секунда.

Той внимателно се огледа с професионално око. През последните четири години, докато ръководеше охранителната фирма на дядо си, се беше научил да бъде внимателен към всяка подробност. Потърси нещо, което да не е на обичайното си място. Някой, който се е заседял в колата си. Повредено осветление. Необичайна сянка. Всичко изглеждаше нормално.

— Какво се оглеждаш? — попита от задната седалка Мили Креншоу.

Най-добрата приятелка на баба му, с която живееха врата до врата, беше дошла с тях заради чайната церемония и също като Нан, изглежда, се вълнуваше повече какво ще им поднесат, отколкото дали да продават дракона на къщата „Хатауей“. Райли би предпочел да не избързва и да проучи всички предложения. Но баба му отказа да разговаря, с когото и да е друг, особено след като получи поканата за чайна церемония, за каквата всеки в Сан Франциско мечтаеше.

— Оглежда се за хулигани — прошепна Нан на Мили.

— Мисли си, че някой може да се опита да ми открадне дракона.

— Мисля си само, че трябва да си по-внимателна — каза Райли.
— Без да отбелязваме факта, че това нещо е грозно като греха, като че ли доста хора го искат.

— Не е ли поразително, че през всичките тези години кротко си е седяло на вашия таван — обади се Мили.

— Вчера слязох в мазето и огледах всичко там. Ще накарам Хауард да ме заведе на шоуто, когато дойдат следващия път в града. Не знаеш какво можеш да имаш.

— Така си е. — Нан залюля дракона като бебе. — Струва ми се, че преди не съм го виждала. Таванът беше запазена територия на Нед. Все нещо тършуваше там. — Тя погледна часовника си. — Ще закъснеем, Райли. Време е да тръгваме.

— Аз ще нося дракона, за всеки случай.

— За какъв случай, миличък?

— Ей така — отвърна той неопределено, за да не тревожи баба си.

Въпреки че всичко изглеждаше наред, инстинктивно чувстваше някаква заплаха. Надяваше се, че не прави непоправима грешка, като не се вслушваше в инстинкта си. Слезе от колата, заобиколи я и отвори вратата на баба си. Щом жените слязоха, Райли огледа внимателно гаража, като се заслушваше за всеки звук.

Някаква кола излезе иззад ъгъла, гумите ѝ изсвистяха. Той светкавично застана пред баба си, за да я предпази. Когато колата ги подмина, видя двама хлапака на предните седалки, които дори не ги погледнаха.

— Боже мили, Райли! — избъбри Нан, докато оправяше роклята си. — Толкова си напрегнат, отпусни се, ще превъртиш. А не трябва ли аз да нося дракона? — колебаеше се тя, докато го прибираше в здрава брезентова чанта.

— Не, аз ще го нося, хайде да тръгваме — малко грубичко ги подкани той. Щеше да се почувства по-добре в пешеходната зона.

Нан и Мили заситниха пред него. Останаха съвсем без дъх, докато стигнат до асансьора, който бързо ги изкачи към Юниън Скуеър и благословеното слънце.

— Е, сега всичко е тип-топ — каза Нан, докато се оглеждаха, за да се ориентират.

— Ще ми се да ме оставиш аз да се оправям вместо теб. — Райли постоянно се оглеждаше, докато прекосяваха площада.

— И да изпуснем чая! Няма да стане — усмихна му се баба му и се спря. — Я по-добре ми кажи как изглеждам. Да нямам червило по зъбите? — Широката ѝ усмивка разкри два реда блестящи бели зъби.

— Ослепително — отвърна той.

Нан беше издокарана в своята „неделна премяна“, както наричаше морскосинята си рокля. Беше си обула фини чорапи и обувки с ниски токчета. Мили беше мъничко по-висока от баба му, но въпреки това си приличаха като две капки вода, ако човек не се вглеждаше в тоалета ѝ — наситенорозови панталони, още по-розово сако и пламтяща на следобедното слънце червена коса.

— Ах, какъв чаровник си ти? — възкликна Мили с елегантен жест на отрупаната си с пръстени ръка. — Не мога да разбера защо още си ерген?

— Аз също се чудя — додаде Нан. — Все му казвам, че ми се ще да си имам правнучета, но щом стане дума, той се прави на глух.

— Какво каза?

— Видя ли? — продължи Нан и двете се спогледаха развеселени.

— Хайде да тръгваме.

Райли ги поведе, заобиколиха ъгъла, подминаха луксозните магазини за облекло и хотел „Сейнт Франсис“, по чиято фасада сновяха остъклените кабинички на асансьорите, минаха покрай трамвайната спирка, където група туристи се снимаха.

Къщата „Хатауей“ гордо се издигаше в източния край на площада. Не можеше да се каже, че е величествена с нейните шест етажа в града на небостъргачите, но с римската си колонада и фронтон с позлатен барелеф веднага привличаше погледа.

Райли задържа едното крило на тежката остъклена врата и влезе след двете жени.

Нан затаи дъх с ръка на сърцето си:

— Божичко, не е ли грандиозно! От години не съм идвала. Бях забравила.

Райли нямаше намерение да купува, но трябваше да признае, че магазинът е страхотен. Хладен, тих, добре осветен, с живописни платна по стените и редици витрини с предмети на изкуството, краката му потъваха в дебелия килим, а през великолепия оберлихт

светлината нахлуваше, пречупена от разноцветните стъкла. Като че ли беше пристъпил в друг свят — на пари и изтънченост, свят, където той не се чувстваше особено удобно.

— Погледни тази куклена къщичка — обърна се Мили към най-близката витрина. — В нея има мънички човечета и всичко необходимо. И струва... — Очите ѝ се окръглиха. — Три хиляди долара! Представяш ли си? Струва ми се, че продадохме къщичката на дъщеря ми на една гаражна разпродажба за два долара.

— Да се чудиш как разни хора пилеят пари за боклуци — намеси се Райли.

— Шшт — скара му се Нан. — За теб боклук, за друг — съкровище.

— Сега загрях защо сме тук.

Райли беше започнал да се чуди колко точно струва драконът на баба му.

— Госпожа Дилейни?

Райли се обърна и дъхът му секна при вида на приближаващата се красива млада жена. Косата ѝ беше руса и дълга, прихваната на тила с изящна инкрустирана шнола, а очите ѝ бяха тъмношоколадови. Носеше рокля от тюркоазносиня коприна. Райли мислеше, че отдавна е преминал възрастта, когато се заглеждаше след всяко гадже, но очевидно се беше излъгал. Дъхът му като че ли беше замрял в гърдите. Изкашля се и с мъка си пое въздух, докато баба му се ръкуваше с жената.

— А вие сигурно сте господин Макалистър — усмихна му се тя доста по-хладно, отколкото на баба му. — Аз съм Пеги Хатауей.

Трябваше веднага да се досети коя е тя заради бижутата и парфюма ѝ, който навярно струваше колкото месечния му наем. Да, винаги беше искал онова, което не можеше да има, защо сега да е по-различно?

— Госпожица Хатауей — каза той рязко.

— Бихте ли ме последвали? Баща ми ни очаква в лабораторията. — И тя ги поведе към асансьорите. — Много се радваме, че се решихте да дойдете — каза тя, докато чакаха. — Идвали ли сте преди в магазина?

— Не, отдавна не съм идвала — отговори Нан. — Не е по джоба ми, нали разбирате? Но е толкова хубаво!

— Ще се радвам да ви разведа, преди да си тръгнете. На третия етаж имаме търговски център със стоки на по-поносими цени.

— С удоволствие. А за чайната церемония много съм слушала. Целият град говори, нали разбирате? — продължи Нан, докато влизаха в асансьора.

Райли се подразни от нетърпението на баба си. Тя попиваше като сунгер чара на госпожица Хатауей. За него бе разбираемо — животът на възрастната жена през последните години беше тежък. Райли не си спомняше кога за последен път я беше водил на пазар или да хапнат навън, без да взима предвид закусвалнята в болницата, където дядо му периодически постъпваше. Не ѝ беше обръщал достатъчно внимание. Не нарочно, но така или иначе беше факт. Трябваше да се държи по-добре с нея.

Асансьорът спря на четвъртия етаж. Пред тях се разкри редица остъклени врати с табели „Администрация“, но Пеги ги поведе надясно по един дълъг коридор. Райли веднага забеляза дискретно разположените камери. Сигурно и в асансьора е имало. В къщата „Хатауей“ сигурността очевидно беше на ниво. Пеги набра някакъв код на панела до вратата, после завъртя топката. Влязоха в кабинет с бюро и няколко стола. Едната стена беше остъклена и през нея се виждаше работно помещение, където двама мъже задълбочено разглеждаха някаква ваза. На тази врата Райли забеляза доста по-съвършен електронен панел.

Пеги почука и единият от мъжете се обърна. Беше с кафяви очи също като Пеги, или по-скоро тя имаше неговите очи. Райли веднага се досети, че този човек е баща ѝ.

След миг вратата тихичко избръмча и тъмнокосият мъж излезе.

— Това е баща ми — Дейвид Хатауей — представи го младата жена.

Докато се ръкуваха, Дейвид ги поздравяваше с очарователна усмивка. Но когато се обърна към Райли, беше резервиран, което се дължеше на разсеяност или може би на това, че цялото му внимание беше насочено към чантата в ръцете на Райли.

— Може ли да видя дракона? — попита.

Младият мъж посегна да бръкне в чантата, но той го спря:

— Сигурен съм, че доста сте го пипали и отсега нататък бих искал да огранича всяко докосване.

Райли видя как Дейвид извади от джоба си тънки еластични ръкавици и ги нахлузи на ръцете си.

— Ще проучим вашия дракон в „чистата стая“, както я наричаме — помещение, което поддържа почти стерилно, за да предпазваме произведенията на изкуството. Първоначалният оглед и оценката ще ни отнемат около час. Докато чакате, Пеги ще ви предложи чай и ще се срещнем след това.

— Предпочитам да остана и да погледам. — Райли се подразни от облекчението, което прочете в очите на Пеги. Очевидно беше, че ще се радва да се отърве от него.

На Дейвид идеята, изглежда, никак не му допадна:

— Всъщност няма нищо за гледане. Не можем да ви позволим да влезете в „чистата стая“, а през стъклото няма да виждате какво правим.

— Защо да не мога да вляза?

— Ами, охрана, сигурност, нали разбирате? — каза той с неопределен жест. — Моля ви, отдайте се на чайната церемония, ще преживеете нещо, което няма да забравите.

— О, хайде, Райли, ела с нас — настоя Нан. — Искам да споделя това удоволствие с теб.

Баба му го хвана под ръка, отнемайки му всяка възможност за съпротива. И преди да се усети, прекрасната госпожица Хатауей вече ги водеше към асансьора, с който се качиха на четвъртия етаж, където се намираше чайната.

Когато влязоха, се почувства така, все едно току-що са прекосили Тихия океан и са слезли на сушата в Пекин. Чайната беше обзаведена със скъпи махагонови маси, в стъклени витрини бяха изложени богато украсени чаши и чайници, а картините по стените изобразяваха сцени от Далечния изток. Това заведение нямаше нищо общо с ресторантите, които посещаваше заради китайската кухня или заради любимото си говеждо по монголски.

Жена, облечена в стилна копринена дреха, ги отведе до една ъглова маса, заобиколена с паравани, изрисувани с цветя, плодове и птици. После изчезна така тихо, както се бе и появила, като ги остави да се настанят на масата с мраморен плот и дърворезбовани крака.

— Господин Ло съвсем скоро ще дойде при нас — каза Пеги. — Той е учител по китайска чайна церемония и ще я извърши във ваша

чест.

— Нима съществува подобно нещо — учител по чайна церемония? — попита Райли.

— Да, съществува. Въпреки че японската чайна церемония, която се казва ченою, е по-известна, китайците също имат своя. И тъй като вярваме, че вашият дракон е от Китай, ни се струва по-уместно да се запознаете с китайската традиция в чайната церемония.

Младият мъж се обърна към нея:

— Вече зарязахме дракона при баща ви и сега вие ще ни баламосвате.

Тя прехапа устни. Той хвърли пренебрежителен поглед към тези прекрасни устни и забеляза още една важна подробност. Пеги Хатауей никога не знаеше какво да му отговори.

— Според легендата — заразказва тя, обръщайки се към Нан и Мили, — през 2737 г. пр.Хр. император Шен Нанг си почивал под едно старо чаено дърво, а до него имало съд с вряла вода. Няколко чаени листенца се отронили и паднали във водата и когато той си налял чаша вода и я изпил, се почувствал подмладен. Повярвал, че жизнерадостното чувство се дължало на листенцата. Така в Китай започнали да пият чай и оттам нататък бил натрупан богат опит в това отношение. Днес има стотици сортове чай. И независимо че в повече от двайсет и пет страни се отглежда чай, Китай си остава главната производителка.

— Така ли? — учуди се Нан. — Не знаех. А ти знаеше ли, Райли?

— Нямах представа. Прекалено случайно ми изглежда тези чаени листенца да са попаднали в съда с вряща вода.

— Има и други легенди за обичая да се пие чай, но тази е най-известната — продължи да обяснява Пеги. — Важното в случая е, че обичаят да се пие чай и до днес има съществена роля в китайската култура. Китайците вярват, че той има благотворно влияние върху тялото, ума и душата и че е изключително здравословен.

— Като гледам, ще е по-добре да се откажа от кафето — засмя се Мили.

— И какъв чай ще прием? — поинтересува се Нан. — Чувала съм за някакъв зелен чай, но доколкото разбрах, имате какви ли не сортове.

— Да, имаме — съгласи се Пеги, — но ще оставя господин Ло да ви разкаже за тях.

Тя погледна възрастния човек с черни очила и един-единствен побелял кичур на олисялата му глава, който седна при тях.

— Господин Ло, разрешете ми да ви представя Нан Дилейни, нейния внук Райли Макалистър и приятелката ѝ Мили Креншоу.

— Добре дошли. Аз съм Юън Ло.

Той постави на масата поднос, отрупан с най-различни неща — плитка лакирана кутия, четири малки чаши и още четири с нормална големина. След това се появи сервитьорка, която постави чайник на затоплена декоративна поставка. Донесе и още малки чашки.

Всичко беше толкова миниатюрно. Райли имаше чувството, че се е озовал на детско чайно празненство. Беше се свил неудобно на тесния стол, също твърде малък. Подръпна вратовръзката си, която баба му настоя да си сложи, и му се прищя да е, където и да е другаде, само не тук. Трябваше да остане в кабинета. В мъжко общество поне нямаше да се отегчава толкова. А можеше да държи и дракона под око, и да разбере каква е истинската му цена. Вместо това се мъдреше тук на някаква тъпа, нафукана церемония.

— Спокойно, Райли — каза баба му кротко, като че ли четеше мислите му.

— Това е безсмислено — промърмори той.

— Не всичко в живота трябва да е дълбокомислено. Понякога има нужда и от мъничко лекомислие.

* * *

Райли Макалистър не хареса тяхната чайна церемония, реши Пеги. От самото начало престана да слуша обясненията на господин Ло за разликите между зеления, черния и специалния черен китайски чай. Докато вдъхваше аромата на чая и похапваше, не изглеждаше никак въодушевен, а преживяването беше не само интересно, но и чувствено, същевременно съзерцателно и разсъдъчно. А тя от своя страна се чувстваше леко замаяна. Навярно това се дължеше на чая, на силните аромати, а не на близостта на Райли.

Трябваше да признае, че той беше съблазнителен мъж, с гарвановочерна коса, гъста и къдрава, малко по-дълга от приетото. Сини очи осветяваха лицето му, загоряло от слънцето, а едва наболата

тъмна брада очертаваше челюстта му. Не приличаше на изтънчените мъже с престижни професии, с които обикновено общуваше. Беше силен физически и изключително мъжествен. Беше от мъжете, които не правеха скъпи подаръци и не обикаляха антикварните магазини и музеите, а това бяха местата, където тя прекарваше по-голяма част от времето си. Това навярно обясняваше защо се почувства леко смутена в присъствието на господин Макалистър.

Изпитваше само досада и раздражение от неговото нетърпение, нищо повече, и във всеки случай не ставаше въпрос за привличане. Той със сигурност не ѝ обърна никакво внимание. През последните двайсет минути я погледна едва-едва, и то скришом. Беше ясно, че иска час по-скоро всичко да се уреди и да се разкара оттук. И тя се чувстваше по същия начин. Не се нуждаеше от пренебрежението му, беше направила всичко по силите си за баба му и беше сигурна, че баща ѝ щеше да им направи много щедро предложение. Не се беше държала зле, за да се извинява, и нямаше да му разреши да я притеснява.

Пеги изправи гръб, а сервитьорката поднесе различни блюда. Чаят беше великолепен и искаше да му се наслади, без да обръща внимание на Райли. Поне Нан и Мили се радваха. Те дърдореха, без нито веднъж да покажат или да намекнат, че са забелязали напрежението между Райли и Пеги, което растеше с всяка минута. Искаше ѝ се той да бе по-разговорлив. Мълчанието му, непроницаемият му израз я смуцаваха. Беше свикнала с мъже, които говореха за себе си, за работата си, за интересите си. С такива мъже знаеше как да се държи.

Просто трябваше да слуша, а тя беше добра слушателка. Ако нямаше тази способност, никога нямаше да задържи вниманието на баща си. Той беше страхотен разказвач, а е известно, че страхотният разказвач се нуждае от страхотна публика. Ето защо умееше да слуша — беше публиката на баща си.

А каква е сега? Тревожният въпрос отново изникна в ума ѝ. Всеки ден натрапчиво се появяваше, по-ясен отпреди, по-настоятелен, изискващ незабавен отговор.

Не ставаше въпрос само за баща ѝ, но за майка ѝ и за дядо ѝ, за участието ѝ във фирмата. Беше неспокойна, гореше от желание да прави нещо по-смислено в къщата „Хатауей“ от организирането на

приеми и изложби. Дядо ѝ бе неоспоримият шеф, баща ѝ — познавач и оценител на предметите на изкуството, майка ѝ ръководеше администрацията, а дългогодишният приятел на семейството Мартин Бенет — продажбите, за Пеги не оставаше нищо. Фирмата се развиваше и без нейно участие. В действителност никой нямаше нужда от нея. И все пак не беше точно така, защото по ирония на съдбата тя беше наследница, при това единствената. Виктория никога нямаше да притежава фирмата, защото не бе Хатауей. Дейвид не искаше да прави нищо друго, освен да купува изящни предмети, Мартин също не бе кръвен роднина. А това означаваше, че един ден Пеги щеше да наследи всичко.

И какво се очакваше от нея междувременно? Просто да чака да дойде нейният ред ли? Ето какво искаха всички. От устните ѝ се изплъзна въздишка, докато мислите ѝ се щураха из изтощителния семеен лабиринт, от който нямаше изход. Испита облекчение, когато Райли се изкашля и погледна часовника си. Той поне я разсейваше.

— Всичко беше очарователно, но все пак какво ще кажете, скоро ли ще дойде баща ви? — попита Райли. — Мина повече от час.

— Всеки момент ще дойде.

Господин Ло стана и им се поклони:

— Много ви благодаря за вниманието.

— И аз ви благодаря за прекрасната церемония. Научих толкова много — отговори Нан.

— Радвам се, че сте доволни.

— Благодаря, господин Ло — каза Пеги, когато той си тръгваше.

— А сега, госпожице Хатауей, да поговорим за дракона на баба ми.

— Преди това трябва да посетя тоалетната — прекъсна го Нан.

— След онази врата вдясно — посочи ѝ Пеги.

— И аз ще дойда с теб — каза Мили. — Изпих толкова много чай, че ще се пръсна.

Щом тръгнаха, младата жена съжали, че не отиде с тях. Райли имаше най-пронизващите и най-сините очи, които беше виждала, и точно сега погледът му се съсредоточи върху нея. Пеги се завъртя неспокойно, не беше по вкуса ѝ така безцеремонно да я оглеждат. Позачуди се какво ли вижда той и всъщност трябваше да седне върху ръцете си, толкова силно беше желанието ѝ да оправи косата си.

— Изглеждате притеснена — каза Райли. — Има ли нещо около този грозен дракон, което трябва да зная.

Поне не се досещаше, че не драконът, а той я притеснява. Това я поуспокои.

— Не, само съм разсеяна. Имам много работа.

— Въпреки това седим тук и пием чай.

— Какво работите, господин Макалистър?

— Управлявам фирма за охранителни системи.

— Какви по-точно?

— Всичко според нуждите и желанията на клиента. Кой е правил охранителните системи в тази сграда? Знаете ли?

— Разбира се, че зная — фирмата на Уелингтън.

Той кимна:

— Помислих си, че са те, познах някои от нещата им, но те вече не са най-добрите. Брет Уелингтън посвещава повече време на голфа, отколкото да следи новостите в осигурителната техника.

— Господин Уелингтън е стар приятел на дядо ми.

— Е, тогава е ясно.

— Предполагам, че смятате вашата фирма за по-добра.

— Точно така — подсмихна се той.

Пеги си играеше със салфетката в скута си и нетърпеливо очакваше дамите да се върнат, тъй като Райли беше прав. Беше притеснена и нямаше как да го обясни, понеже причината бе той.

— И така, защо драконът на баба ми е толкова забележителен? Съвсем честно, когато го зърнах, първата ми мисъл беше да го изхвърля на боклука.

— Добре, че не сте го направили. Ако наистина статуетката е от периода на династията Чжоу, тогава е много старинна. Независимо от възрастта драконите са на почит в китайската култура. Вярва се, че са божествени създания, които носят успех и щастие. Китайският дракон символизира сила и достойнство, смелост и героизъм. Драконите са ангелите на Изтока. Обичат ги и им се прекланят. Не зная каква история ще ни разкаже вашият дракон, но подозирам, че ще бъде интересна.

— Нима вярвате, че този дракон ще разговаря с вас?

— Не, но мисля, че баща ми ще ни разкаже нещо интересно за него.

— И като стана дума за баща ви, може би трябва да го потърсим.

— Една прецизна оценка изисква повече време. Сигурна съм, че държите да е точен.

Райли се облакът на масата и се наведе към нея:

— Има още доста интересни неща около дракона — „Сотбис“, „Батърфийлд“, „Кристис“, без да споменавам по-незначителните търговци. Това ме кара да се замисля дали не е по-добре да се обърнем към някоя от къщите за търгове. Щом толкова много хора се интересуват от дракона, нека да наддават за него.

— И тъй като със сигурност това е ваше право, вярвам, че ще ви направим много изгодно предложение. С къщата „Хатауей“ никой не може да си съперничи.

Бяха думи на дядо й Уолас Хатауей, които той често повтаряше. Изненада се с каква лекота ги изрече и в същото време я смутиха. Дядо й обикновено приличаше на надутото магаре, когато ги казваше, и тя почувства, че току-що се е представила в същата светлина.

— Ще видим — отговори Райли.

— Какво ще видим — попита Нан, тъй като с Мили тъкмо се бяха върнали.

— Обсъждаме стойността на дракона — обясни й той.

— Не мога да чакам повече, за да разбера мнението на баща ви — каза баба му. — Още веднъж благодаря за церемонията. Беше божествено.

— За мен също беше удоволствие.

В този момент баща й влезе в чайната с празни ръце.

Райли рязко се изправи:

— Къде е драконът?

— Не се безпокойте, на сигурно място е — отговори Дейвид равнодушно и се обърна към Нан. — Бих желал да пазя вашия дракон през нощта, ако разрешите. Познавам един оценител, който до утре е зает, но много държа и той да го види. Макар драконът да изглежда истински, днес на пазара се предлагат и много фалшификати. Искам да съм абсолютно сигурен. Още доста трябва да го изследваме.

— Струва ми се, че всичко е наред — каза Нан.

— Почакайте, защо да не върнем дракона на сутринта? — предложи Райли.

— Бих искал още тази вечер да продължа с изследванията — отговори Дейвид. — Охранителната ни система е отлична, господин Макалистър, ако това ви безпокои. Вашият предмет е на сигурно място при нас, обещавам ви, освен това ще го застраховаме, както всички предмети в магазина. Позволих си да ви напиша разписка — подаде той на Нан един лист.

— Аз никак не се притеснявам — заяви тя.

— Бабо...

— Райли, това е къщата „Хатауей“. Репутацията ѝ е безупречна. Напълно ѝ се доверявам. — После се обърна към Дейвид: — Ще се радвам драконът да остане при вас до утре.

— Благодаря ви. Обадете се на Пеги утре следобед, за да се срещнем.

Дейвид подаде ръка на Нан.

— От името на къщата „Хатауей“ много ви благодаря за възможността да оценим дракона, госпожо Дилейни.

— За мен беше удоволствие — заекна тя, запленена от усмивката му.

Дейвид си тръгна, като остави Пеги да ги изпрати. Тя изпроводи дамите до вратата и никак не се изненада, че Райли изостана.

— Необходимо ли беше всичко това? — попита той.

— Баща ми така е преценил.

Не познаваше оценителя, когото баща ѝ спомена, но той беше специалистът и щом беше решил, че е необходимо мнението на още един познавач, значи беше така:

— Можете да ни се доверите, господин Макалистър.

Той ѝ се усмихна и откровено заяви:

— Без да ви засягам, госпожице Хатауей, но не вярвам на никого. Ако се случи нещо на този дракон, ще държа отговорна вас.

— Няма да се случи нищо, уверявам ви.

— Тогава и двамата нямаме причина за безпокойство.

ТРЕТА ГЛАВА

Срядта следобед настъпи съвсем неусетно, мислеше си Дейвид Хатауей, крачейки целеустремено, стиснал тежката брезентова чанта. Имаше още много работа, а времето летеше. Застудя и шумът от трафика с настъпването на вечерта се усили, слънцето пропълзя ниско в небето, просветващо иззад небостъргачите на Сан Франциско. Беше почти четири часът. Госпожа Дилейни и внукът ѝ щяха да дойдат само след час, за да си вземат дракона или да получат предложение за покупка. Можеше да омае госпожа Дилейни, но не и внука ѝ.

Дейвид се поспря до ъгъла. Колебаеше се дали да не отложи посещенията си и да отиде след окончателната оценка на дракона. А трябваше на всяка цена да го покаже на Джасмин. Би отишъл по-рано, но през целия ден тя не си беше вкъщи. Когато най-накрая се свърза с нея, Джасмин отказа да се срещне с него. Винаги така постъпваше. А този път беше изключително важно.

Пресече улицата, мина през портала към Китайския квартал, където от двете му страни бдяха скулпторите на стилизирани императорски пекинези. Подмина палисандровото светилище на червенолико божество, закрилящо магазин за билки. Намираше се само през няколко улици от финансовия център на Сан Франциско, а като че ли бе попаднал в друг град, толкова различни бяха тук обкръжението и атмосферата. Сви в тясна странична уличка, после прекоси рибарската улица, където въздухът беше просмукан с миризмата на риба и скариди, наложени в каци със сол, мина по Рос Стрийт, някогашното комарджийско средище, и покрай пекарната за китайски специалитети, където жените все още работеха.

Това не беше неговият Китайски квартал, тази туристическа атракция, където животът бе организиран според желанията на туристите или на самите жители на Сан Франциско, които идваха тук, за да почувстват Изтока в самото сърце на родния си град. Неговият Китайски квартал беше на друг континент, всред улиците на Шанхай.

Дейвид се отдалечи от търговския център и навлезе в жилищен квартал, където сградите бяха така нагъсто, както и обитателите на малките апартаменти с тесни стаички. Жилището на Джасмин се намираше в края на улицата. Той се изкачи по задните стълби, които водеха от градината към нейния апартамент. Почука три пъти и зачака.

За миг помисли, че тя няма да отвори. Почувства се неловко и не знаеше как да се държи. Не, Джасмин щеше да отвори. Щеше да го покани, винаги така беше постъпвала. Обичаше го така, както никой не го беше обичал. Беше му казала, че винаги ще го обича.

Не се беше отнасял добре с нея. Знаеше за тъмната страна на душата си и не искаше да надниква в тази бездна. Там бяха натрупани твърде много мъчителни преживявания и чувства, които скриваше. Понякога му се искаше да се промени, но както казваше Джасмин, по-лесно е да преместиш планина, отколкото да промениш характера на човек. Беше късно за съжаления. В ръката си държеше нещо неповторимо. Потръпна от възбуда, когато се замисли за възможностите.

Вратата бавно се отвори. Джасмин застана на прага, изглеждаше много по-възрастна от своите четирийсет и осем години. Носеше черна роба, малко по-различна от обичайните ѝ черни панталони. Дейвид си спомни времето, когато се обличаше в цветове, ярки като на платната ѝ, а лицето ѝ сияеше от радост и почуда. Сега цялата беше помръкнала — очите ѝ, лицето ѝ, гласът ѝ, жилището ѝ. Тежкият дъх на тамян го задушаваше. Понякога се питаше за какво жалее, но предчувстваше, че знае отговора. Така че не задаваше въпроси, а тя на свой ред си мълчеше.

— Не трябваше да идваш, помолих те — изрече тя някак дрезгаво. Дейвид се запита дали Джасмин изобщо говори. Като че ли беше отвикнала. От това ли гласът ѝ бе станал дрезгав? В душата му трепна угризение. Нима той ѝ бе причинил това? Ако не се бяха срещнали, така ли щеше да е оцетена?

— Трябваше да дойда — настойчиво изрече той, опитвайки се да не мисли за нищо друго, освен за предмета, който носеше.

— Преди рождения ден на Елизабет постъпваш по един и същи начин. Тогава винаги ме откриваш. Но аз повече не мога да те успокоявам. Не е справедливо да го искаш.

Думите ѝ прободоха като с остър кинжал и без друго кървящото му сърце:

— Този път не е заради Елизабет.

— Винаги е заради Елизабет. Върви си!

Дейвид не обърна внимание на гнева ѝ:

— Нося дракон, който много прилича на онзи от една твоя картина, Джасмин.

Очите ѝ се разшириха:

— Какво каза?

— Чу ме.

— Той не съществува. Ти поне знаеш. Виждам го само насън.

— Мисля, че съществува. Нека да вляза и да ти го покажа.

Джасмин се поколеба:

— Ако не търсиш повод...

— Не, не търся.

Той хвърли поглед над рамото ѝ, но никого не съзря, а имаше чувството, че някой ги наблюдава. Зад дебелите завеси на близките прозорци имаше много очи.

— Остави ме да вляза, преди да са ме видели.

— Но само за малко — отдръпна се тя, за да му направи път. — После веднага си тръгваш, преди Алиша да е дошла.

Последният човек, когото искаше да види, беше Алиша.

— Ще си тръгна — обеща, — веднага щом погледнеш това.

Извади дракона от брезентовата чанта и зачака реакцията ѝ.

Тя ахна невярваща и това му беше достатъчно.

* * *

Райли Макалистър натискаше педалите, тъй като улицата пред него беше под невъзможен наклон. Дори колите бяха паркирани хоризонтално, за да не тръгнат случайно сами. Повечето хора обичаха да се разхождат с велосипеди покрай брега или през парка „Голдън Гейт“, но той предпочиташе хълмовете, върху които беше разположен Сан Франциско.

Усети как мускулите на прасците му пламнаха от усилието да върти педалите, тъй като стръмнината го затрудняваше. Смени

скоростите на планинския си бегач, но и това не помогна. Вината не беше в колелото, а у него. Нямаше значение, че се беше справил с този хълм преди седмица. Трябваше пак да го изкачи. Трябваше да си докаже, че не е било случайно.

Задъха се, а беше на половината път до върха. Изправи се, като с все сила продължи да върти педалите. Имаше чувството, че пълзи едва-едва. Една кола го задмина и от прозореца се показа хлапе, което се провикна:

— Ей, тъпанар, що не си вземеш кола?

Райли добре щеше да му отговори, но пестеше скъпоценния си дъх. А и не можеше да престане да върти педалите, защото щеше да се озове в подножието на хълма много по-бързо, отколкото се бе изкачил. Удвой усилията си, като си помисли, че всичко при него е така — да изпитва границите на възможностите си, безкомпромисно да се стреми към крайния резултат, да постига невъзможното. Оставаха само няколко метра до върха.

По дяволите, беше страшно изморен. Чувстваше се замаян, почти не разсъждаваше. Но нямаше да отстъпи. И по-страшни неща бе виждал. Не, нямаше да се предаде. Да отстъпи, така щеше да го посъветва майка му. Безброй пъти му беше казвала: „Ако не можеш да се справиш, просто се откажи, Райли. Не си чак толкова способен. Не си умен. Не си артистичен. Не си особено музикален, но ти не си виновен. Приличаш на баща си“. Който и да беше той, по дяволите! Освен името — Пол Макалистър, Райли не знаеше абсолютно нищо за баща си. Най-странното беше, че колкото повече майка му му повтаряше, че е некадърен, толкова повече той се изпълваше с желание да ѝ докаже, че греша. Това чувство го преведе през битките в морската пехота, водеше го и до днес. А навярно беше ужасно глупав, подобно на баба си да вярва, че майка му би се развълнувала от това дали е изкачил днес с бегача си най-стръмния хълм на Сан Франциско или не.

„Забрави я.“ И сега звучеше в главата му гласът на дядо му: „Не става въпрос за майка ти, а за теб. Твоята битка си е твоя битка, никой не може да те отмени. Най-накрая сами решаваме. И когато дойде твоето време, вдигни чело, гледай всеки право в очите и бъди уверен, че си готов да отвърнеш на предизвикателството“.

Думите го пресрещнаха на върха на хълма.

Размаха юмруци във въздуха и се спусна по инерция по обратния път. Пред него се разкри най-красивият изглед в света — заливът на Сан Франциско и мостът „Голдън Гейт“. Забелязваше платноходките, подскачащи върху вълните. В далечината се виждаха Алкатраз и фериботът, който свързваше сушата с прословутия стар затвор. Отвъд бе Ейнджъл Айланд и крайморските курорти на Северна Калифорния. Светът беше буквално в нозете му. Поне онази малка част, която бе негова. Беше прекрасно. Дяволски прекрасно.

Полетя към следващия хълм, наслаждавайки се на вятъра. Страните му се разхладиха, сърцето му успокои ритъма си и дишането му се успокои. Това би трябвало да е най-хубавата част от преживяването. Но в действителност най-хубави бяха онези няколко секунди преди върха, мигът, когато не знаеше дали ще го достигне. Но сега знаеше. Знаеше също, че тържествуващото чувство щеше да го владее само до другия ден. И тогава ще е принуден да търси друг връх, който да изкатери.

Въздъхна и щом се озова на равното, натисна педалите. Бърз поглед към часовника му напомни, че е време да отиде на работа, да скастри, когато трябва, после да мине да вземе баба си, за да се срещнат с Хатауей. Трябваше да си признае, че гори от любопитство да узнае колко струва драконът. Да откриеш съкровище в куп боклуци изглеждаше прекалено хубаво, за да е истина. Но ако не бе ценен, той се съмняваше, че Хатауей, както и всички други търговци, щяха да се надпреварват кой да сложи ръка на статуетката. В такъв случай драконът на баба му можеше да опропасти удобството на циничното му отношение към живота.

След четирийсет минути влезе в сградата, където се помещаваше фирмата му, и реши, че е заслужил да се изкачи с асансьора до четвъртия етаж, а не по стълбите както обикновено.

Усмихна се на секретарките във фоайето и тръгна по коридора към своя кабинет. Неговата секретарка Кери Милър беше на бюрото си. Миришеше на лак за нокти и усмивката му изчезна от лицето, а когато видя босите ѝ крака с тампони между пръстите върху бюрото, съвсем се вкисна.

— Надявам се, че не те прекъсвам — хапливо рече.

Тя вдигна рамене:

— Никак даже. Гот ли ти беше с колелото? Трябваше да се отбиеш у вас и да вземеш душ. Нямахте да миришеш на глиган.

— Бре да му се не види. Та като стана дума за миризми, защо не се разкараш отгук с твоите лакове.

— Ако ми плащаше прилично, щях да отида на педикюр.

— Ако работеше усърдно, щеше да заслужиш по-голяма заплата.

Той влезе в кабинета си. След минутка Кери се появи, като стъпваше на пети много внимателно, за да не повреди лака си в килима.

— И така, свърши ли нещо полезно, като изключим идеалния педикюр? — попита я той.

— А ти свърши ли нещо полезно, като изключим, че едва не си докара сърдечна криза?

— Малко гимнастика и на теб няма да се отрази зле. Трябва да опиташ някой ден.

— Гледай ти! Ако ще се изтощавам, предпочитам да е в спалнята — усмихна му се тя игриво. — Не си ли спомняш?

— Спомням си как се хвърли на гърба ми.

— Стана така, защото ти сгреси, беше в седма поза, а аз в шеста. В книгата е обяснено, че редът трябва да се спазва.

— Така и не разбрах защо изобщо ти се вързах да опитвам каквото и да е от тази книга.

Райли седна в коженото кресло зад бюрото си, което дълги години беше служило на дядо му.

Кери се настани на стола точно срещу него:

— Купих си друга книга. Ще се шашнеш от някои много интересни неща в нея. Трябва да я прочетеш.

— Ще почакам да я гледам на кино.

С доволна усмивка той хвърли поглед на купчината документи върху бюрото си, на недопитата чаша кафе и на спортната страница в следобедния вестник. Кабинетът на дядо му заприличваше на него — тук всичко бе под негов контрол. Измъкна от чекмеджето малка пластмасова баскетболна топка и я метна към обръча на срещуположната страна.

— Някакви съобщения?

— Не, нямахте нищо, което да ме стресне. — Кери налага голямо парче дъвка.

— Налага ли се да дъвчеш сега?

— То е, за да не пуша. Знаеш, че се опитвам да откажа цигарите.

Кери прехвърли крак през страничната облегалка на креслото. Бивша стриптийзърка, бивша пушачка, бивша алкохоличка и бивше гадже, сега тя беше неговата дясна ръка, което я превръщаше в истинска жена. И макар че съвсем не е била особено добра като стриптийзърка, пушачка, алкохоличка или гадже, като помощничка беше страхотна.

— Нещо друго да е станало?

— Както ме помоли, събрах туй-онуй за Пеги Хатауей. — Тя потупа папката, която държеше.

— И какво научи?

— Ами то е ужасно... — Жената наклони глава. — Не мога да се сетя думата. О, да, сетих се. Отегчително. То е ужасно отегчително.

— Моля?

— Отегчително, тъпо четиво, от което заспиваш. Мога да ти го разкажа. Пеги Хатауей е израснала в Пасифик Хайтс с родителите си Виктория и Дейвид Хатауей и с дядо си Уолас Хатауей. Както изглежда, баба ѝ е умряла, преди тя да се роди. Имението се обслужвало от цяла армия икономисти, прислужници, слугини, градинари, шофьори, които с години работели там, но очевидно добре им било плащано, защото никой не е казал и една лоша дума. — Тя направи балонче с дъвката. — Пеги се е преместила оттам преди няколко години. Живее в един от онези небостъргачи в апартамент с изглед към залива. Дейвид прекарва повечето си време в Китай. А Виктория и старецът прекарват своето в магазина.

Райли отвори папката, която Кери му подаде, и прегледа фактите, които тя току-що му издекламира.

— Друго? — попита, като я погледна.

— Семейството е стълб на обществото. Поддържат много благотворителни организации, особено свързани с изкуството. След няколко седмици ще откриват изложба на китайското изкуство в Музея за азиатско изкуство. На първо място са в списъците за приеми. О, я погледни, Пеги била дебютантка. Представяш ли си, те все още се представят официално в обществото, играят си на дебютантки. Освен това тя не е хубава. Има и снимка в папката. — Кери го погледна хитро. — Но ти вече го знаеш, нали?

— Тя не е мой тип.

— Наистина не е — съгласи се секретарката.

Думите ѝ го подразниха:

— Защо, аз да не съм пролетарий със син работен комбинезон?

— Да, точно това си. Тъй като Пеги Хатауей няма нищо общо със сините работнически одежди, а със синята кръв. Ако в Сан Франциско имаше кралска династия, тя щеше да е принцеса.

— А какво научи за другите от семейството?

— Виктория Хатауей е кралицата. Тя е финансовият гений на компанията. Уолас Хатауей, старикът, не изпуска контрола на финансите, въпреки че е надхвърлил осемдесетте. Както изглежда, той все още ходи всяка сутрин в магазина, за да преглежда приходите и разходите или изненадващо да инспектира нищо неподозиращите служители. Дейвид Хатауей е главният купувач. Нещо като куче следотърсач е. Повечето си време прекарва в Китай, тук почти не се задържа. Изглежда, Пеги съвсем отскоро работи в компанията. Урежда приеми. Не съм сигурна дали прави нещо друго. Това са главните действащи лица. Въпреки че... — подвоуми се тя. — Не съм сигурна дали точно това ще те заинтересува, но има една пикантерия в клюкарската хроника, която твърди, че Пеги е сгодена с Мартин Бенет. Той е вицепрезидент на къщата „Хатауей“ и е още един със синя кръв. Годежният купон е бил в „Тифани“, нали не се съмняваш?

— Не се съмнявам.

Виж ти, Пеги била сгодена! Доколкото си спомняше, тя не носеше годежен пръстен. Може би не са намерили достатъчно голям диамант. Захвърли папката на бюрото. Ще дочете другото после, ако изобщо си даде този труд. Ако Хатауей направеха на баба му солидно предложение, щеше да я насърчи да приеме и да приключат с тази история.

— Обади ли се на баба ми, че ще отида да я взема?

— Каза ми, че не може да излиза, и да отидеш сам. Има ти пълно доверие, че ще склучиш сделката по възможно най-успешния начин вместо нея.

— Какво? — изненада се той. — Защо не иска да дойде? Да не е болна?

— Онова, което ми обясни, няма да ти хареса.

— По-добре ми го кажи.

— Разказа ми, че телефонът звъннал, вдигнала слушалката, но никой не се обадил, чувало се само дишане, после някой се изкашлял и тя си помислила, че трябва да е жена.

— Сериозно!

— Каза още, че сигурно е била майка ти.

— Не ме интересува. Всеки път, когато някой набере погрешно, се повтаря едно и също. Вече минаха петнайсет години, откакто видяхме майка ми за последен път да излиза от къщи. Сигурно е умряла.

Райли стана и неспокойно отиде до прозореца. Кери също стана:

— Какво искаш да направя?

— Обади се на баба ми и ѝ кажи, че ще дойде с мен. Тя е законната собственичка на дракона и тя има право да го продава.

— И какво...

— Предупреди я, че след двацет минути съм при нея, и ще е най-добре да е готова.

Райли с облекчение чу вратата да се затваря. Усети болка в гърдите си, но този път спортът нямаше нищо общо, а само споменът за миналото.

Знаеше, че не се е обаждала майка му. Беше сигурен в това. Но въпреки твърдото си убеждение някъде дълбоко в душата си все още се питаше къде е тя и дали някога ще се завърне.

* * *

Час по-късно Райли почти беше забравил майка си. Повече се безпокоеше кога Дейвид Хатауей ще се появи с дракона на баба му. Вече двацет минути киснеха във фоайето на администрацията в къщата „Хатауей“, но до този миг от Дейвид и от дъщеря му Пеги нямаше ни вест, ни кост.

— Това е безобразие — възмущаваше се той.

Не беше особено търпелив и ненавиждаше да чака за нещо, което по право му принадлежи. Нан спокойно плетеше. Без съмнение на рождения си ден щеше да обогати гардероба си с още един нов пуловер.

— Спокойно, Райли — каза тя, — сигурна съм, че всеки момент ще дойдат.

— Минава пет часът. Мисля, че трябва да си вземем дракона и да се чупим. Купувачи колкото щеш. Хатауей да си гледат работата.

— И защо да не почакаме, и да видим какво ще ни кажат? Вчера така ни посрещнаха, с тази прелестна церемония, а Пеги е толкова сладка. И е хубава, не мислиш ли?

Внукът ѝ се намръщи и изпъна дългите си крака:

— Не забелязах.

— Освен че си глух, сега пък и ослепя — закачи го тя.

Райли не ѝ обърна внимание и скочи на крака, тъй като секретарката се обърна към тях:

— Госпожица Хатауей ви очаква.

Пеги ги посрещна на вратата на кабинета си. Беше облечена със синьо сако и коварно прозрачна блузка, през която прозираха гърдите ѝ толкова, колкото да го влуди. Но той не искаше да се влудява, и то точно днес, и от личност, с която повече не смяташе никога да се среща.

— Извинете, че ви накарах да чакате... — започна тя.

Райли я прекъсна:

— Къде е драконът?

— Моля, заповядайте — покани ги тя да влязат.

Райли я последва, а баба му ситнеше след него. Надяваше се, че ще завари там Дейвид Хатауей или поне статуетката на грозния дракон, но не съзря нищо подобно. Пеги определено бе угрижена, когато застана зад бюрото си и ги покани да седнат. Нан се настани удобно.

Райли предпочете да остане прав.

— Е? — попита той.

— Баща ми закъснява.

— А къде е статуетката?

— Той всеки миг ще се върне, сигурна съм — усмихна му се тя.

— Да ви предложи ли от онова силно кафе, което толкова обичате?

— Не.

— А за вас, госпожо Дилейни?

— Добре съм, мила.

Нан извади плетивото си и се облегна, нямаше нищо против да почака. Последната година беше прекарала главно в чакане на лекари, които да ѝ съобщят каква е диагнозата на мъжа ѝ. Не заслужаваше да я принуждават да чака и сега.

— Госпожице Хатауей — заговори той.

— Да, зная. Много съжалявам. Сигурна съм, че нямате търпение да си тръгнете. Нямам представа какво е задържало баща ми. Навярно е изгубил представа за времето. Понякога му се случва. Не би постъпил така, ако не е нещо важно. Увлича се за миг и забравя всичко останало.

— Познавам такава личност — каза Нан с тъга в гласа. — Мъчително е да се чака, нали? — обърна се към Райли, но той извърна погледа си.

Досети се, че има предвид майка му, но не желаше да засягат тази тема.

— Това е безобразие — махна раздражено с ръка той, като впи свиреп поглед в Пеги. — Нали вие управлявате тук.

— Да, и мога да ви уверя, че всичко ще бъде наред. Само малко ще се забавим. Дали не бихте приели да дойдете утре...

— Не зная що за мошеници сте, но аз няма да оставя тази работа така.

Тя настръхна:

— Не сме мошеници, просто баща ми закъснява.

Райли усещаше, че нещо не е наред; това усещане не го напускаше, откакто разбраха, че проклетият дракон има стойност. Той се приближи до махагоновото бюро на Пеги и удари с юмрук:

— Пет пари не давам за времето или защо баща ви закъснява за срещата ни. Искам си дракона.

— Не съм фокусник, за да го извадя от ръкава си.

— Защо не накарате някой да го донесе? Не е ли в склад, каса или в онази чиста стая? — Не му хареса начинът, по който тя не смееше да го погледне. — Не е ли някъде там?

— Изглежда, драконът не е в лабораторията. Баща ми знае къде е.

— А самият той къде е?

— Не зная, не съм сигурна.

— Нима твърдите, че баща ви е изнесъл дракона от магазина! Не си спомням да сме му давали разрешение за това.

— И аз не си спомням да съм ви казвала, че е изнесен от магазина. Просто не мога да го открия.

— Какво, по дяволите, сте намислили?

— Моля ви. Разбирам защо сте гневен, но това няма да помогне. Уверявам ви, къщата „Хатауей“ никога не е губила ценен предмет и нямаме намерение да въведем подобна практика с вашия дракон. Искрено съжалявам за безпокойството.

— Безпокойство, що за дивотия?

— Райли, не обичам, когато ругаеш — смъмри го Нан. — И престани да крещиш на госпожица Хатауей. Тя не е виновна за закъснението. Сигурна съм, че господин Хатауей има логично обяснение и ще ни го каже, когато се завърне.

— И аз съм сигурна — промълви Пеги.

Вратата се отвори. Райли се обърна; очакваше да види Дейвид, а не притеснената млада жена.

— Извинете, че ви прекъсвам, госпожице Хатауей — каза тя.

— Няма нищо, Моника. Открихте ли баща ми?

— Там е въпросът. Няма го в магазина. — Тя замълча и тревожно погледна Райли. — И драконът го няма.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Виктория Хатауей седна пред огледалото на тоалетната си масичка в гардеробната и се зае да разресва косите си. Това беше ритуал преди лягане, на който се отдаваше всяка вечер, откакто се помнеше, още от времето, когато живееше с вечно пияната си майка и двете си по-големи сестри в неугледен апартамент само с две спални. В едната спеше майка ѝ, а в другата — сестрите ѝ. За нея оставаше яркочервеният диван, целият на буци, който в представите на майка ѝ минаваше за изящен. Сега живееше в съвсем различна обстановка. Елегантната ѝ спалня с балдахин се отразяваше в огледалото със златна рамка, което Дейвид ѝ бе подарил за петата им годишнина от сватбата. И докато разресваше с четка гъстата си руса коса, си спомни времето, когато само Дейвид я разресваше. Сякаш го виждаше и сега в огледалото с тъмокестеняви разрошени коси и топли пламенни очи.

Би било лудост да се обърне, за да го потърси. Щеше да види само празно пространство. Спомни си последния път, когато Дейвид спа при нея. Преди няколко години той се премести, тъй като беше нощна птица, а тя рано си лягаше и рано ставаше. Той обичаше да чете в леглото, а тя обичаше сутрин да прави коремни преси, без никой да я гледа. Пази боже, някой да разбере с колко пот поддържаше фигурата си. Но това бяха причините, които изказа гласно, не истинските, не и онези, които ги бяха отчуждили, за да се затвори всеки в собствения си ад преди толкова години.

Отново се загледа в отражението си в огледалото. Поддържаше тялото си стегнато и стройно, но дори и най-скъпите кремове не помагаха срещу бръчките. Вече се забелязваха едва-едва около очите и устните. През деня ги прикриваше, но вечер, когато почистеше грима, те ясно се очертаваха. Може би някои жени щяха да се престорят, че не съществуват, но Виктория не си затваряше очите пред нищо, искаше да види, да изследва, да бъде критична. Така беше устроена.

Когато беше млада, полагаше усилия да се самонаблюдава, да се вглежда в живота си, в семейството си, в начина им на живот, в

маниерите им. Спомни си как изрязваше снимки на големи къщи и на шикозни ресторанти от разни списания. Беше направила списък с желанията си и до последната точка го изпълни. Завърши образованието си, докато повечето ѝ приятели напуснаха училище. Работеше какво ли не, за да събере достатъчно пари за таксите в университета и винаги се преследваше наградата. Така уреди нещата, че да бъде поканена на прием, където да срещне Дейвид, да се омъжи за него и да си проправи път към къщата „Хатауей“ и всичко това си го бе намислила — ясно и по план. Стана Виктория Хатауей, Вики Симински бе забравена и никой не можеше да ѝ отнеме това. И нямаше да разреши животът ѝ да бъде помрачаван.

Тази мисъл отново я върна към Дейвид. Той отмени пътуването си до Китай, когато онази старица откри на своя таван статуетката на дракона. Дейвид никога не отлагаше пътуванията си за Китай, което означаваше, че този дракон е особено забележителен. Не разбираше защо е по-различен от другите находки, но нещо в него силно бе заинтригувало съпруга ѝ. Знаеше нещо за този дракон, което не смяташе за подходящо да споделя с нея, а драконът не ѝ харесваше, нито това, че Дейвид цял ден не се е мяркал в магазина. Някой почука на вратата и я разсея. За миг тихичкото почукване я отнесе към времето, когато самотата бе натежала и Дейвид се бе озовал пред същата врата. По скования ѝ изправен гръб премина тръпка. Как би се почувствала, ако той дойдеше тази вечер при нея?

Отново се почука, а след това Виктория чу:

— Мамо, будна ли си?

Пеги. Не изпита разочарование, а гняв. Дейвид не ѝ беше потребен. Тя имаше всичко, което искаше от живота.

— Влез — каза. — Какво правиш тук толкова късно в сряда вечер? — продължи тя, щом Пеги влезе. Дъщеря ѝ беше с маратонки, спортен клин и късо подплатено яке. — Защо, за бога, си облечена така?

— Идвам от тренировка — обясни тя. — Извинявай за късния час, но трябва да говоря с теб.

— Защо? Какво има? Не знаеш ли, че можеш да тренираш и тук. Спортният салон на партера е разкошен и освен това си е наш.

— Обичам да съм с хора, когато се упражнявам. Това ме стимулира.

— Не е хигиенично. Има толкова пот по уредите. Кой знае какво можеш да си лепнеш.

— Изтривам уредите, но не за това съм дошла да говорим. — Пеги седна на стол до леглото. — Виждала ли си татко днес или тази вечер?

— Не.

Виктория продължи да разресва косата си, загледана в отражението на Пеги. Дъщеря ѝ си гризеше ноктите — неприятен навик, от който не успя да я отучи. Спомни си как беше мазала пръстчетата ѝ с нещо горчиво. Това за кратко даде резултат, но стана ясно, че навикът не може да бъде изкоренен. Защо трябваше да се изненадва? Пеги толкова приличаше на баща си.

— Днес следобед татко пропусна важна среща — каза Пеги. — Също така не отговаря на мобилния си телефон и никой не знае къде е, дори Джорджа.

Виктория стисна устни, фактът, че дори секретарката на съпруга ѝ е по-осведомена от нея за делата му, ѝ беше неприятен, но реши, че не си заслужава да се дразни.

— Нямам представа къде може да е — промълви Пеги.

Виктория усети тревогата ѝ, но запази спокойствие. Дъщеря ѝ винаги се тревожеше за нещо. Необяснимите отсъствия на Дейвид не означаваха нищо. Вечно отсъстваше. Беше прекарала безброй часове в очакване дали ще го зърне, ще бъде ли там, където е обещал да бъде, дали ще я подкрепи, когато ѝ е трудно. Всичко това остави отпечатък върху лицето ѝ.

— Ще се върне. Винаги се връща.

— Не става въпрос само за татко. Драконът също липсва.

— Драконът, който полудя да купува!

— Да, но не го оцени и не изготви предложение за покупка. Трябва да го е отнесъл някъде по някаква причина. Госпожа Дилейни беше много търпелива, но внукът ѝ е различен. Ако татко не върне до утре дракона в магазина, господин Макалистър ще ни създаде сериозни главоболия.

Това щеше да е много лоша реклама за къщата „Хатауей“. Проклетият Дейвид! Никога не мислеше, преди да действа.

— Нямаш ли представа къде може да бъде? — попита Пеги.

Виктория имаше представа, както и неприятно предчувствие, но не искаше да се замисля и в никакъв случай не искаше да споделя с дъщеря си.

— Ще видя дали мога да го намеря. — Остави четката и стана. — Защо не се прибереш вкъщи и не оставиш грижата за баща ти на мен?

Дъщеря ѝ колебливо се изправи:

— Според теб трябва ли да кажа на дядо?

— За бога, не. И защо трябва да му казваш?

— Може би той и татко...

— Не, в никакъв случай! Баща ти не споделя с дядо ти. Знаеш, че е така. Той ще се върне, винаги се връща. Няма причина да тревожим Уолас.

И без друго ѝ бе трудно да угоди на свекъра си, който все търсеше пропуски в работата ѝ, все ѝ напомняше, че не може да се мери с него в управлението на компанията.

— Да, струва ми се, че си права — замислено изрече Пеги.

— Има ли още нещо?

— Само се чудех...

— Не се чуди, Пеги. Отново някаква глупост, с която се е заел баща ти.

— Никога ли не се тревожиш за него?

— А той тревожи ли се за нас?

Разбра, че думите ѝ натъжиха Пеги, и съжали. Немаше намерение да наранява дъщеря си, но понякога като че ли бе неизбежно. Баща ѝ често ѝ поднасяше разочарования и въпреки това тя не осъзнаваше какъв е той.

— Да, така е — каза Пеги.

— Но за теб се тревожи — поправи нетактичността си Виктория. — Той е много привързан към теб, както и аз. И добре че си тук, искам да поговоря с теб за нещо друго.

Младата жена се притесни:

— За какво?

— За Мартин. Майка му ми довери, че безумно се е влюбил в теб.

— Мартин не е способен на безумства. А и ние се познаваме открай време.

— Но в отношенията ви през последните месеци има промяна, не е ли така?

— Срецахме се няколко пъти — с безразличие отговори Пеги. — Въпреки че шест години разлика помежду ни не е кой знае колко, все пак това не е ли...

— Шест години са нищо. Не бих искала да ти натяквам, но по-млад едва ли ще намериш. Всичките ти приятели се изпожениха или се сгодиха. Ето, годежът на Синтия Маколи е след две седмици. Ако не греша, това е петата или шестата сватба, на която ще бъдеш шаферка.

— Десетата, и какво от това?

— Не бъди лекомислена, Пеги. С тези неща шега не бива. Фактът, че Синтия Маколи, с коефициент на интелигентност колкото мъждукаща лампа, ще се омъжи преди теб, е обезпокоителен.

— Тя е мило момиче. Радвам се за нея.

— Разбира се, че се радваш. Всички се радваме. Но в момента не говорим за нея, а за теб. Мартин е идеален кандидат. Има голям успех и е изключително интелигентен.

— Говориш така, сякаш обсъждаш кандидатурата му за някакъв важен пост.

— Трябва да си съставиш списък със „за“ и „против“, Пеги. Ще видиш, че в графата „за“ ще има поне сто точки в негова полза, докато в „против“ едва ли ще намериш какво да впишеш. Мисля си, че за теб ще е по-добре да се омъжиш за човек, посветен в нашата работа. Най-вече защото един ден ти ще носиш отговорността за компанията, а съпруг, който ще ти помага, е възможно най-доброто решение.

— Тъй като ти не вярваш, че мога да се справя, така ли?

— Не съм казала подобно нещо. Толкова си чувствителна, Пеги. — Виктория видя, че дъщеря ѝ се натъжи, и се разкая, но въпреки това продължи: — Не искам да те засягам, но и това е бизнес.

— Аз съм твоя дъщеря. Това засяга теб. А да се омъжа, това засяга мен — тръсна глава Пеги. — Трябва да тръгвам. Кажи на татко да ми се обади. — И тя затръшна вратата след себе си.

Виктория разочаровано въздъхна. Защо хората, които обичаше, не се съобразяваха с желанията ѝ? Ако кажеше на дъщеря си да ходи, тя щеше да се затича, ако кажеше на Дейвид да се махне, той щеше да си остане вкъщи. Като че ли изпитваха перверзна радост да вгорчават живота ѝ. Пеги трябваше да се омъжи. А колкото до Дейвид —

списъкът с онова, което той трябваше да направи, бе много дълъг. А точно в момента искаше от него да се прибере незабавно и да донесе проклетия дракон. И дано причината да изнесе от магазина скъп предмет без разрешение на клиента да е основателна. Той най-добре го знаеше. Внезапно я обзе тревога. Дали не му се бе случило нещо? Или беше само едно от поредните му изчезвания?

Виктория кръстосваше стаята, загледана през прозореца. Лунната светлина обливаше залива на Сан Франциско, който се простираше само на няколко километра от дома ѝ в Пасифик Хайтс. В тази част на града беше тихо и спокойно. Твърде тихо и твърде спокойно за Дейвид. Тя знаеше къде е отишъл и къде ходи винаги, когато е на континента, както сам се изразяваше. Беше отишъл в Китайския квартал. А имаше и крайно неприятното предчувствие с кого точно се е срещнал.

* * *

Знаеше, че е безполезно да се ядосва. Нима не познаваше майка си, за да очаква нещо по-различно? Не трябваше да идва при нея. Пеги направи опит да затръшне входната врата, но тя беше толкова тежка и майсторски изработена, че се затвори плавно, с едва доловимо прещракване, съвсем недостатъчно, за да излее яда си. За една Хатауей бе недопустимо да дава израз на чувствата си пред хората. Колко пъти майка ѝ я беше наставлявала: „Когато си развълнувана или разстроена, просто се извини, намери си тихо местенце, преброй до десет и се овладей“. Най-малко хиляда пъти.

Пеги се спря в края на стълбите и пое дълбоко дъх. Преброи до десет, но се чувстваше все така ядосана, така че продължи до двайсет.

Нещо не беше наред. Знаеше го. Чувстваше го. Прекоси покритата с чакъл алея, качи се в мерцедеса и закопча предпазния колан. Тук повече работа нямаше.

Отиваше си вкъщи. Едва бе преполовила пътя, когато осъзна, че не ѝ се връща у дома, не ѝ се искаше да влиза в своя тих, самотен апартамент — ах, откъде се появи тази дума самотен. Не беше самотна. Харесваше ѝ да живее сама. Не чувстваше необходимост от мъж в живота си, дори да беше и като Мартин — изискан и безукорен.

Сви устни, щом си спомни съвета на майка си за списък със „за“ и „против“. Според Пеги бракът трябваше да бъде по любов, страстна и безумна, а не според коефициента за интелигентност, обществено признание, научни степени, произход, успех в бизнеса — и какво ли не още? Ах, как майка ѝ би могла да знае! Тя и баща ѝ едва ли бяха пример за страстна любов. И въпреки това бяха женени вече трийсет и една години. А може би в началото са се обичали пламенно, но тя е била малка, за да забележи. Спря на кръстовището, когато светофарът светна червено. Трябваше да завие надясно. Беше най-прекият път до дома ѝ. Но никак не ѝ се прибираше. Искаше ѝ се да поговори с някого, който би я разбрал.

За съжаление, както майка ѝ отбеляза, всичките ѝ приятелки бяха омъжени или сгодени. А беше девет часът, сряда вечер. Нямаше как да намине ей така при някоя приятелка, особено при омъжена. Нещо се случваше, щом една жена извървеше застланата с рози пътека към мъжа, когото обича, двамата ставаха едно цяло.

И ако трябваше да бъде докрай искрена, с повечето си приятелки никога не е била чак толкова близка и преди да се омъжат. Бяха съученички, състудентки или с които се бе явила за пръв път в обществото. Бяха жени, с които обядваше понякога, а не приятелки, с които да разговаря съкровено. Не споделяше интимните си преживявания с никого. Семейство Хатауей винаги е било обект на клюкарските хроники. Без значение колко близко е приятелството, на всяка по-открита размяна на мисли се гледаше като на нещо неприлично.

Взе бързо решение и когато светофарът светна зелено, зави наляво и се насочи към онази част на града, известна като Големите булеварди. С малко късмет си намери място за паркиране до един много посещаван нощен бар. Беше от тези, в които нито един Хатауей, дори под смъртна заплаха, не би влязъл, а нея нищо не я заплашваше. Тя се усмихна, когато слезе от колата и се запъти към бара.

„При Уили“ беше уютно заведение за спортисти. На стените висяха фотографии на атлети от всички съществуващи дисциплини, някои от тях с посвещения на самия Уили Бартоломю, трето поколение Уили и бивш бейзболист от малката лига. В бара имаше четири телевизора — по един във всеки ъгъл, малки маси, съединени една до друга, и пространство, което понякога се използваше като дансинг. В

края на седмицата барът се препълваше, но тази вечер посетителите бяха малко — няколко души, наминали след работа, за да си побържат и да послушат музика.

Пеги подмина масите и си избра място до дългия бар.

— Какво прави изискано маце като теб в свърталище като това? — ахна червенокосият барман и изпусна кърпата, с която бършеше чашите.

— Търся добър приятел — отвърна тя.

— А нас за какво ни имаш? Я кажи по-точно колко добър приятел търсиш? — ухили се той и намигна. — Защото нямаш представа колко добър мога да бъда, сещаш ли се?

— И маймуна може да се досети. Така ли сваляш интелигентните гаджета?

— Да не би да съм казал, че трябва да са интелигентни — отново се захили той.

— Не схванах тънкостта — засмя се тя.

— Какво ще поръчаш, обичайното шардоне във висока чаша ли?

— Искам водка с газирана вода и лимон.

— Не, ти не пиеш водка.

— Тази вечер пия. И по-добре забрави за втората част на коктейла и наблегни главно на водката.

— О, боже! — драматично се плесна той по челото. — Била си при майка си. Защо ти трябваше?

— Налагаше се, повярвай ми!

— Пеги, Пеги, кога ще ти дойде умът в главата?

— Млъкни, Джери. Не дойдох да ми четеш конско, а да пийна нещо.

— Няма да пийнеш. — Джери Сканлън извади бутилка минерална вода и наля в чаша пълна с лед. — По-добре пробвай това.

— По-добре ще е, ако капнеш и малко водка.

— Да, и после да ти държа главата, докато повръщаш. Това отказвам да го правя повече.

Пеги се опита да се намръщи, но не се получи, и се засмя. Джери й беше нещо като брат. Беше син на една от прислужничките — Рут Сканлън, и когато Пеги беше на единайсет години, с майка му се настаниха в апартамента над гаража. На тринайсет години Джери беше истинска напаст, по-големият брат, който вечно дразни, но и най-

добрият приятел. Беше я спасил от самотата и изолацията и двамата много се привързаха един към друг. Пет години бяха неразделни. А после майка му бе уволнена от Виктория Хатауей, която от време на време се развилняваше и сменяше персонала.

Пеги още си спомняше тъгата, която само на шестнайсет години може да бъде изпитана с такава сила, когато Джери и майка му бяха принудени да се преместят чак в Сан Диего. След седем години той се завърна в Сан Франциско и те отново се срещнаха. През тези години не се бяха забравили, едно странно, но сърдечно приятелство между червенокосия професионален атлет, подтичващ сега зад тезгяха, и изтънчената руса дебютантка от хайлайфа. Самата тя мразеше тези определения, но знаеше, че повечето от приятелите на Джери точно така я възприемаха. Не че имаха общи приятели. Принадлежаха към различни кръгове и не се срещаха така често, както ѝ се искаше. Пеги се чувстваше виновна, но Джери разбираше, че тя се разкъсва между онова, което се очаква от нея и което тя желае.

— Майка ми иска да се омъжа за Мартин — сподели Пеги, намеквайки за онова, което се очаква от нея. — Посъветва ме да си съставя списък със „за“ и „против“ и тогава щяла съм да разбера, че той е идеалният съпруг за мен.

— Мартин Бенет ли? Можеш и по-готин да си намериш. — Джери се зае да бърше с влажна кърпа барплота. — Заради това ли те втресе?

Тя поклати глава и отвърна:

— Е, добре, баща ми изчезна, никъде не мога да го открия.

— Нищо ново.

— Този път е различно. Изнесъл е скъпа вещ от магазина. Собствениците са много разтревожени. Успях да ги накарам да почакаат до утре, но не мога да открия татко. Не отговаря на мобилния си телефон. Не се е появявал в магазина, нито вкъщи. Разтревожена съм.

— Ще си дойде. Винаги се връща. Знаеш ли какво ти трябва сега?

— Не, но предчувствам, че ще ми кажеш.

— Една играчка. Или както Хатауей биха се изразили — билиаард — каза той насмешливо с британски акцент.

— О, не, не ми се играе — протестира тя.

— Хайде. Кога за последен път си играла?

— Предполагам, когато за последен път си успял да ме навиеш.
— Вече съм в почивка. — Той остави кърпата на плота. — Хайде да подреждаме топките и да покажем игра.

* * *

Пеги Хатауей се смъкна от високото столче и заедно с бармана влезе в салона за билиард. Райли се намръщи, недоумявайки какво, по дяволите, е намислила. Не се изненада, когато Пеги отиде на фитнес, нито когато отиде при майка си, но последната ѝ спирка го изненада. Барът не беше в категорията ѝ. А тези хора не бяха от нейната черга. И кой беше този барман, с когото разговаряше? Разговорът им изглеждаше прекалено задушевен. Не му се вярваше, че Пеги Хатауей — принцеса от кралската династия на Сан Франциско — би се сприятелила с някакъв си барман.

А може би това посещение имаше нещо общо с дракона, с тайна сделка. Беше напипал следа, сигурен беше. Едва ли драконът беше у нея, но тя положително знаеше повече за местонахождението му, отколкото си бе признала. Баба му може и да нямаше нищо против да си прибере дракона на сутринта, но той имаше. Всъщност бе станал още по-нетърпелив, откакто бяха напуснали къщата „Хатауей“. Нещо не беше наред. Чувстваше го с всяка фибра на тялото си. Дейвид Хатауей бе изнесъл дракона и не дойде на срещата. Пеги беше притеснена, въпреки че се стараеше да изглежда спокойна.

И така да е, едва ли щеше да разбере нещо повече, ако надничаше през витрината отвън. Крайно време бе да разбере какво е намислила да прави една принцеса в бара на Уили.

След пет минути Райли не повярва на очите си.

Билиард. Тя играеше билиард. От вратата към задния салон Райли имаше чудесен изглед към сладкото ѝ дупе, тъй като тя бе залегнала на масата, изцяло съсредоточена в удара, който трябваше да нанесе. Добър удар, по-скоро отличен, с който изчисти последните две топки. Зяпачите одобрително зашушукаха.

Пеги нададе радостен вик и плеснаха длани с бармана, а в поведението ѝ нямаше капчица царственост.

— Кой е най-добрият? — попита тя.

— Имаме късмет — отвърна барманът.

— Късметът тук няма никакво място. Така че признай кой е най-добрият. Хайде, признай!

— Ти си върхът — отвърна той. — Но между другото не си убедителна. Искаш ли още една игричка?

— Смазах те, а?

— Не си ли малко нахална?

— Ще те победя със затворени очи.

— А мен? — прекъсна ги Райли. — Мен можеш ли да победиш със затворени очи?

Пеги изненадано се обърна и онемя, когато го видя.

— Какво правиш тук? О, боже, да не си ме следил?

— Ами... исках да пийна нещо. — Пристъпи в залата. — Или да поиграя...

— Не ми се вярва.

Тя го изгледа ледено. Сви устни и вирна брадичка. И въпреки спортното облекло в момента изглеждаше точно като елегантната, резервирана работеща дама, с която се бе срещнал само преди няколко часа и която отдели едва пет минути, за да разговаря с него. Преобразяването не му хареса.

— Трябва да тръгвам — официално каза тя.

— Така ли, страхуваш се, че ще те победя ли? — нехайно подхвърли той. — Разбирам те.

— Не се страхувам да загубя. Джери, кажи му, че не се страхувам.

Барманът се засмя:

— Защо не му разкажеш играта, Пеги? Ти си падаш по битките.

— Изморена съм.

— Страхливка — усмихна се Райли, а в погледа ѝ проблесна гняв. Той искаше да я предизвика, за да разруши сама преградата, която издигна, щом го видя.

— Чудесно. Пожела игричка — получаваш я.

— Точно така, давай, госпожице Хатауей!

— Трябва да съм си изгубила ума — мърмореше тя, докато подреждаше топките.

— Какво каза?

— Каза, че сигурно си е загубила ума — услужливо повтори барманът, ухилен до уши. — Вие двамата май се познавате.

— Да — отговори Райли.

— Едва-едва — внесе уточнение Пеги. — Не бъди учтив с него, Джери. Той ме е проследил дотук.

— Дебнал си я! — възмути се Джери, а усмивката му се стопи. — Тогава е по-добре да се разкараш от моя бар.

— Не, не — бързо се намеси младата жена. — Не се притеснявай за мен. Всъщност той няма нищо против мен.

— Точно така. Против нея нямам нищо. Просто бизнес.

— Бабата на господин Макалистър иска да ни продаде една статуетка.

— Ще я продаде, ако изобщо я видим отново — погледна я остро той.

— Ще я видим.

— И аз така се надявам.

— Добре. Както и да е. — Джери се упъти към вратата. — Няма да ви се бъркам. Но те предупреждавам, приятел. Ако нещо оплескаш с нея, ще си имаш работа с мен. Повикай ме, ако стане напечено — каза той на Пеги. После се обърна към зяпачите: — Някой да има нужда от гориво?

— Приятел ли ти е? — попита Райли, докато барманът приемаше поръчките.

— Да, точно така, добър мой приятел.

— Изненадан съм. Не те виждах в подобен бар. Не си представях, че си от тези момичета.

— Не мисля, че ме познаваш, за да си правиш заключения каква съм. Но това едва ли ще те убеди. Шаблонът по-лесно се прилага към богатите.

— Поне признаваш, че си богата.

— Не е тайна, че семейството ми е състоятелно, но независимо дали вярваш или не, аз съвсем не съм толкова богата, колкото са те.

— Възможно е сега да не си богата, но се хващам на бас, че те очаква голямо наследство.

— Това не е твоя работа.

— Докато не върнеш изчезналия дракона на баба ми, всичко свързано с теб е моя работа.

— Не може да се каже, че е изчезнал — настръхна тя. — Просто в момента нямаме обяснение.

— Дрън-дрън! Защо баща ти изнесе дракона от магазина? Смятах, че оценяването се прави на място, в специална лаборатория. Нали така пише в рекламната ви брошура?

— Чел си нашата рекламна брошура!

— Много неща изчетох за вашата компания през последните двайсет и четири часа.

— Тогава не би трябвало да се тревожиш.

— Сигурно нямаше да се разтревожа, ако и ти беше спокойна. А ти не си, така ли е, госпожице Хатауей? Това не е стандартната процедура. Обикновено не постъпвате така. — Пеги се беше загледала нанякъде, както му се стори — виновно. — Не мога да престана да се чудя какво още да очаквам.

— Нищо повече няма да се случи. Прояви само малко търпение.

— Не съм от търпеливите.

— Видях. — Тя се умълча. — Наистина ли искаш да изиграем един билиард?

— А ти наистина ли умееш да играеш, или червенокосият ти приятел ти пуска по милост по някоя точка?

— Джери да ми пусне точка! О, не, никога, докато сме живи, това няма да стане. Освен това — да, умея да целя топките. У нас наричаме играта по друг начин. — И тя се усмихна. — Както казва Джери „билиард“ — прибави тя с британски акцент и се разсмя, което премахна напрежението помежду им. — Дядо ми винаги така се изразява.

Господи, колко красива стана, щом отново се отпусна. Беше наистина красива с дългата си руса коса, вързана на опашка, със стройното тяло, подчертано от прилепналия спортен екип. Когато я гледаше в този вид, Райли беше склонен да забрави, че е принцеса на Сан Франциско и не са в един отбор. Наистина бе склонен да забрави. Харесваше му такава, каквато беше в момента — естествена и пряма.

Пеги се изкашля:

— Нещо се загледа. — Прибра зад ухото си кичур коса. — Изглеждам ужасно. Ако майка ми види в какъв вид се разхождам, ще припадне.

— На мен ми харесва.

— Така ли? — смути се тя. — Искам да кажа...

— Какво искаш да кажеш?

— Щях да кажа, че трябва да внимавам с какво съм облечена, тъй като с моя късмет току-виж някой закъсал с материалите си за утрешния вестник фотограф ме снимал и пуснал слуха, че Хатауей навярно са загубили пари, и тогава не можеш да предвидиш последствията.

— Май си имала някой и друг рунд с пресата.

— Доста повече от някой и друг.

— Е, добре, освен мен и теб тук други хора няма. А аз нямам фотоапарат. Въпреки че бих искал да имам, тъй като в момента с нищо не напомняш жената, с която се запознах. В действителност сега ти се преобрази няколко пъти. Напомняш ми на гуцера, който имах като малък.

— Гуцер ли? Напомням ти гуцер! О, това комплимент ли е?

Райли се засмя:

— Беше хамелеон. Нали се сецаш, онези гуцери, дето менят цвета си според заобикалящата ги среда. Приеми го като комплимент. Не познавам много жени, които да се чувстват у дома си в билиардната зала на долнопробен бар, а на другия ден да отидат на работа в луксозния си кабинет в къщата „Хатауей“.

Тя го погледна смръщено:

— Все още си мисля, че ако искаше да направиш комплимент, можеше да измислиш нещо по-добро от гуцер. Не се учудвам, че вечер нямаш по-приятно занимание от това да ме следиш. Не е ли така? Струва ми се, че се нарича шпиониране, или най-малкото нарушаване на личното пространство. Сигурна съм, че има закон срещу това.

— Не вярвам точно сега да ти се говори за престъпления, след като драконът на баба ми липсва.

Усмивката ѝ помръкна:

— Вече ти казах...

— Помня какво ми каза. Но интуицията ми казва друго. Виждала ли си баща си, след като се срещнахме днес следобед?

— Тъй като си ме следил, знаеш, че не съм.

— Помислих си, че може да се е обаждал.

— Не, не е.

— Това обичайно ли е? Да изчезне скъп предмет от магазина и баща ти да не се обади!

— Не е доказано, че е скъп.

— О, хайде, ако беше фалшификат, нямаше да липсва.

— Няма място за безпокойство, господин Макалистър.

— Райли — уточни той. — Но аз се безпокоя, защото ти си притеснена.

— А може би съм притеснена заради недоволен клиент, който ме следи.

— Няма да ти навредя, Пеги — произнесе името ѝ съвсем непринудено. — Проследих те, защото такъв ми е характерът, не мога да бездействам, а освен това не бях сигурен, че ти и семейството ти не криете нещо.

— А сега какво мислиш?

Въпросът бе уместен. Когато започна да я следи, най-малко бе очаквал да се озове в задния салон на долнопробен бар, където видя как самата Пеги Хатауей привършва игра на билиард с барманчето, при това неин приятел, както самата тя потвърди.

Мълчанието помежду им стана напрегнато. На Райли му се искаше да не се чувства така непреодолимо привлечен от нея, но тялото му отново се поддаде на очарованието ѝ. Несъзнателно посегна да прибере един изплъзнал ѝ се кичур коса, но се усети навреме и пъкна ръце дълбоко в джобовете си.

— Мисля, че е време да се прибираме по домовете си.

— Това не е отговор.

И преди да ѝ отговори, че няма какво повече да каже, мобилният ѝ телефон иззвъня.

— Ало?

Райли видя как тя пребледня.

— Как... какво каза? — заекна Пеги. — Къде? Кога? Да, веднага идвам.

— Какво се е случило?

— Баща ми — отговори тя с объркан поглед.

— Къде е той?

— В болница. Нападнали са го на някаква уличка в Китайския квартал. Положението му е критично.

ПЕТА ГЛАВА

Пеги намери майка си в чакалнята на четвъртия етаж на болницата „Света Богородица“. До Виктория седяха най-добрата ѝ приятелка Джоан Бенет, около шейсетгодишна дама, също от хайлайфа, и нейният син Мартин, за когото вече стана дума. Беше висок и слаб, около трийсет и пет годишен, с идеално оформена руса коса, с тъмносив костюм „Армани“. Безукорният му вид и маниери понякога я дразнеха, но сега я успокоиха. Щом Мартин бе така спокоен, положението сигурно не бе чак толкова тежко.

Той стана да я посрещне и я прегърна:

— Всичко ще се оправи, Пеги.

Искаше ѝ се да остане така. Беше хубаво да усеща топлината на съчувствието, но знаеше, че в прегръдките на Мартин не може да се скрие. Трябваше да погледне майка си в очите, тогава щеше да разбере истината.

Отдръпна се и се обърна към нея:

— Мамо?

Виктория беше пребледняла. Около очите и устните ѝ личаха бръчици. Беше без грим и беше обула обувки на бос крак. Носеше синя пола и жълт пуловер, които никак не си подходяха, не бе обърнала внимание на подробностите, което не беше характерно за нея. Положението бе лошо, навярно много лошо.

— Как е татко? — с усилие промълви Пеги.

— Още не се знае. В безсъзнание е. Има дълбока рана на главата и вероятно черепна фрактура — отговори Виктория сподавено.

— Но той ще се оправи! Ще се възстанови, нали?

— Сигурна съм, че ще оздравее — отговори майка ѝ, но личеше, че се страхува. — Лекарят каза, че след малко ще ни осведоми по-подробно.

— Не разбирам какво се е случило. Ограбен ли е? Какво е търсил в Китайския квартал? — питаше Пеги.

— Открили ли са кой го е нападнал?

— Пеги, поспри малко — мило я прекъсна Джоан.

— Има време да разберем всичко.

— Има време! Сигурна ли си, че има време? — попита тя, без да откъсва очи от майка си.

— Надявам се — промълви Виктория.

— Това е личен разговор. Разбирате ли?

Пеги се обърна и видя Мартин да се нахвърля върху Райли, който благоразумно стоеше настрана. Беше забравила за него и че той я докара дотук.

— От пресата ли сте?

— Той ме доведе — отговори Пеги и ги представи един на друг. — Райли Макалистър, Мартин Бенет. — После се обърна към майка си, без повече да се интересува от тях: — Обади ли се в полицията?

— Само преди няколко минути. Не знаят нищо. Някакъв човек открил баща ти в една странична алея в Китайския квартал. — Виктория подпря главата си с ръка. — Господи, като си помисля само, че на някаква тъмна уличка...

При думите на майка си Пеги си представи беззащитността на баща си, вика му за помощ, може би беше викал тях — неговото семейство. Прилоша ѝ.

— Не мога да разбера как е възможно...

— Пеги, зная, че си ужасена и че търсиш отговор — прекъсна я Джоан със състрадателна усмивка, — но майка ти също е потресена и не знае нищо повече от това, което вече ти каза.

— Освен защо е бил там — изрече с горчивина Виктория и двете приятелки се спогледаха. — Навярно заради онази проклета жена.

— Татко е ходил при някаква жена! — Пеги се олюля.

Райли я хвана за ръката, тя се отпусна на гърдите му и той я прихвана през талията.

— Дръж се — каза и я поведе да седне. Пеги се отпусна на стола, а той притисна главата ѝ между коленете ѝ: — Дишай дълбоко!

— Добре съм — изправи се тя. — Добре съм — повтори. — Само ми се зави свят.

— Какво мога да направя за теб? — попита Мартин и всички се обърнаха към него.

Не знаеше как да му отговори. Нима някой можеше да помогне, освен ако беше по силите му да върне баща ѝ жив и здрав. Но Мартин

беше искрен в желанието си да помогне.

— Моля за чаша вода.

— Веднага ще ти донеса.

Райли прилекна пред нея, щом Мартин се отдалечи по коридора. Взе ръката ѝ и я стисна:

— Най-мъчително е очакването.

— Говориш така, сякаш имаш опит.

— Случвало ми се е.

Райли ѝ се усмихна топло и я разоръжи напълно. Това същият човек ли бе, който вчера се държа така грубо в кабинета ѝ? Който я бе преследвал през целия Сан Франциско и обвини нея и семейството ѝ в лъжа и кражба! Поведението му в този момент бе съвсем различно. Сега се държеше по-скоро като приятел. А не бяха приятели и едва ли щяха да станат. Беше я докарал, защото ръцете ѝ така се разтрепериха, че не успя да отключи мерцедеса, и той настоя да я докара. Защо трябваше да настоява? Може би, за да разбере дали драконът не се е появил.

— Не е необходимо да оставаш, мога и сама да се прибера — каза Пеги.

— Не е удобно да оставам тук, така ли?

— Случилото се засяга само близките — прошепна Пеги. — Щом майка ми дойде на себе си, ще се ужаси, че си бил свидетел на толкова интимен момент. А точно сега трябва да ѝ го спестим. — Видя, че той се колебае и побърза да уточни: — Щом разбере какво се е случило с дракона, ще ти се обадя.

— Пеги...

— Зная, че подозираш баща ми и затова се залепи за мен.

— Това отчасти е вярно, освен това надявам се баща ти да е добре.

— Аз също — въздъхна тя. — Не е най-добрият баща, но е моят баща.

Райли още веднъж стисна ръката ѝ:

— Не губи вяра!

Думите му ѝ напомниха последния път, когато чу същото нещо — вечерта преди Елизабет да умре. Беше само на шест години, но думите винаги се връзаха в паметта ѝ. Може би защото, макар и да вярваше, страшното все пак се случи. И сега отново се случваше.

Защо? Защо? Въпросите напиреха у нея. Нападението случайно ли е било? Обикновен грабеж с тежки последствия ли? А може би нещо съвсем различно?

Бил е в Китайския квартал — навярно при някаква жена. Дали не е някаква любовна връзка? Господи, нищо не искаше да знае.

— Заповядай — подаде ѝ Мартин водата.

— Благодаря.

— Приятел на Пеги ли сте? — попита той Райли, когато се изправи.

— Драконът, който ни интересува, е на баба му — заобяснява Пеги, докато двамата мъже се измерваха с погледи. „Като нощта и деня са“ — помисли си тя. Райли беше с черна като нощта коса, маслинен кожа и светлосини очи.

Мартин — като слънчев ден, рус, елегантен, с една дума — чудо момче. И двамата бяха хубави мъже, но, изглежда, никак не се харесаха. Смръщени един срещу друг, излъчваха предпазливост, недоверие и като че ли съперничество. Кое то беше идиотско, тъй като Райли беше клиент, а Мартин беше — е, добре, Пеги не знаеше какъв по-точно е той, но тази демонстрация на мъжественост бе крайно неуместна.

— Райли тъкмо си тръгваше — прибави тя, като сложи край на напрегнатата сцена.

— Точно така. Утре ще ти се обадя, Пеги — кимна той учтиво и закричи уверено по коридора.

— Какво правиш с този човек, Пеги? Минава десет. — Мартин седна до нея. Беше ядосан.

— Дълго е за обяснение.

— Имаме време.

Тя въздъхна. Понякога Мартин приличаше на куче, което не си дава кокала.

— Не съм била на среща с него, ако това имаш предвид. Истината е, че драконът на господин Макалистър липсва. Предполагам, че татко го е изнесъл от магазина.

Той се изненада:

— Цялата работа изглежда безсмислена.

— Да, така изглежда, но точно сега това е най-малката ми грижа.

— А би трябвало да е.

— Къде е дядо? — прекъсна го тя безцеремонно. — Той знае ли?

— Да, разбира се. При главния лекар доктор Хевънхърст. Ще осигурят най-добрия лекарски екип. Всеки момент ще дойде.

Пеги беше нетърпелива:

— Какво обсъждат толкова дълго? По дяволите, мразя очакването. А от полицията къде са? Трябваше да са тук и да ни информират какво се е случило.

— Един детектив разпитваше майка ти, когато пристигнахме. Каза, че веднага ще ни съобщи, щом научи нещо. В момента изследват местопрестъплението.

— В Китайския квартал ли? Какво е правил из тъмните улички на Китайския квартал? — Не ѝ хареса начинът, по който Мартин избягваше погледа ѝ. — Знаеш ли? Ако знаеш, трябва да ми кажеш. Майка ми спомена някаква жена. — Тя заговори тихичко, за да не я чуят, но Виктория и Джоан бяха погълнати от разговора си. — Да знаеш нещо по въпроса?

Той пристъпи от крак на крак, подръпна вратовръзката си. Никога не го бе виждала смутен.

— Не зная, а няма значение. Онова, което в момента има значение, е здравето на баща ти. — Взе ръцете ѝ в своите.

Бяха по-студени, отколкото на Райли. По-скоро угнетяваха, отколкото успокояваха. Може би защото Пеги подразбра, че той крие нещо от нея, което нямаше да ѝ хареса. Това бе един от проблемите в тяхната връзка; тя смяташе, че Мартин не я уважава, а може би я заблуждаваше неговата преданост към родителите ѝ и към дядо ѝ преди всичко друго.

— Извинявай, Пеги — каза той с истинска загриженост. — Съжалявам за всичко. Ако зависеше от мен, щях да те предпазя.

А сега тя съжаляваше, че е изпитала такава досада от него. Беше добър човек. Пристигнал в болницата веднага, щом научил за случилото се.

— И аз се извинявам. На края на силите си съм. — Пеги отдръпна ръката си и стана. — Не мога да седя повече тук. Ще се поразходя и ще потърся някой, който знае нещо. След малко се връщам. Ще се погрижиш за мама, нали?

— Разбира се — отвърна Мартин. — И за теб също, ако ми разрешиш.

Обсъждането на този въпрос тя спести за някой друг път.

* * *

Райли взе асансьора и откри детектива. Нисък, набит, мускулист мъж с гъста кестенява коса и черни нагли очи, Тони Пелети бе италианец — трето поколение заселници в Сан Франциско, ветеран в градската полиция. Райли познаваше Тони, тъй като се бе случвало да работят заедно във връзка с охранителни системи.

— Здравсти — кимна Райли. — Ти ли работиш по случая Хатауей?

— Знаеш ли нещо по въпроса? — Детективът отстъпи встрани, за да направи път на човек в инвалиден стол, бутан от двама санитарии.

— Бях с Пеги Хатауей, когато тя научи за баща си. Ограбили ли са го?

— Изглежда като грабеж. Липсват портфейлът, парите, кредитните карти. Струва ми се, че Хатауей се е озовал на кофти място.

— Нещо друго намерено ли е на местопрестъплението?

— Какво например?

Райли се подвоуми, знаеше, че е по-добре да си мълчи, но реши, че тайната ще бъде повече в полза на Хатауей, отколкото на баба му:

— Статуетка на дракон случайно да е открита?

Тони присви очи:

— Не, но я по-добре изплюй камъчето — защо питаш?

— Като си разчистваше тавана, баба ми намери там старинна статуетка. Трябваше да я оценят в къщата „Хатауей“.

— И ти смяташ, че тази статуетка е била у него ли?

— Може би.

— Това чудо много ли е скъпо?

— Сигурно доста, но още не знаем точно колко.

Детективът измъкна от джоба си бележник и си отбеляза нещо.

— Съмнявам се да има случайно съвпадение при тези обстоятелства. Ще говоря с госпожа Хатауей. Искам да разбера дали знае защо съпругът ѝ е бил в Китайския квартал и при кого би отишъл там. Бързо ми трябват свидетели. Кметът вече ми се обади. Семейство

Хатауей са на особена почит в града. Искат злосторниците вече да са зад решетките, ако се сещаш какво ти казвам.

Райли кимна, беше му ясно, че ще притискат ченгетата да разрешат случая възможно най-бързо. А и сутрешните вестници щяха да разнищят случая.

Пеги се появи иззад ъгъла на коридора и внезапната ѝ поява го сепна. Тя също изглеждаше изненадана да го види, че разговаря с полицая.

— Вие ли разследвате случая на баща ми? — попита тя Тони.

— А вие сте?...

— Аз съм Пеги Хатауей, дъщеря му.

— Съжалявам за баща ви, госпожице Хатауей.

— Благодаря. Можете ли да ми кажете нещо повече за злополуката?

— Страхувам се, че не. Все още оглеждаме местопрестъплението. Знаете ли по каква работа баща ви е бил в Китайския квартал?

— Нямам представа.

— Има ли приятели там? Или някакви търговски връзки?

— По всяка вероятност има и приятели, и търговски връзки — замислено отговори тя. — Баща ми е специалист в търговията с азиатско изкуство. Познава много хора от китайската колония.

— Изглежда, ще трябва да разширим разследването. Ще ви помоля с нечия помощ да изготвите списък с имена. Но точно сега бих искал да говоря с майка ви. Дали е тук?

— В чакалнята е.

Преди Тони да отговори, вратата на асансьора се отвори и един униформен полицай излезе оттам. Детективът тръгна към него, поздрави го и двамата заговориха шепнешком.

— Според теб за какво говорят? — попита Пеги Райли.

— Вероятно за баща ти.

— Надявам се, че ще хванат копелето.

Той видя как лицето ѝ пламна и разбра, че тя иска справедливост.

— Ако не са го хванали, ще го хванат — окуражи я.

— Хладно е тук, как ти се струва? — разтрепери се тя.

Той не трябваше да я прегръща. Разбра го едва когато гърдите ѝ го докоснаха. Но тогава вече беше късно. Бе притиснала главата си към

гърдите му, косата ѝ гъделичкаше брадичката му, а ръцете ѝ го обгръщаха, държеше се здраво за него с отчаяние, което му напомняше по-скоро страх. Искаше му се да намери прилично извинение и да я отблъсне.

— Извинявай. — Пеги се отдръпна, както му се стори твърде бързо. — Не разбирам какво ми стана. Обикновено не се хвърлям така в ръцете на хората.

— Няма нищо.

— Госпожице Хатауей — приближи се Тони към тях. — Виждали ли сте тази гривна. — И той ѝ показа една златна гривна.

Тя поклати глава:

— Никога не съм я виждала. Къде я намерихте?

— Намерена е до баща ви. Възможно е да няма нищо общо с него, но от вътрешната страна има гравирано посвещение.

— Какво пише?

— „На Джасмин — моята любима.“

— Джасмин — повтори Пеги смутено. — Не познавам никоя Джасмин. Поне така ми се струва.

На Райли му се стори, че името говори нещо на Пеги. Но какво?

— Тогава ще попитам майка ви. — Тони прибра гривната.

— Почакайте — притесни се тя.

— Нещо против ли имате?

— Не, не, нямам.

— Доколкото разбрах, майка ти е силна жена — каза Райли тихо, докато двамата гледаха отдалечаващия се детектив.

Пеги погледна нерешително Райли:

— Прав си. Тази Джасмин сигурно няма нищо общо с баща ми.

— Но името ти е познато, нали?

Тя неохотно призна:

— Да, има такава художничка китайка — Джасмин Чен. Купихме няколко нейни картини. Но това съвсем не означава, че тя и баща ми... Той не би постъпил така. Не е лош човек. Поне за мен не е. — Притисна с пръсти слепоочието си и стана още по-бледа. — Истината е, че не зная що за човек е баща ми, и мисълта, че няма да имам възможност да разбера, ме ужасява. И тогава? Господи, не трябваше да го казвам.

— Не се упреквай. Човешко същество си. Може да ти мине някоя противна мисъл.

— В семейство Хатауей не е прието да се изричат каквито и да било мисли. Особено ако някой слуша.

— Още преди да е съмнало, вестниците ще разнищят историята. Това ти е добре известно, нали?

— Разбира се, че ми е известно. Ще му мисля, като му дойде времето. А дотогава ще е по-добре да се върна при майка ми. Може би има нужда от мен. — Тя замълча, после се усмихна някак много тъжно. — Как ми хрумна? Намерила съм кого да съжалявам! Тя няма нужда от мен. Дори мисля, че и от баща ми не е имала нужда. Само допреди няколко минути вярвах, че от никого няма нужда.

Пеги като че ли говореше на себе си, а Райли не я прекъсна по няколко причини. Едната бе, че успя да разбере някои неща за семейство Хатауей, които можеха да му бъдат от полза. Другата беше, че не искаше да смути Пеги, на която нямаше да се хареса, че без да иска му е разрешила да чуе интимните ѝ мисли.

Пеги се сепна, очите ѝ се разшириха:

— На глас ли говорех?

— Нищо не съм чул — излъга той.

Тя го загледа втренчено:

— Току-виж съм ти повярвала.

— Току-виж — повтори той.

— Ще си поговорим после — замислено изрече Пеги.

Райли се загледа във високомерната ѝ походка, скована и резервирана, без съмнение в най-чист стил Хатауей. Надяваше се баща ѝ съвсем скоро да се оправи, но се съмняваше, че Дейвид Хатауей ще успее да даде смислено обяснение. Виктория Хатауей нямаше вид на жена, която би дала втори шанс на някой мъж. Освен ако гривната с любовното посвещение нямаше нищо общо с Дейвид, но Райли подозираше, че е точно обратното.

Джасмин Чен. Художничка от Китайския квартал. Едва ли щеше да се затрудни да я открие.

* * *

Джасмин се мяташе в съня си, обладана от кошмара, който я владееше и измъчваше нощ след нощ — изгарящи зеленикави пламъци, струящи от две очи, олтар със запалени свещи, а отвън се чуваше пукот от фойерверки. После всичко потъваше в непрогледен мрак, нещо шибаше лицето ѝ, сковаваше я страх от безизходица, чуваше писък, ужасяващ писък на жена, някой грубо стискаше ръката ѝ, мъчителната болка...

Пробуди се рязко, капчици пот се стичаха по лицето ѝ, дишаше учестено. Винаги започваше и свършваше по един и същи начин. Но днес бе най-злокобно, защото сънят се превърна в действителност.

Драконът от кошмарите ѝ съществуваше. Не беше плод на въображението ѝ, както твърдеше майка ѝ през всичките тези години. Беше истински. Дейвид ѝ го показа. Беше същият от съня ѝ, същият, който бе рисувала безброй пъти в опит да прозре тайната на повтарящите се натрапчиви видения. Следователно трябваше да има смисъл и причина подсъзнанието ѝ постоянно да възпроизвежда едни и същи образи при едни и същи обстоятелства. Какво е трябвало да научи? И защо не можа да го научи, защо не разбра какво е то?

Измъкна се от леглото, отиде до прозореца и го отвори. Студеният въздух охлади трескавото ѝ тяло и превъзбудения ѝ ум, но тя продължи да се чувства изтерзана. Беше близко до развръзката. Сърцето ѝ го нашепваше, сърце, което живееше повече с миналото, отколкото с настоящето. Беше любов, която споделяше с Дейвид, любов към историята, към Китай, към народ и земя, и магически, и реални, като че ли някога бе живяла там. А тя не бе стъпвала в онази страна. Родителите ѝ бяха от Китай, но тя бе родена в Китайския квартал, само през няколко улици оттук, в апартамент, където израсна с тримата си братя и по-малката си сестра. Как би могла да знае за събития, разиграли се на далечен континент преди векове. Това само плод на нейното въображение ли беше, или тя беше мъдра стара душа, минала през много прераждания, както някога ѝ каза една гадателка?

Остана пред отворения прозорец, макар че трепереше от студ. Не отстъпи пред студа, както не отстъпваше пред нищо в живота си. Приемаше го такъв, какъвто е. Опитваше се да не обръща внимание на онова, което я заобикаляше, тъй като то нямаше нищо общо с представите ѝ за живота. Вместо това гледаше към небесата, живееше с мечтите си, със стремежите си. Беше глупачка и го осъзнаваше.

Кръгла глупачка, която вярваше в чудеса. Животът ѝ бе белязан от мига, когато се бе родила с липсващ показалец на лявата ръка, знак колко непригодна е и щеше да си остане. Беше разочаровала толкова много хора. Тогава защо беше тук, на тази земя? Какво трябваше да допринесе с живота си? Какъв бе смисълът на съществуването ѝ?

Въпросите бяха свързани и с дракона. Знаеше го със сигурност, която не можеше да обясни. Дейвид също го знаеше. И той като нея бе голям мечтател. Повтарящите ѝ се сънища възбуждаха любопитството му. Бяха търсили в различни приказки нещо сходно с нейния сън. Откриха само една, в която драконът бе като в съня ѝ, но в нея се разказваше за два дракона, свързани един с друг. Джасмин никога не бе сънувала два дракона, винаги само един. Освен ако са били съвсем еднакви, или са се преливали един в друг в сънищата ѝ? Спомни си, че беше разглеждала груба скица на тези дракони в книга с китайски приказки и беше забелязала известна прилика, но нито единият, нито другият бяха като дракона от сънищата ѝ. Тогава беше решила, че отново е попаднала в задънена улица. Но днес, когато опипа линията, където двата дракона са били съединени, разбра истината.

И ако са били два...

Къде беше другият?

ШЕСТА ГЛАВА

Пеги излезе пред болницата и примигна от яркото утринно слънце. Беше четвъртък. Не ѝ се вярваше, че нощта най-сетне е свършила. Беше си помислила за миг, че ще продължи вечно.

Лекарите казаха, че баща ѝ е в кома. В мозъка му имало много отоци. Не знаели степента на пораженията, дали ще бъдат трайни или временни. Всъщност не знаеха почти нищо. Само времето можеше да каже. Така че чакаха. Когато слънцето изгря, Пеги се осмели да слезе във фойето, за да си вземе от барчето кафе, и най-после излезе навън пред болницата.

Седна на една студена пейка и въздъхна дълбоко, въздишка, която бе съдържала през цялата нощ. Беше неспокойна, още нищо не се знаеше, непосредствената опасност не бе отминала. А и трябваше да е готова за другите неприятности — преса, телевизия, полиция, Райли Макалистър. Знаеше, че той ще се върне. Точно тя трябваше да разреши въпроса с липсващия дракон.

Може би беше някъде из магазина. Ще накара секретарката си да претърси всяко кътче, ще помоли Мартин, както и някой друг, който знае да пази тайна. След като се разчуеше за злополуката с баща ѝ, поне да не се обсъждаше фактът, че поради тяхната небрежност скъпо произведение на изкуството е изчезнало от къщата „Хатауей“, без да е оценено и застраховано.

— Пеги, ето къде си била. — Мартин излезе навън, свеж и елегантен, все едно не бе прекарал безсънна нощ. Пеги не можеше да разбере как го постига. — Радвам се, че си тук. Ще те откарам до вас.

— Няма да се прибирам.

— Цяла нощ беше тук, имаш нужда от сън.

— Не ми е до сън. Докато не разбере, че татко е добре, няма да мога да заспя.

— Пеги, това може да продължи часове. Знаеше, че е така.

— Майка ми трябва всеки момент да се върне — каза тя, поглеждайки часовника си. — Ще си тръгна, щом се върне.

— Искаш ли да почакам с теб?

— Не, благодаря ти. И ти си имаш задължения.

— Това не е задължение. Ти си като член от семейството ми.

Тя се загледа в далечината, не ѝ хареса внезапният блясък в очите му.

— Пеги, зная, че точно сега не е подходящо, но...

— Да, моментът не е подходящ. Много ми се струпа.

— Извинявай. Мога ли да направя нещо за теб, преди да си тръгна?

Пеги се замисли:

— Да, има нещо, за което те моля. Когато отидеш в магазина, разбери дали тази статуетка не е някъде там.

— Ще проверя навсякъде.

— Предполагам, че драконът е бил у баща ми. Но искам да съм абсолютно сигурна. Неприятно ми е да мисля, че баща ми е бил нападнат заради него, но е възможно.

— Майка ти знае ли?

— Споменах ѝ го вечерта, преди да разберем за татко. Едва ли е номер едно в списъка ѝ точно сега. Бих искала дядо ми да не научи, макар и да подозирам, че вече е наясно. Изглежда, притежава невероятната способност да узнава и най-малката подробност, свързана с магазина.

Мартин се усмихна:

— Отличителната черта на добрия шеф. Не се притеснявай, Пеги. Ще направя всичко, което мога, за да помогна. Знаеш го. — Наведе се и я целуна по бузата. — Може би някога ще разбереш, че не е зле да съм до теб.

Пеги не отговори, тъй като видя колата на дядо ѝ да спира пред болницата. Скова се. Не познаваше друг човек, който да внушава такъв страх. Уолас Хатауей изискваше съвършенство, без да прави изключение за семейството си. Дори очакваше повече от най-близките си.

Тя скочи, щом дядо ѝ отвори задната врата на черното БМВ, карано от дългогодишния му шофьор.

На осемдесет и две години косата на стареца беше побеляла, лицето — сбръчкано, но годините не бяха смалили ръста му. Висок над метър и деветдесет, дядо ѝ все още изглеждаше като великан.

— Дядо — прошепна тя, когато застана до него. — Не очаквах толкова скоро да се върнеш.

— Какво правиш тук? Защо не си при баща си?

— Аз само...

— Как е Дейвид? — прекъсна я той.

— Все същото — отговори тя.

Дядо ѝ стисна гневно устни, а може би не от гняв, а от страх. Не беше лесно да го разбере човек. Искаше ѝ се да му каже колко е изплашена, а той да я успокои, да ѝ каже, че всичко ще бъде наред, че баща ѝ ще оздравее. Но на подобно поведение дядо ѝ гледаше като на слабост, която не поощряваше у никого.

— Наех болногледачка — каза дядо ѝ рязко. — Искам постоянно да има човек до него.

Пеги веднага се почувства виновна, че макар и за кратко, е изоставила баща си.

— Ще дойда с вас — намеси се Мартин. — Нека Пеги да отдъхне малко.

Тя го погледна с благодарност. Седна отново и отпи от изстиналото кафе.

„Мартин и дядо ми си подхождат“ — помисли си, отпивайки от кафето си. Още една точка за вписване в колоната „за“. И в момента с лекота я спаси от неудобството. Но дълбоко в душата си чувстваше, че нещо в тяхната връзка липсва. Въпреки всичките му добри качества не изпитваше към него нищо повече от приятелство и признателност. Майка ѝ би казала, че тези чувства са достатъчно основание за брак. Но Пеги желаше нещо повече. Желаше безразсъдно и бурно да се влюби. Желаше да губи представа за света, когато Мартин е до нея. Желаше от всяко негово докосване да потръпва. Желаше да бъде разтърсена. А той не ѝ вдъхваше нито едно от тези чувства.

Беше добра партия. Щедър, грижовен, разбираше от хубави вина, ресторанти, филми. Много четеше, много пътуваше, поддържаше добра форма, имаше хубава работа, печелеше повече от достатъчно. По дяволите. Правеше списък със „за“ и „против“, точно каквото майка ѝ искаше от нея. Само че в колоната „за“ всичко бе изредено по логика, а в колоната „против“ — на чувства. Сама се изненада. Все се разкъсваше между разума и желанието. И винаги избираше разума. И в края на краищата бе постъпвала правилно. Ето каква беше: дори когато

искаше да сгреши, не се получаваше. Навярно би могла без чувства да се омъжи за Мартин и да си спести стреса от едно трудно решение.

Облегна се назад с въздишка. В момента не бе в състояние да разсъждава трезво и не ѝ беше до сватба. Сега животът на баща ѝ висеше на косъм. Отново я прониза безпокойство. Не искаше да го загуби. Не можеше да си отиде от света така неочаквано, без да се сбогуват.

Затвори очи и потърси във въображението си представа, която да я успокои, но вместо това изплува една още по-мъчителна сцена — спалнята на сестра ѝ. Беше имала възможност да се сбогува с нея, но не намери сили да го направи. В онзи далечен ден тя застана на прага на спалнята на сестра си, а родителите ѝ бяха до леглото на Елизабет. И сега живо виждаше цялата картина — струящите през прозореца слънчеви лъчи, осветяващи лицето на Елизабет, която сякаш бе вече ангел, литнал към небесата. Майка ѝ помоли Пеги да се приближи и да се сбогува със сестра си. Но тя не бе в състояние да влезе в стаята. Нямаше сили да погледне Елизабет, изопнатата в леглото, така притихнала, със затворени очи, с нежни ръчички, скръстени върху гърдите ѝ. Когато я видя след няколко дни в ковчега, изглеждаше по същия начин — като заспала, но това бе илюзия. Елизабет бе мъртва.

Господи, как ѝ се искаше да не бе виждала всичко това. Но майка ѝ настоя да го види, за да разбере, че смъртта е част от живота. *Трябва да си силна, Пеги, не трябва да плачеш. Трябва да продължиш да живееш.* Не беше силна и нищо не проумяваше. Беше само на шест години и се ужаси, че скоро ще умре като сестра си. Дълги години не можеше да спи по гръб. Всъщност и сега ненавиждаше тази поза, никога не скръстваше ръце на гърдите си, сякаш се боеше, че по този начин ще предизвика смъртта.

Отвори очи и образите изчезнаха. Знаеше, че причината да не е до баща си, е ужасът от изтегнатото в леглото тяло.

Беше на двайсет и осем години, но гледката на баща ѝ в това състояние, така притихнал, така безпомощен, я караше да се чувства отново шестгодишна. Как ѝ се искаше всичко да е както преди!

Усети болки по цялото си тяло от преживяното в дългата мъчителна нощ. Изведнъж мобилният ѝ телефон иззвъня и я стресна. Изрече предпазливо „ало“.

— Пеги, Райли е. Трябва да се срещнем.

— Защо? Откъде взе този номер?

— Не беше трудно. Как е баща ти?

— Няма промяна.

— Съжалявам.

— Лекарите не знаят кога ще дойде в съзнание, но положението му е относително стабилно.

— Държи се, както изглежда.

— Засега — да.

Тя замълча, чудеше се защо ѝ се обажда. През изминалата нощ помежду им като че ли се почувства известна интимност. Но нощта мина. Сигурно е била толкова изтощена, че си е фантазирала. С Райли ги свързваха само търговски интереси, нищо повече.

— Трябва да поговорим, Пеги. Трябва да дойдеш при мен. Аз съм в Китайския квартал.

— Защо? — попита тя, възмутена от предложението. Никога не ходеше в Китайския квартал. Майка ѝ постоянно ѝ бе втълпявала, че кварталът е капан за туристи, етническо гето и крайно неподходящо място за една Хатауей. Дори в редките случаи, когато приятели я бяха водили там, за да похапнат, винаги бяха ходили само в някой ресторант, без всякакви разходки или разговори из улиците на квартала.

— Пеги, къде се изгуби?

— Не ходя в Китайския квартал. Полицаяте проучиха мястото. Там нямам работа, ти също.

— Аз все пак нещо свърших.

— Моля? — Сърцето ѝ се разтуптя. — Какво си направил?

— Открих адреса на Джасмин Чен. Живее на две крачки от мястото, където баща ти е бил нападнат. Искам да разговарям с нея, а ти?

Зави ѝ се свят от новината. Искаше ли да разговаря с нея? Искаше ли да застане лице в лице срещу жената, която може би е любовница на баща ѝ? О, Боже! Не можеше да отиде там след безсънната нощ и когато умът ѝ бе така объркан.

— Точно сега не мога — бързо изрече тя.

— Добре. Тогава ще отида сам.

— Не, няма да ходиш. Това са семейни работи. Не желая да се намесваш.

— Докато не си върна дракона на баба ми, твоите семейни работи са и мои. Отивам при Джасмин Чен, с теб или без теб. Ако баща ти е бил там вчера, сигурно е носил и дракона. Тя може би последна го е видяла, преди да го нападнат. Убеден съм, че полицаите ще я потърсят, но си мисля, че тя би разговаряла по-скоро с мен, отколкото с някой униформен, особено ако любовната връзка с баща ти...

— Стига! — Не можеше да разрешава Райли, полицаите и още бог знае кой, да разговаря с Джасмин без нея. Ами ако тя каже нещо, което да компрометира баща ѝ, да опетни името му? — Идвам с теб. Не желая да разговаряш с нея, без да присъствам.

— Трябва ли ти кола?

— Ще взема такси.

Запомни адреса, който той ѝ продиктува, после затвори телефона. Дядо ѝ и Мартин бяха при баща ѝ, а майка ѝ всеки момент щеше да се върне. За срещата с Джасмин можеше да се погрижи и тя. Надяваше се, че отношенията между художничката и баща ѝ са били само делови. Това, че жената живееше съвсем близо до местопроизшествието, още нищо не означаваше. Вероятно просто си бе загубила гривната. Не беше задължително да е свързана с баща ѝ. Не беше задължително да е подарък от него. Почувства се по-добре от тези разумни доводи. С малко късмет само след час това недоразумение щеше да се разясни и повече никога нямаше да се споменава името Джасмин Чен.

* * *

Райли вървеше по една от безбройните малки улички, криволичещи из Китайския квартал. Дейвид Хатауей е бил нападнат на около трийсетина метра по-надолу и както изглежда, никой нищо не бе чул или видял, особено като се имаше предвид, че прекаленото любопитство в този район не беше добро за здравето. Ето, дори в момента някакво момиче набързо премете тротоара пред магазина и веднага се прибра, като затръшна вратата, очевидно избягвайки непознати. Райли се поспря там, където все още се виждаха жълти ленти, и за сетен път се попита какво, по дяволите, богат човек като

Дейвид е търсел тук. Бързият оглед не му подсказа нищо повече от вече известното. Партерните етажи на околните сгради бяха подслонили различни предприятия, търговски компании, едно фотографско студио, счетоводна служба, които очевидно нямаха нищо общо с някакъв старинен дракон. Но имаше и няколко врати, които не се знаеше накъде и към кого водят.

Погледна към апартаментите на втория, третия и четвъртия етажи. Имаше простряно пране, отворени прозорци с ветреещи се пердета и хилави от липсата на светлина растения. Всичко, което видя, говореше за хора, борещи се за живот в пренаселения град. Представи си тесните апартаменти с остарели инсталации, многото хора, обитаващи прекалено тесни пространства. Не беше чудно, че точно тук Дейвид Хатауей е бил нападен и ограбен. Би трябвало да прояви повече разум, преди да дойде тук нощем, при това сам. После огледа земята за нещо пропуснато от полицаите, но нищо не забеляза. Само на няколко крачки имаше портал с навес, идеално прикритие за човек, който дебне. Приблужи се до вратата и видя през железните решетки една жена и шевни машини. Позвъни. След минута нисичка млада китайка отвори вратата, но предпазната решетка остана помежду им.

— Здравейте — каза Райли с предразполагаща усмивка. — Дали бих могъл да разговарям с вас?

Тя му отговори нещо на кантонски диалект и се опита да затвори вратата.

— Почакайте, искам да ви попитам за мъжа, който е бил нападен тук снощи.

— Не говори английски — с мъка произнесе тя. Една друга жена се появи зад нея и я дръпна за ръката.

— Полиция? — попита го.

— Не. Приятел съм на мъжа, който снощи е бил пребит ей там. Тук ли бяхте, когато това се е случило?

Тя поклати глава, после затръшна вратата под носа му. Бяха толкова предпазливи. Дали прикриваха някого, или просто се пазеха. Кой знае какво правеха зад вратата на това шивашко ателие.

Погледна часовника си и видя, че има броени минути до срещата с Пеги. Тръгна към главната улица и се озова пред някакъв храм. Златни дракони се извиваха около двете колони на портала, на чийто фронтон бяха изписани китайски йероглифи. Под тях имаше надпис на

английски, благославящ влизащите. Райли се зачуди дали Дейвид Хатауей се е спрял пред този храм, за да си изпроси късмет от драконите? Очевидно драконите бяха специален символ в Китайския квартал. Сблъскваше се с тях почти навсякъде, обещаващи закрила, дълъг живот и щастие. Но до този ден, когато баба му намери дракона, не бе изпитвал щастие, както и Дейвид Хатауей със сигурност не бе изпитвал.

Райли тръгна към мястото на срещата и скоро се озова далеч от търговския център, в квартал със залепени една до друга жилищни сгради. Още веднъж се поколеба дали да не отиде първо сам да поговори с Джасмин. Разумът му казваше, че Пеги наистина не знае нищо за изчезването на дракона, но тъмната му и недоверчива страна му нашепваше, че жените умеят да лъжат и мамят с усмивка и че не трябва да взима нищо за чиста монета. Пеги Хатауей бе израснала в различен свят с различни правила.

Дейвид Хатауей бе нарушил едно от тези правила, изнасяйки дракона от магазина. Кой знае какво още си е бил наумил! Райли не познаваше света на изкуството. Знаеше, че се правят копия и фалшификати. Ами ако някой направеше копие на дракона на баба му, а истинската скулптура продадеше на черно? Звучеше като интрига от роман, обаче беше възможно. Но това нямаше да се случи на баба му. Докато той е до нея, нямаше да го разреши. Държеше Пеги Хатауей изкъсо; поне заради това не трябваше да я изпуска от погледа си.

Едно такси спря до тротоара и Пеги слезе, все така облечена със синьото спортно яке, както и снощи. Беше сресала косата си, беше си сложила червило, но очите ѝ бяха изморени, а лицето — измъчено. Беше уплашена. Забеляза го във всяка нейна черта, във всеки неин жест.

— Изглеждаш ужасно — каза ѝ той. — Защо не се прибереш и не ме оставиш да се оправям сам? Ще ти се обадя и ще ти кажа какво съм открил.

— Ще ми кажеш каквото на теб ти изнася. Къде по-точно живее тя?

— В крайния вход.

— Тя вероятно няма нищо общо с баща ми — заяви Пеги, щом тръгнаха. — Това, че гривната ѝ е намерена на местопрестъплението, е само съвпадение. Името на баща ми не е гравирано. Защо да е подарък

от него? И от друг мъж може да е. А може и отдавна да я е загубила. Сигурно често минава по тази уличка.

Възможните обяснения се нижеха едно след друго. Измисли най-различни теории. А това означаваше, че се съмнява във верността на баща си и го подозира, че си е имал друго семейство през всичките тези години.

— Успокой се. — Той се спря пред блока. — Никой в нищо не обвинява баща ти.

— Ти го обвиняваш. Обвини го в какво ли не. Мен също.

— Аз просто размишлявах за различните възможности. А истината най-накрая ще излезе наяве.

— И тогава ще трябва да поднесеш извиненията си на моето семейство и на мен.

— Ще видим — кимна той към задното стълбище. — Втория етаж, втори апартамент.

— Остави ме аз да говоря.

— Не съм съгласен.

— Разбери, моят баща лежи в безсъзнание в болницата. Аз съм заложила най-много в тази история.

Доводите й бяха убедителни. Той отстъпи:

— След теб тогава.

Пеги дълбоко пое дъх. Не знаеше какво да прави, след като успя да се наложи. Въпреки че се държа войнствено, цялата трепереше. Представяше си баща си, който вчера навярно бе извървял същия път, бе изкачил същите стълби и бе почукал на същата врата. Но защо? Защо е идвал тук? А може би изобщо не е идвал. Може би всичко беше една ужасна грешка.

— Няма ли да почукаш? — попита Райли, когато тя застана смутено до вратата.

— Само секунда...

— Само какво? Това е врата. Почукай.

Тя го погледна ядосано, после плахо почука. За миг си помисли, че жената може да не е вкъщи. Но дочу стъпки, шумолене и подрънкване на верига. Вратата се откряна, без да се сваля веригата. През процепа надникна китайка с черни очи и коса.

— Какво обичате?

— Вие ли сте Джасмин Чен? — попита Пеги.

— Нямам пари.

— Почакайте — каза Пеги, но вратата се затръшна. Тя погледна Райли.

Той просто се пресегна и почука отново.

— Госпожо Чен — извика. — Моля ви, трябва да говорим с вас.

Няма да мръднем оттук, докато не ни отворите.

Вратата отново се откряна:

— Какво искате?

— Кажете ми, Пеги, кажете ми коя си — побутваше я Райли.

Тя се колебаеше.

— Пеги! — изненада се жената. — Пеги Хатауей ли?

Пеги усети, че стомахът ѝ се преобръща. Жената я познаваше. „Добре, не се паникьосвай“ — каза си. Джасмин беше продавала картини на къщата „Хатауей“. Възможно бе да я е виждала там. Нищо тайнствено нямаше тук.

— Да. Аз съм Пеги Хатауей. Струва ми се, че познавате баща ми Дейвид. — Тя дълбоко въздъхна. — Снощи е бил нападнат. В уличката недалеч оттук. Ранен е тежко.

— О, не! Не Дейвид! — извика жената.

— Да, истина е. Трябва да говорим с вас.

Джасмин откачи веригата и отвори вратата, за да влязат. Всекидневната бе малка, а и мебелите не бяха много — семпъл черен диван, фотьойл в същия тон, масичка със свещи и снимки на девойка върху нея, шевна машина върху старинно писалище, купчинка изрезки от платове на пода. Но докато подредбата беше оскъдна, стените бяха претрупани. Отгоре до долу бяха накачени картини, които излъчваха чувственост, но в непроницаемото изражение на Джасмин, застинала в очакване, нямаше и помен от нея.

Пеги не се осмеляваше да пророни и дума. Как да се обърне към някаква жена, някаква непозната, особено ако е любовница на баща ѝ? Беше казала на Райли, че държи сама да се справи, но сега го погледна отчаяно.

— Вчера Дейвид Хатауей идвал ли е при вас? — попита той Джасмин.

— Да — отвърна тя след известно колебание.

— Защо?

— Дойде, за да разговаряме за една картина.

„Може би точно така е било — най-обикновена делова среща“ — мислеше си Пеги отчаяно. После забеляза погледа на Джасмин към една от картините. И тогава видя нещо, което не желаше да вижда, нещо много познато.

— О, Боже! — прошепна, приближавайки се до картината. — Райли, погледни, това е твоят дракон.

СЕДМА ГЛАВА

Райли погледна картината и се изуми. Обърна се към Джасмин:

— Как ви дойде идеята да нарисувате този дракон?

— Насън. Постоянно го сънувах.

— Насън! Какво означава това?

— Каквото казах.

— Хайде да бъдем по-точни, госпожо Чен — продължи Райли. — Вчера видяхте ли дракон, който да прилича на този от вашата картина? Показа ли ви Дейвид Хатауей съвсем същия дракон?

— Да — отговори тя. — Дейвид намина вчера и носеше статуетка на дракон, съвсем същия като този.

— Защо? — рязко попита Райли.

— Решил е, че ще поискам да го видя.

— Тъй като сте го виждали и преди ли?

— В сънищата си, както вече ви казах. До вчера не подозирах, че съществува в действителност.

Младият мъж отстъпи, застана точно срещу картината и огледа стаята, сякаш искаше да запечата в паметта си всяка подробност.

Пеги си мислеше, че може би трябва да каже нещо, но не й идваше нищо наум. Защо баща ѝ бе донесъл дракона на Джасмин? Как бе нарисувала толкова точно копие? И какво все пак означаваше, че го е видяла насън?

— В колко часа господин Хатауей беше тук? — попита Райли.

— Не си спомням, някъде около пет часа.

— Било е пет часът, когато е дошъл или когато си е тръгнал.

— Когато си тръгна.

— С дракона ли си тръгна?

— Да.

Джасмин беше твърде сдържана.

— Госпожо Чен — бавно изрече Пеги, — когато снощи баща ми е бил намерен, драконът не е бил у него. Знаете ли къде е отивал, когато си е тръгнал от вас?

— Не го попитах.

— Как мислите, дали е имал намерение да го отнесе при някой познавач тук в Китайския квартал.

— Не зная. Нищо не ми е казвал. А сега трябва да си тръгвате. Имам среща — и Джасмин отвори вратата.

Пеги излезе. Райли я последва.

— Баща ви — промълви Джасмин, а изразът ѝ се смекчи, — той ще се оправи ли?

— Не се знае. В безсъзнание е.

— Ще прекадя тамян и ще се помоля за здравето му.

— Благодаря. Сигурна съм, че и той ще ви бъде благодарен.

— В коя болница е?

— „Света Богородица.“

— А майка ви, тя при него ли е?

Пеги се взря в черните очи на Джасмин:

— Да, майка ми е при него.

Джасмин внимателно затвори вратата, а на Пеги започна да ѝ се повдига. Имаше нещо между тази жена и баща ѝ — знаеше го. Джасмин не го нарече „господин Хатауей“, както го наричаха повечето от клиентите им. Нарече го „Дейвид“. А в гласа ѝ имаше нещо повече от обикновена любезност.

— Трябваше да я попиташ — обади се Райли, сякаш четеше мислите ѝ.

Наистина трябваше да попита Джасмин дали е любовница на баща ѝ, но Пеги не можеше да понесе мисълта, че отговорът би разрушил семейството ѝ.

— Това няма да реши въпроса. Точно сега не е важно.

Погледна Райли в очите и видя разбиране, съжаление и съчувствие. Тя настръхна. Не искаше да я съжалява. Тя беше Хатауей. Никой нямаше право да съжалява една Хатауей.

— Както и да е, това са само предположения — каза. — Нали чу какво обясни госпожа Чен. Тя и баща ми са се срещнали да обсъдят някаква картина. Край на случая.

— Това не е краят и ти го знаеш. Изнесъл е дракона, за да ѝ го покаже.

— Смяташ, че баща ми е бил нападнат заради дракона, нали?

— Смятам, че драконът е замесен по някакъв начин, да, така мисля. Знаем, че е бил у баща ти, когато вчера си е тръгнал оттук.

— Но има много време между часа, когато си е тръгнал, и часа, когато са го открили на улицата.

— Точно така. Къде е ходил през това време? Оставил ли го е някъде? Ето какво трябва да разберем.

Пеги силно се подразни от деловия му тон:

— Да, това трябва да разберем. Защото не става въпрос само за твоя дракон. Баща ми може да умре и аз няма да разреши виновникът да се измъкне или да изчезне с дракона.

— Значи и двамата сме дълбоко мотивирани — погледна я той право в очите.

— Но ти не ми вярваш!

— Не, не ти вярвам.

Тя се спря в края на стълбището:

— Нима вярваш, че съм искала баща ми да пострада? Как можеш да си помислиш, че съм способна на нещо толкова отвратително!

— Мисля си, че понякога сме безсилни. Случва се нещо, което и през ум не ни е минавало, което не сме предвидили. Хора, които сме вярвали, че са ни приятели, както и роднини, съдружници изведнъж се обръщат против нас. Парите, алчността, желанията могат да замаят всеки, без значение дали е мъж или жена.

Очите ѝ проблеснаха като закалена синкава стомана. Усещаше, че Райли говори от опит и че зад жестокостта на думите му се крие страдание, но той едва ли би си признал. По-неуязвим мъж не познаваше. Но в момента неговата неуязвимост бе най-малката ѝ грижа. Упоритото му преследване на истината можеше да ѝ разкрие тайни, които тя не искаше да узнава. Не че баща ѝ бе виновен. Сигурно е имал основателна причина да отнесе статуетката на Джасмин. Трябваше само да дойде в съзнание, за да ѝ каже причината.

— Връщам се в болницата — каза внезапно тя.

— Искаш ли да те откарам?

Тя се подвоуми, искаше ѝ се да избяга колкото се може по-далеч от Райли, но ако приемеше предложението му, щеше да ѝ е много по-удобно:

— Да, благодаря. Всъщност ще ти бъда признателна, ако ме откараш до бара на Уили, за да си взема колата. Бих искала да отида

вкъщи и да се преоблека, преди да се върна в болницата.

— Готово. Паркирал съм съвсем наблизко в гаража на Портсмут Скуеър.

Трябваше да ускори крачка, за да не изостава от него. Когато стигнаха площада, тя се залепи за него. Наоколо гъмжеше от китайци, повечето възрастни, осъзна тя, докато отиваха към асансьора, с който се слизаше в подземния гараж. Речта им имаше висок и креслив тон, непознатият език зазвучаваше в странна музика. Изведнъж осъзна колко е различна, почувства погледите им. Този свят ѝ беше чужд. Тя не му принадлежеше.

— Успокой се. През деня не е опасно — каза ѝ Райли.

— Спокойна съм.

— Да, бе.

— Добре, но малко предпазливост не е излишна. — Пеги влезе в асансьора, чиито стени бяха нашарени с графити на китайски. Добре, че не знаеше китайски.

— Колко жалко, че баща ти не е мислел по същия начин.

— Когато баща ми потъне в работата си, губи представа за всичко около себе си.

— Коего го е превърнало в идеална мишена.

— Да, така е — съгласи се тя на излизане от асансьора. Беше тъмно и тихо и тя се притесни още повече.

Успокой се, щом видя джипа „Чероки“ на Райли. Беше спортна кола, стабилна и непретенциозна, досущ като собственика си. Качи се, закопча предпазния колан и натисна бутона на автоматичната ключалка. Той се подсмихна:

— Няма да разреши да ти се случи каквото и да било, Пеги.

— Ще взема да ти повярвам. С теб сме страхотни приятели.

— Точно сега ти за мен си изключително важна.

— Важна съм, за да постигнеш целта си. Проумях го преди малко. Хайде да се махаме оттук. Мразя подземните паркинги.

— Как е, по-добре ли е? — попита той, щом излязоха на улицата.

— Да — въздъхна тя с облекчение. — Беше дълга нощ.

— Трябва да се прибереш и да поспиш.

— Трябва да видя баща ми, да съм до него, когато се събуди. Дори не биваше да идвам тук, но не исках да те оставя сам да разговаряш с Джасмин. — Пеги гледаше през прозореца и когато се

отдалечиха от Китайския квартал, веднага се почувства по-спокойна.
— Невероятен контраст.

— Или казано с други думи, колко малко общуват съседите. Живееш само на няколко километра от Китайския квартал, но се обзалагам, че кракът ти не е стъпвал тук.

— Как си разбрал къде живея?

— Имам си начин.

— Не ми харесва да се месиш в личния ми живот.

— Добре, а на мен не ми харесва фактът, че драконът на баба ми изчезна. Така че сме квит.

Хвана я натясно.

— А ти? Ти къде живееш? По-справедливо е и аз да зная за теб толкова, колкото ти за мен.

— Имам апартамент южно от пазара.

— Значи в новите комплекси според списание „Сан Франциско“.

— Удобно ми е, близо е до работата ми. Не робувам на предразсъдъци.

— А баба ти? С теб ли живее?

— За бога, не! — засмя се той. — Има къща на Сънсет. Много е голяма за нея, тъй като дядо ми е в пансион. Има намерение да се мести. Затова разчиствахме тавана миналата седмица.

— Съжалявам — каза Пеги с чувство на още по-остра вина, особено след като разбра, че дядо му е болен.

— Когато ти обещах, че драконът ще бъде на сигурно място при нас, бях искрена.

Той я погледна замислено:

— Бих искал да ти повярвам.

— Вярвай ми. Никога не лъжа.

— Всеки лъже понякога.

Погледна го с любопитство:

— Ти наистина си от онези песимисти, за които бутилката е наполовина празна.

Той се усмихна:

— Когато е наполовина празна, това означава, че е наполовина празна.

— Или наполовина пълна. Зависи от гледната точка, а твоята е на абсолютен скептик.

— А твоята е на абсолютен оптимист. Приличаш на баба ми. Тя вярва в Дядо Коледа.

Пеги не си призна, че още изпитва известно вълнение преди всяка Коледа и на Бъдни вечер очаква да се случи някакво чудо. Като разумен човек знаеше, че подобни неща не съществуват, но в сърцето си все се питаше дали някъде по света няма и малко вълшебство.

— Харесвам баба ти — изрече тя, премълчавайки своята тайна.
— Наистина е мила. Не е като теб.

— Съгласен съм.

— И въпреки това се обичате, нали?

— Когато дядо ми се разболя, много се привързахме. Няма да позволя някой да я излъже. Но този път сгреших.

— Не си. Ще си върнем дракона.

— Това не можеш да обещаеш. Та ти дори не знаеш къде е.

— Тогава ще компенсирате баба ти по друг начин — отвърна Пеги с ясното съзнание, че майка ѝ ще получи сърдечна криза, ако трябва да плати дракон, който няма как да продаде. А къщата „Хатауей“ беше загубила статуетката и Пеги се съмняваше, че ще бъде изплатена застраховка за стока, изнесена от магазина.

Райли се съсредоточи в шофирането, маневрирайки в трите платна. Профилът му бе мъжествен, ръцете му държаха уверено волана, раменете му бяха широки — идеално място да положиш глава върху тях. Не че Пеги имаше такива намерения. Но трябваше да признае, че Райли е добре сложен, привлекателен, с типично мъжко излъчване. Божичко, откъде се взеха тези думи? Стомахът ѝ се сви на топка, когато усети, че я обхваща непозната за нея страстна чувственост. Внезапно изпита силно желание да докосне брадичката му, да прокара пръсти през гъстата му коса.

Какви мисли само ѝ минаваха! Баща ѝ се бореше за живота си. За бизнеса на семейството ѝ щяха да се разнасят какви ли не клюки, щом пресата и телевизията надушат изчезването на дракона. Майка ѝ щеше да обезумее. Ето за какво трябваше да мисли, а не за това колко секси изглежда Райли Макалистър или колко силно желае да се притисне до него.

Спусна стъклото на прозореца, за да нахлуе свежият хладен въздух.

— Не мога да пусна климатика — каза Райли.

— Няма нужда.

— Не се ли притесняваш за прическата си?

— Никак. Защо? А ти не се ли притесняваш за своята?

— Имам ли вид на човек, който се притеснява за прическа? —
Зави в страничната улица и щом се показа барът на Уили, намали
скоростта. — Това е твоята кола, нали?

— Би трябвало да знаеш. Вчера непрекъснато си вървял по
петите ми.

— Добро попадение — и той паркира зад нейната кола, без да
гаси мотора.

Преди да слезе, Пеги го попита:

— Какво възнамеряваш да предприемеш?

— Ще вървя по следата.

— Няма следа. Единствената улика, с която полицията разполага,
е онази гривна. Как не попитахме Джасмин — добави, като се сети, че
изобщо не бяха споменали за гривната пред художничката.

— Гривната няма значение. Тя ни отведе при нея. Беше ни
необходима само заради това.

— Но Джасмин нищо не ни каза. Не виждам тук никаква следа,
Райли.

— Следата на дракона. Той се е появил отнякъде. Изглежда, има
стойност. Може би ако научим повече за него, ще разберем кой би
желал да го притежава толкова силно, че да го открадне. Сигурно
някой от семейството ти или от служителите в къщата „Хатауей“ знае
нещо повече за подобна вещ и за нейната история.

— Този някой е баща ми. Но ми се струва, че пропускаш нещо.

— Какво?

— Твоето семейство. Баба ти знае ли откъде е драконът?

— Не знае.

— Може би някой от семейството ти знае — влезе тя в тона му,
намеквайки, че не само делата на семейство Хатауей трябва да се
разглеждат под микроскоп.

— Друг от моето семейство няма — размърда се той от
неудобство. — Дядо ми е болен от Алцхаймер. Дори името си не
помни.

— Никакви други роднини ли нямаш?

— Измрели са или са заминали без вест.

Пеги се замисли колко тъпо е това изказване:

— А родителите ти?

— Измрели или изчезнали — повтори той.

Тя не знаеше какво да каже. Очевидно на Райли не му беше ясно как да разговаря учтиво.

— Съжалявам — стеснително изрече младата жена.

— Грешката не е твоя. Но имаш право. Не можем да пренебрегваме нито твоето, нито моето семейство. Ще трябва да се разровя. По дяволите, ще посетя и дядо. Може да го намеря в момент на просветление.

— Случва ли му се често?

— Почти никога.

— Трябва да е мъчително. На баба ти сигурно ѝ е много мъчно.

— Беше луда по него. И все още е, дори когато не я познава, което е почти постоянното му състояние. Най-тъжно е, когато се мъчи да си спомни нещо и усеща, че то му се изплъзва. Виждам в очите му паника и не мога нищо да направя — поклати глава Райли. — Мразя да се чувствам безсилен.

Пеги знаеше какво има предвид. Беше се чувствала по същия начин, когато почина сестра ѝ, както и през изминалата нощ.

* * *

След вечерните новини в седем часа всеки в Сан Франциско знаеше, че Дейвид Хатауей е бил нападен в Китайския квартал, че се бори за живота си и че вероятно ценна китайска статуетка на дракон е мотивът за престъплението. Райли изключи телевизора. Ядоса се, че спомена за дракона пред полицейския инспектор. Явно Тони не бе премълчал факта. С тези журналисти, които следят всяка секунда семейство Хатауей, не беше чудно, че новината е изтекла. Поне името на баба му не бе споменато. Не му пукаше за репутацията на Хатауей, но предпочиташе баба му да не е в центъра на вниманието.

Телефонът му иззвъня и той се обади:

— Ало.

— Баба ти е. Току-що гледах новините. Чувствам се ужасно заради нещастния господин Хатауей и заради този мой дракон, който

май е причината за цялата тази бъркотия.

— Не знаем дали е така.

— Репортерът, който разговаря с мен, е убеден, че това е причината.

— Репортер ли? Какъв репортер?

— Позвъни по телефона, от „Хералд“. Беше много любезен. Зададе ми разни въпроси за дракона. Разбира се, казах му само каквото на нас ни казаха, пък и не всичко си спомням.

— Не искам да се забъркваш. Не говори повече с никого, бабо. Включи телефонния секретар и повече не се обаждай. Може би трябва да дойда.

— И какво ще направиш, ще ме дундуркаш ли? Стара съм за това, момчето ми. А освен това Пати и Лайла всеки момент ще дойдат да играем карти. Не ми трябваш.

— А по-късно довечера?

— Голямо момиче съм. Ще заключа вратите и прозорците и за да си съвсем спокоен, ще включа алармата, която дядо ти ми инсталира преди няколко години.

— Добре, но се пази.

— Разбира се, че ще се пазя. Защо толкова се тревожиш?

— Разтревожен съм, защото някой може да се е опитал да убие Дейвид Хатауей заради твоя дракон.

Чу как Нан ахна и се наруга, че така безцеремонно ѝ го изтърси. Наистина трябваше да се научи да подбира думите си по-внимателно.

— Е, добре — каза Нан. — Не виждам нещата така и не мисля, че имам за какво да се тревожа. И без това вече нямам дракон. — Тя говореше разумно, но той не можеше да се отърве от чувството, че нещо му убягва.

— Започнах да си мисля, че не ми е било писано този дракон да бъде мой, Райли — допълни.

— Защо така си решила?

— Опитвах се да се сетя откъде се е появил. Трябва да е бил донесен вкъщи от дядо ти или от майка ти. Нед ми беше ясен. Нямах кой знае какви тайни. Но Мери беше пълна с изненади. Чудя се дали не е купила този дракон при някое от нейните пътешествия. А може би...

— Гласът ѝ заглъхна. — За това не ми се мисли.

— За това, че го е откраднала ли? — досети се той.

— Майка ти не е крадла.

— Майка ми не правеше разлика между добро и зло, правилно и погрешно, кое е горе, кое — долу, между червено и синьо. Виждаше света изопачен даже когато не беше дрогирана. Ти го знаеш най-добре.

— Ами тогава, ако е взела дракона отнякъде, тя не е смятала, че го краде.

— Няма значение — отвърна той, за да прикрие раздразнението си от сляпата преданост на Нан. В края на краищата със същата преданост се отнасяше и към него.

— А може и да има значение. Може майка ти да ни е видяла по телевизията онзи ден. Някой ми позвъни два пъти и двата пъти затвори.

— Защо ще ти звъни и ще затваря? — попита Райли. — Защо да не каже просто „ало“?

— Защото сигурно набира смелост. Поговорихме си съвсем любезно в деня, преди да замине, и аз ѝ казах, че не може да се върне, без да се извини. Нямах представа, че поисках от нея нещо, на което тя не е способна.

Райли знаеше, че баба му все още копнее да чуе тези думи, още ѝ се иска да вярва, че дъщеря ѝ един ден ще осъзнае колко ги е наранила и ще се извини. И той се надяваше на същото дълго време. Но откакто видя майка си за последен път, изминаха петнайсет години, и повече не се надяваше.

— Тя трябва да помисли за теб, Райли. Аз съм ѝ само майка, а ти си нейният син, нейното дете. Зная, че мисли за теб. Зная, че иска да те види.

— Тази порода не ти е ясна — изрече той някак грубо. — Съжалявам, бабо, истината е, че дори не знаем дали още е жива. И тази история с нейното звънене и затваряне е много странно. По-скоро е бил погрешно избран номер или даже дядо, който е позвънил, но е забравил на кого. Ще трябва да монтирам подслушвателно устройство, тогава ще разберем за какво става въпрос. Още утре ще се обадя в телефонната компания.

— О, Райли, още ли бръмбари? Не искам да се чувствам като в затвор. Вероятно си прав. Вероятно е бил дядо ти. Има телефон до леглото си. Утре ще отида да го видя и ще го попитам.

— Да, това е разумно — каза Райли, без да е сигурен дали трябва да внушава на баба си тази идея. Звънецът иззвъня остро и прекъсна разговора им. — Някой звъни. Трябва да отворя. Обади ми се, ако има нещо.

Той затвори телефона, отиде до входната врата и се обади по домофона:

— Да.

— Пеги е. Трябва веднага да говоря с теб.

Натисна бутона. Досещаше се защо иска да го види.

Пеги беше изкачила стълбите за по-малко от минута и съдейки по пламналите ѝ страни, беше тичала. Покани я да влезе.

— След теб...

— Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш, като говориш пред медиите за това?

— Нищо не съм говорил.

— Говорил си. Знаят всичко. Телефонът звъня като луд цял ден. Журналистите разпитват за дракона. А клиентите ни разпитват дали безценните им предмети не са застрашени от същата съдба. Майка ми е вбесена. Само това ни липсваше, особено при положение, че баща ми е на ръба. — Най-сетне тя пое дъх.

Райли отсече:

— Не съм съобщавал нищо пред медиите, Пеги. Споменах за дракона снощи пред инспектора. Попитах го дали не са намерили нещо на местопрестъплението.

— От полицията ли са се разприказвали.

— Сигурен съм, че някой си има източник в отдела. А самата ти каза, че всичко, свързано с името Хатауей, е новина, така ли беше?

— Да — въздъхна тя. — Не зная. Трябва да седна.

Райли премести камарата вестници от фотьойла, за да ѝ направи място.

— Съжалявам. Гледах новините и се побърках. Толкова съм разстроена и притеснена, че не зная какво говоря, какво правя. Не трябваше да идвам тук.

— Радвам се, че дойде. Между другото как ме откри?

— Секретарката ти беше много любезна.

— Утре сутринта ще я уволня.

Пеги се усмихна:

— Няма да посмееш.

— И така, как е баща ти?

— Без промяна. Лекарите казаха, че може дълго време да остане в това състояние. Толкова е тежко да го гледаш как лежи! Трябва да се връщам. Искам да съм до него, когато излезе от комата. Това е мой дълг.

Въпреки думите й Райли разбра, че не е готова да си тръгне.

— Струва ми се, че ти се полага малко почивка.

— В момента майка ми е при него, както и болногледачката. А дядо ми ще отиде там довечера.

— Тежката артилерия, а?

— Абсолютно. Дядо ми просто ще му заповяда да дойде в съзнание. Не че няма да е хубаво. Баща ми се отчужди от дядо ми преди много години. Двамата никога не са се разбирали. Мисля си, че това беше причината татко да пътешества толкова много. Така се спасяваше.

— Ти също се спаси.

— Преместих се преди няколко години.

— Твърде малко ли се оказа за теб имението?

— Точно обратното — твърде голямо. Твърде претенциозно, тежко, твърде много каквото се сетиш. Знаеш ли, че по стените на коридорите са окачени портретите на всичките ни прародители? Всеки път, когато минавам оттам, имам чувството, че ме наблюдават и се чудят защо аз трябваше да съм последната Хатауей, която да продължи рода. Дори името не мога да запазя, тъй като съм жена, което е повод за безкрайни вълнения. Все си мисля, че майка ми би осиновила евентуалния ми съпруг само за да му даде името Хатауей.

Райли се разсмя:

— Това пък е прекалено. Струва ми се, че не бих се отказал от името си.

— Жените се отказват, защо и мъжете да не го правят?

— Ами, защото е много...

— Много какво?

— Недостойно за един мъж. Повярвай ми, Пеги, ако този, за когото ще се омъжиш, се откаже от името си и приеме твоето, плюй си на петите и бягай презглава. — Той седна на дивана и се облакът срещу нея. — Та, като стана дума, ти си сгодена, нали?

— Кой ти каза?
— Секретарката ми Кери.
— Добре, трябва да я уволниш.
Райли се усмихна, зарадван, че тя се оживи:
— Искаш да кажеш, че не е вярно ли?
— А ти годежен пръстен видя ли?
— Не, но май се сблъсках с един ревнив тип снощи в болницата.
— Мартин просто ме защитава. Не ревнува от теб. И защо да ревнува? Не е като да сме... е, ти знаеш.
— Да, зная. Изобщо не сме. Ти дори не ме харесваш.
— Ами и ти не ме харесваш.
— Така ли казах?
— А не каза ли? — отвърна тя, втрещена в него.
— Струва ми се — не.
— Каза, че не ми вярваш.
— Изобщо не е същото.
— Разбира се, че е. Всяка връзка се гради на доверие.
— Ако се заслужи, впоследствие ще се появи и доверието.
Тя направи гримаса, като му подражаваше:
— И аз не заслужавам доверие! Кой ти причини това? Кой те накара да си толкова предпазлив с жените?
— Никой. Такъв съм си.
— Никой не се ражда циник и недоверчив. Не става така.
— А какво ще кажеш за по една пица? — Райли стана, за да поръча пица по телефона. — Каква обичаш?
— Не съм тук да ям пица.
— А защо не. Не си ли гладна?
— Да, но...
— Можеш да ми помогнеш с малко сведения, докато чакаме — продължи той и седна пред лаптопа, който бе на масата. — Открих някои интересни приказки за дракони, но в никоя те не приличаха на онзи на баба ми. Може би знаеш по-подходящ сайт.
— Ще опитам.
— С какво да бъде пицата?
— Изненадай ме.
Той повдигна вежда:

— Сигурна ли си? Но след това не искам да чувам никакви оплаквания.

Тя му се усмихна:

— Една Хатауей никога не се оплаква.

* * *

След двацет и пет минути Райли знаеше, че Пеги обича черни маслини, гъби, люти чушлета и лук, но когато не я гледаше, махаше чушките. Само че той не сваляше очи от нея, но тя още не бе забелязала. Беше погълната от сърфирането през различните сайтове за изкуство.

Хареса му как работеше, как съсредоточено гледаше екрана, как от време на време присвиваше очи, за да прочете дребния шрифт. Харесваше му как се мръщи нетърпеливо, когато компютърът се бавеше или изпълняваше погрешна команда. Но не зарязваше работата, просто продължаваше да я върши. И беше права — не се оплака нито веднъж — нито от избора на бира, който се свеждаше само до безалкохолна, нито от липсата на салфетки, които той замени с тоалетна хартия.

Навярно бе забелязала, че апартаментът е обзаведен с мебелите, които прибираще от приятелите си ергени, когато сменяха жилищата си с ново гадже или когато се оженваха. Като че ли различните връзки вървяха в комплект с различен интериор. Рано или късно неговите мебели си намираха място, докато гаджетата се изнизваха, за да събират другаде нови боклуци.

Не, това не бе за него. Беше щастлив със своя телевизор с голям екран, огромното удобно кресло с висока облегалка, дивана с меки възглавнички, подканващ към дрямка, както и с футболната си колекция, към която се числеше и фланелката с автографи от отбора на Сан Франциско. „Нито едно гадже няма да се разплаче, ако се загуби подобно нещо“ — помисли си с горчивина.

— Ало...

Гласът на Пеги му напомни, че имат работа:

— Какво?

— От пет минути ти говоря.

— Извинявай. Какво откри?

Райли се приближи до нея и погледна към екрана. Но близостта ѝ го разсея отново. Косата ѝ ухаеше като ливада с диви цветя и му идеше да се зарови в нея до забрава.

Пеги посочи екрана:

— Открих една легенда за дракон, който прилича на твоя.

Той най-сетне се овладя и се съсредоточи. Наивната рисунка изобразяваше техния дракон.

— Търсим легенди от времето на династията Чжоу, тъй като баща ми смяташе, че драконът е изработен тогава. Но интересното е, че се разказва за два дракона, свързани един с друг и разположени върху капака на специална кутия.

— Не подхожда на нашия случай.

— Може би, но...

— Но какво? — нетърпеливо попита той.

— Но легендата е прекрасна. Искаш ли да я чуеш? — обърна се тя към него с блеснали очи. Каквото и да бе открила, то възбуждаше въображението ѝ.

— Разбира се, защо не? Не съм си чул приказката за лека нощ.

— Но това е тъкмо приказка. Разказва се за едно момиченце, дъщеря на императора. Императорът страдал от жестоко главоболие и в цялото царство отчаяно търсели лек за болката му. Разказва се още, че когато имал главоболие, побеснявал. Убивал много хора. Всичко тънело в разруха. Един ден, докато се разхождала в гората, дъщеря му намерила дълга бамбукова пръчка, която засвирила, щом духнала в нея. Отнесла бамбуковата флейта в двореца и вечерта, когато баща ѝ получил главоболие, тя засвирила. Музиката била магическа и императорът бил изцелен. Той обявил, че флейтата е дар от боговете, а дъщеря си за наследница на престола...

— Какво общо има всичко това с моя дракон? — прекъсна я Райли, като усети, че Пеги ще разказва още дълго. Очевидно бе завладяна от приказката.

— Ще стигнем и дотам. Императорът решил, че флейтата трябва да бъде пазена. Заповядал да се изработи кутия, където да се държи. После заповядал да се изваят от бронз два специални дракона, които да бдят над кутията. Драконите били съединени по особен начин, така че само който знаел как, можел да отвори кутията. Ако единият от двата

дракона се повредял или изгубел, кутията не можела да бъде отключена. А на момиченцето, първородната дъщеря на неговата втора съпруга, била дадена титлата принцеса.

— Виж ти! И какво по-нататък?

Пеги се подразни:

— По-нататък ли, по-нататък тези три части станали безценни. И още — в царството завидели на момиченцето. И сам можеш да си представиш какво се е случило по-нататък.

— Някой откраднал флейтата.

— Откраднал всичко — драконите, кутията и флейтата. Този някой сторил истинско зло, защото императорът в яростта си убил своята дъщеря. После заповядал да му донесат в двореца хиляди бамбукови пръчки, но нито една не засвирила като онази. Целебната магия изчезнала. В царството не се чувало нищо друго, освен плач.

— А щастливият край?

— Няма щастлив край. Императорът проклед всички първородни дъщери. Обявил, че докато кутията, драконите и флейтата не се върнат, всяка първородна дъщеря, докоснала се по някакъв начин до едно от трите неща, да бъде сполетявана от ужасна съдба.

— И после какво станало?

— Не зная.

— Как така не знаеш? — Той се пресегна към клавиатурата, прехвърли текста и установи, че това наистина е краят. — И толкова ли беше? Това ли е цялата приказка?

— Има поука.

— Да, бе, сетих се. Не бива да крадеш, лошо е. Онова, което искам да знам, е кой е откраднал кутията, драконите и флейтата и какво, по дяволите, е станало с тях?

Пеги се усмихна:

— Говориш като експерт по сигурността. За теб е важно престъплението да бъде разкрито, без значение какви ще бъдат последствията. В противен случай равновесието в света се нарушава, така ли е?

— Да.

— Едно и едно винаги прави две. Липсващото трябва да бъде намерено. А всяко начало си има и край. — Замислено го загледа. — Права ли съм?

— Това е естественият ход на нещата. И все пак не разбирам връзката между приказката и дракона на баба ми.

— Възможно е да няма, но по-добре да се замислим върху историята, да я изследваме. Дали успя да забележиш белега от съединителната част, издатък, който изглежда като счупен?

Райли поклати глава:

— Не съм я разглеждал чак толкова внимателно. Но се обзалагам, че баща ти го е видял. Ами онзи другият тип, с който баща ти работеше в лабораторията онзи ден?

— Реймънд Ли! — Очите ѝ се разшириха. — Боже! Съвсем забравих! Не съм разговаряла с господин Ли. Обадил се вчера, че е болен. Зная, защото търсих татко и отидох там, мислех, че са заедно, но асистентът на господин Ли ми каза, че отсъства.

Сърцето на Райли се разтуптя:

— Изглежда, ще трябва да поговорим с господин Ли. — Той погледна часовника си. — Имаш ли му домашния телефон?

— Не, нямам го. Сигурна съм, че го има в личния файл, но аз го нямам.

— Можеш да го вземеш, нали?

— Може би утре сутринта, когато отворят магазина.

— А тази вечер?

— Струва ми се, че нямам достъп до тези файлове в моя компютър.

— За това не се грижи. Ти ме вкарай в магазина, а аз ще вляза в тези файлове.

ОСМА ГЛАВА

— Това не е редно — каза Пеги, когато малко преди девет и половина се озоваха в тъмния ѝ кабинет. Магазинът затваряше в шест часа през делничните дни и в пет през празничните. В къщата „Хатауей“ дългото работно време не беше прието. Дядо ѝ казваше, че ако хората искат да купуват от тях, ще трябва да дойдат през деня.

Запали лампите, но си остана все така напрегната. Случвало се беше и преди да остава след затварянето на магазина, но никога, за да рови из файлове. Майка ѝ не би одобрила нейното своеволие. И все пак не беше голямо престъпление. Искаха само да вземат адреса на Реймънд Ли.

— Ти си собственицата на магазина, Пеги — припомни ѝ Райли. — Имаш право на достъп до всяка информация.

— Не мисля, че майка ми ще се съгласи с теб. — Заобиколи бюрото си, за да включи компютъра. — Тя е шефът.

— По-голям шеф от баща ти ли е? А това не е ли бизнесът на неговото семейство?

— Да, но майка ми не мисли така. Както изглежда, тя е повече Хатауей от баща ми. След като се е омъжила за него, напълно е скъсала със своето семейство. Даже никога не съм виждала баба си по майчина линия или сестрите на майка ми.

— Така ли? — изненада се той. — Значи майка ти крие някаква позорна тайна. Ето, че стана интересно.

— Майка ми е израснала в бедност и заради това е гневна. Сега е богата и гневна заради други неща, например на дядо ми, който не иска да я признае за главен изпълнителен директор. Във вените ѝ не тече кръвта на Хатауей, поради което няма право на титлата. Баща ми не може да бъде директор, защото не отделя достатъчно време на магазина. Но и това не е обяснение, тъй като просто не се интересува от длъжности.

— Което означава, че длъжността се пада на теб.

— Точно така. Ако докажа, че съм достойна, някой ден всичко това ще бъде мое, но няма да е скоро.

— Говориш като че ли дядо ти вечно ще води парада — отбеляза Райли.

— Дядо ми е личност с много силна воля, физически и умствено здрав, както и с непоклатими убеждения. — Тя включи компютъра и стана, за да седне Райли. — Готов е за работа. — После се настани в края на бюрото, загледала с каква бързина той преглеждаше програмите.

— Код — попита я.

Тя му го каза и видя как пръстите му полетяха по клавиатурата. Личеше си, че е много опитен. Все повече се учудваше на познанията му.

— Къде си се учил? — поинтересува се, като видя светкавичната бързина, с която той проникна в служебните файлове.

— Самоук съм — отговори той, без да отделя очи от екрана.

— Не си ли изучавал компютри в колеж?

— Не съм завършил колеж.

— Така ли? А защо не си? — Пеги не познаваше човек, който да не е завършил колеж. Дори Джери успя да завърши държавен колеж.

— Нямахме пари. Как му беше името на онзи тип?

— Реймънд Ли. Има най-различни стипендии, финансови организации, които ти дават възможност да се учиш.

— Какво ли знаеш ти за това?

— Стига ми да зная, че имаш достатъчно качества, за да учиш, където пожелаеш.

— Вместо това предпочетох военната служба. Ето го нашия човек — записа той адреса на листче.

Райли е бил войник. Ето нещо, което не бе очаквала. А и не се подстригваше като войник.

— В какъв род войски?

— Морски пехотинец.

Пеги не се изненада, като че ли вече го знаеше. Райли беше доста суров и рязък понякога, силен и здрав физически, като истински военен. Но нямаше вид на човек, който се подчинява на заповеди, повече му прилягаше да ги раздава. Може би това, че е бивш морски пехотинец, обясняваше този факт. Стана ѝ неприятно, когато забеляза,

че Райли е излязъл от служебните файлове, но продължава да работи с компютъра.

— Какво правиш?

— Искам да проверя още нещо.

— Описите ни ли?

— Дали някой не е вписал дракона, когато го донесохме. Баща ти ни даде разписка, но не я виждам тук.

— Може да е било нещо временно, преди окончателната експертиза. — Тя млъкна, можеше да изключи компютъра, но едва ли си струваше, а и вниманието ѝ бе погълнато от него, искаше да го опознае по-добре. — Какво е да си морски пехотинец? Участвал ли си в битки?

— Случвало се е, но не ми се говори за това. — Погледна я той красноречиво, след което отново се съсредоточи в компютъра.

— Какъв беше девизът на морските пехотинци? Винаги нещо си.

— *Semper Fi*. Винаги верен.

— А ти верен ли си?

— На страната си — абсолютно.

— А на жена? — уж случайно подхвърли Пеги.

— Не съм се женил.

— Но любовни връзки си имал, сигурна съм.

— Кое те кара да си толкова сигурна?

— Защото си... ами не си грозен.

— Я гледай ти, благодаря — погледна я той развеселен.

Страните ѝ пламнаха:

— Искам да кажа на пръв поглед... от чисто външна гледна точка.

— Така ли му се казва напоследък?

Изведнъж той завъртя стола, стана, подпря се от двете ѝ страни и без да я докосва, бе прекалено близо, което събуди желанието ѝ за всеки сантиметър от силното му мъжествено тяло.

— Какво... какво правиш?

— Искам да те видя по-добре — рече той — от чисто външна гледна точка.

Тя облиза устни, притеснена от погледа му върху тях:

— Да се върнем към... към...

Към какво трябваше да се върнат? Изглежда, не си спомняше. Той беше до нея. Отнемаше дъха ѝ, възможността да разсъждава, да се съсредоточи. А после той се приближи още, устните му намериха нейните за целувка, за която тя не бе молила, целувка, която той съвсем естествено даде, целувка, на която нямаше как да не отвърне. Вкусът ѝ бе хубав, устата му гореща, настоятелна, нетърпелива, щом езикът му докосна нейния с още повече страст, което възбуди у нея желание да се разтопи в него. Ръцете му бяха горещи, дръзки, когато я притисна към силните си гърди.

Тя погали гърба му и усети еластичните му мускули под пръстите си. Краката им се вплетоха в желание за близост. И едва когато се озова по гръб върху бюрото, осъзна с каква бързина се бе развило всичко. Нима ръцете на Райли вече се плъзгаха по бедрата ѝ, под блузата ѝ? Господи! Още миг и щеше да прави любов върху бюрото си!

Пеги рязко се изправи и почти без дъх прошепна:

— Спри!

Райли се втренчи в нея с потъмнели очи, преизпълнени с желание. Тя съжали, че го е спряла. Но това не бе редно. Не беше от жените, които си лягат с непознат. А не познаваше Райли, поне не толкова добре. Фактът, че бе най-сексапилният и привлекателен мъж, какъвто много отдавна не бе срещала, и който я накара да се самозабрави, не беше достатъчна причина. Внезапната логика ѝ се стори безсмислена. Както и общоприетите схващания или пък рационалното мислене.

Райли я накара да се чувства страхотно — като жена с неустоим сексапил. Но тя не беше просто жена. Беше Хатауей. Една Хатауей не правеше любов върху бюрата в кабинетите.

Пеги дълбоко въздъхна и прокара пръсти през косата му.

— Защо го направи?

Той се замисли за миг, после каза:

— Защото го искам.

— Добре, но не можеш да постъпваш така както ти се харесва, без да попиташ.

— Мъжете винаги ли те питат, преди да те целунат?

— Да, всъщност ме питат.

— А ти обикновено какво им отговаряш?

— В зависимост от ситуацията, мъжа и всичко останало — махна с ръка тя, притеснена от ухилената му физиономия. — Никак не е смешно.

— Смешно е.

— Добре, но повече не го прави. Не ме целувай, без да ме попиташ.

— Значи не ти се хареса. Стори ми се, може и да съм си въобразил, че се задъха, когато езикът ми...

— Би ли млъкнал? — прекъсна го тя смутена. — Достатъчно лошо беше, че се целунахме. Не е нужно да го обсъждаме.

Той отново се засмя:

— Господи, колко си смешна! Не си девствена, нали?

Тя настръхна:

— Дали съм или не съм, не е твоя работа.

— А може би искам да стане моя работа.

— И защо?

— Защото те желая, госпожице Хатауей. Какво мислиш по въпроса?

Дъхът ѝ секна при тези прекалено откровени думи. Не беше девица, но опитът ѝ не беше голям. В действителност можеше да преброи любовниците си на пръстите на едната си ръка. Подозираше, че на Райли ще му трябват няколко чифта ръце, за да преброи завоеванията си. Беше нахален и самоуверен, знаеше, че жените го харесват. Тази арогантност би трябвало да я отблъсне, но откри, че по някаква причина е странно привлекателна, почти неустоима.

— Струва ми се, че просто се опитваш да ме сваляш — отговори тя. — Също ми се струва, че повече нямаме работа тук.

Плъзна се от бюрото, отстрани Райли и погледна екрана. Очите ѝ се разшириха от изненада, когато видя данните там. По някакъв начин Райли беше влязъл в счетоводна програма, и то не на компанията, а в личния архив на баща ѝ.

— Какво е това?

— Електронната чекова книжка на баща ти. Очевидно прави всичките си преводи онлайн. По този начин е много удобно. Сигурно защото често пътува в чужбина.

— Не трябва да любопитстваш. Това е лична територия.

Той се наведе над рамото ѝ и натисна клавиша, за да прегледа паричните преводи от последните няколко години.

— Виждаш ли нещо интересно, Пеги?

— Не. И въобще не искам нищо да виждам. Това не ни засяга. — Пригответи се да изключи компютъра, но той я спря.

— Почакай секунда. Забелязах нещо, преди да ме разсееш.

— Не съм те разсейвала, просто ти зададох няколко въпроса.

— Както и да е. Провери това — плащания на Джасмин Чен, всеки месец като по часовник.

Тя видя израза му и разбра какво си мисли. Същото си го помисли и тя.

— Това доказва, че нещо са вършели заедно — изрече със свито сърце.

— Това нещо е доста скъпичко. Говорим за хиляди месечно. Има малки разлики в сумата. — Той прехвърли няколко страници с данни от миналата и по-миналата година. — Има също вноски за университета в Бъркли. Там ли си учила?

— Не, в Станфорд.

— Все пак да не си изкарала някоя година в Бъркли.

— Не — озадачи се тя. — Сигурно е някоя от субсидиите, които къщата „Хатауей“ отпуска, въпреки че те не се изплащат от чековата книжка на баща ми.

Райли отново седна пред компютъра. Знаеше, че трябва да го спре. Това нямаше нищо общо със случая с дракона. Райли се ровеше в личния живот на баща ѝ, за който тя току-що осъзна, че не знае нищо. Никога не ѝ бе минавало през ума, че в живота му, освен майка ѝ, дядо ѝ и тя самата може да има хора, които да означават нещо за него. Като че ли нямаше приятели. В действителност повечето от двойките, с които родителите ѝ се срещаха, бяха по-скоро приятели на майка ѝ, отколкото на баща ѝ.

— Коя е Алиша Чен? — прекъсна мислите ѝ Райли.

— Не зная. Защо питаш?

— Тя е учила в Бъркли. Повечето парични преводи са на нейно име.

Алиша Чен ли? Роднина на Джасмин! Дъщеря! Пеги усети болка, която растеше с всяка секунда:

— Изключи го!

Райли я погледна:

— Ако го изключа, няма да свършим работа.

— Не, изключи го! Не искам нищо да зная.

— Тогава не гледай. Защото моята интуиция ми казва, че Джасмин Чен има нещо общо с моя дракон. И тази Алиша също.

Пеги се отдръпна и се загледа през прозореца към Юниън Скуеър. Не виждаше сградите или парка, пред очите ѝ бяха лицето на Джасмин Чен, апартаментът ѝ, картината с дракона на стената, снимките на момичето върху масичката. Това ли бе Алиша?

И така да е. Какво толкова, ако баща ѝ е давал пари на Джасмин? И какво толкова, ако тази Джасмин има дъщеря и баща ѝ щедро е плащал следването на тази дъщеря. Той беше щедър човек. Занимаваше се с благотворителност. Джасмин сигурно не е могла да си позволи разходи за колеж. Беше художничка, човек на изкуството, и баща ѝ е искал да я подпомогне заради таланта ѝ. Даваше всичко за изкуството, за да могат хората свободно да творят, без да се тревожат за прехраната си.

— Хм, това е интересно — мърмореше Райли зад гърба ѝ.

Тонът му не ѝ хареса. Беше изплашена и трябваше да го спре. Налагаше се. Бяха посегнали на тайните на баща ѝ и тя трябваше веднага да прекрати това.

— Сега какво гледаш?

— Биографични данни.

— Чии?

— На Алиша Чен. На двайсет и две години е. Майка — Джасмин Чен, баща — неизвестен.

Сърцето на Пеги подскочи:

— Защо да е важно това? Много жени имат деца, без да знаят кой е бащата.

Той я погледна замислено:

— Така е. Но колко жени получават пари от някого всеки месец през последните четири години най-малко.

— Добре, може би баща ми има връзка с тази жена, но това няма нищо общо с твоя дракон, така че приключвай!

— Тя има картина на моя дракон, окачена на стената. Не смятам, че това е случайно. А баща ти е отишъл право при нея с дракона — още една случайност.

— Но си е тръгнал с него. Тяхната връзка не те засяга. Засяга мен и моето семейство.

Райли нищо не каза, но мълчанието му беше още по-неприятно. А тя нямаше нужда от разяснения, за да реши уравнението.

— Пеги...

— Не го казвай!

— Добре, няма да го казвам.

— Предполагаш, че Алиша Чен е... — Как би могла да изрече думата? Беше немислимо.

— Дъщеря — погледна я той право в очите. — Предполагам, че Алиша Чен е дъщеря на баща ти.

* * *

Джасмин лесно разбра в коя стая е Дейвид. Съседката ѝ работеше в педиатрията на болницата. Така че направо взе асансьора и слезе на четвъртия етаж. Часовете за посещения бяха приключили и коридорите бяха тихи. Обзе я несигурност. Не се беше замислила дали постъпва правилно, но толкова се разтревожи за Дейвид, че пренебрегна разумните доводи. Ами ако умре? Не искаше да мисли за подобна възможност, но тя съществуваше.

Дейвид Хатауей беше изпълнил живота ѝ с толкова много чувства. Беше го харесвала, обичала, ненавиждала и пак го бе обичала. Всеки път, когато се бе опитвала да скъса с него, той се завръщаше. Освен болка и тревоги нищо друго не ѝ бе донесъл. Беше я опозорил, а тя бе опозорила семейството си. През изминалите двайсет и две години хората, които я бяха обичали, я отбягваха. И всичко заради Дейвид. И тогава защо дойде тук? Още е влюбена в него. Бог да ѝ е на помощ.

Застана пред вратата на стаята му. Дали беше сам? Какво обяснение щеше да даде, ако имаше някой при него? Щяха да я попитат коя е и защо е дошла. А може би знаеха за нея. Спомни си посещенията на Пеги. В очите ѝ имаше въпрос, който не се отнасяше до дракона или до нещастията с баща ѝ. Пеги се досещаше, но не ѝ стигна смелост да попита, за което ѝ беше благодарна.

Почука тихо на вратата. Никой не отговори. Плахо я откряна. Болничната стая беше малка, само за един пациент. В леглото

съвършено неподвижен лежеше човек, свързан с най-различни уреди. Къде бяха те — семейството му, което той обожаваше, което не можеше да изостави, което предпочете пред нея? Защо не бяха до леглото му, да се молят за него, да му държат ръката, да му говорят, че трябва да се върне към живота.

Влезе и се приближи до леглото, а сърцето ѝ лудо заби, когато погледна лицето му. Главата му бе бинтована, и там, където нямаше превръзка, се виждаха страшни синини и отоци. Очите ѝ се напълниха със сълзи. Чаровният, вечно неспокоен Дейвид, който умееше като никой друг да говори за изкуството, за историята, за живота, не можеше така нелепо да си отиде от този свят.

Джасмин взе ръката му. Не беше я докосвала много дълго време. Беше студена, като че ли кръвта не оросяваше пръстите му, като че ли сърцето му беше замряло и от тялото му се изцеждаше животът. И все пак то беше живо. Вените неравномерно пулсираха. Гърдите му едва доловимо се повдигаха. Беше жив.

— Не ме оставяй — прошепна тя. — Моля те, недей така, събуди се поне да си кажем „сбогом“.

— Какво, по дяволите правите, тук?

Когато Джасмин се обърна, знаеше кого ще види.

Виктория Хатауей беше застанала на прага, елегантно изправена с вдигната брадичка. Беше толкова красива — с руса коса и сини очи, безупречен грим, без нито една бръчка или следа от безпокойство. Беше облечена с бял костюм, като че ли току-що се връща от работа и животът ѝ с нищо не е помрачен.

Джасмин се почувства прекалено ниска и тромава, почувства неудобство от износените си старомодни дрехи, от гъстата си черна коса, която от години не беше виждала фризьор. И не за пръв път се учуди как е могъл Дейвид да забрави Виктория и да дойде при нея. Беше време, когато мъжете я харесваха, когато се смееше и се радваше на живота. След като срещна Дейвид, всичко се промени.

— Коя сте вие? — попита Виктория и затвори вратата след себе си.

— Джасмин Чен.

Виктория пребледня. Дали името ѝ бе познато? Или може би Дейвид ѝ бе казал. Джасмин се поуспокои.

— Нямате право да влизате тук — грубо изрече съпругата. — Как влязохте? Къде е болногледачката?

Джасмин не отговори веднага, не знаеше какво да каже. Разбираше, че не трябва да е тук, но след като веднъж бе дошла, искаше да остане. Заради този мъж беше загубила толкова много. Нима не заслужаваше да поседи поне за малко до леглото му? Всеки щеше да каже „не“ — не беше съпруга, не беше роднина.

— Как е той — попита, като пренебрегна въпросите на Виктория.

— Не е ваша работа. Моля, излезте.

— Защо не ме попитайте коя съм, откъде познавам Дейвид? — Джасмин прочете истината в очите на другата жена. — Знаете, нали?

— Зная, че мястото ви не е тук, в стаята на съпруга ми.

— Аз също го обичам. — Джасмин бе шокирана от думите, които се отрониха от устните ѝ. Не ги бе изричала двайсет години, на никого не ги бе казвала, дори на себе си.

Виктория онемя, не повярва на ушите си.

Но думите останаха. Джасмин гледаше Дейвид и се питаше дали ще се разсърди, когато излезе от комата. Беше я помолил да бъде дискретна и тя беше пазила тайната. До днес. Предаде го пред собствената му жена. Щеше ли да ѝ прости? Каза си, че това не е нейна грижа. И съжали. Щеше ли да има възможност да му каже колко много съжалява?

— Напуснете веднага — изсъска Виктория. — Нямате право да стъпвате тук. Не ме интересува кого обичате, всъщност не ме интересува и той кого обича. Той е мой съпруг. Аз съм негова съпруга. И това няма да се промени.

— Не дойдох, за да ви притеснявам. Просто исках да го видя. — Джасмин се загледа в Дейвид, питайки се дали не го вижда за последен път. Искаше ѝ се да запечата образа му в душата си завинаги. Той никога не ѝ беше принадлежал. Тя му бе любовница, а не съпруга. Жената от другата страна на леглото носеше титлата. — Извинявам се — със закъснение прибави.

— Нямам нужда от вашите извинения.

— Не бих разговаряла с вас, но...

— Отдавна знаех — грубо я прекъсна Виктория. — За глупачка ли ме взимате? Въобразявате си, че не зная!

Двете се спогледаха и Джасмин осъзна, че е било безсмислено да пази тайната на Дейвид — тайна никога не е имало, може би само за кратко в началото на любовната им връзка. Жена му не бе глупава. Глупавата бе тя. По странен начин тайната задълбочи любовта им. Но обществото не приемаше и забраняваше подобна любов. Винаги бе вярвала, че само голямата любов се осмелява да прекрачи общоприетите граници.

— Нима си въобразявате, че сте били единствената му любовница? — добави Виктория, изпитвайки наслада да я нарани още веднъж. — О, разбрах, убедена сте, че друга не е имало. Колко жалко!

Това не беше вярно. Дейвид много пъти ѝ бе казал, че тя е единствената. Той ли е лъжец или съпругата му?

Джасмин се обърна, за да излезе, но се закова на място, тъй като видя на вратата друга жена — Пеги. Зад нея беше мъжът, с когото идваха при нея. Зачуди се откога са там и какво са чули.

— Мамо — попита Пеги, — всичко наред ли е?

— Да, разбира се — отговори тя с леден тон. — Госпожа Чен тъкмо си тръгваше и повече няма да се връща.

Наистина, повече нямаше да се върне. Не ѝ бе тук мястото. Нито пък ролята, която ѝ отредиха, ѝ подходеше. Тя не търсеше Дейвид; той винаги идваше при нея, и след като видя безсърдечната жена, която се назова негова съпруга, разбра още по-ясно защо той предпочиташе нея и защо винаги се връщаше при нея. Прииска ѝ се да ѝ каже точно това и да я уязви. Но когато Пеги застана до майка си, злобата ѝ се стопи. Пеги беше дъщеря на Дейвид и за разлика от майка си изглеждаше смазана от състоянието на баща си. Дори сега хвана ръката му, като че ли искаше да го предпази от напрегнатата атмосфера. Тя не заслужаваше да бъде измъчвана.

— Тръгвам си — каза Джасмин. — Желая всичко хубаво на баща ви.

— Госпожо Чен, почакайте — неочаквано се обърна към нея Пеги.

Джасмин усети трепет, когато съзря въпроса в очите ѝ, напрегнатата ѝ стойка, погледа ѝ, взирац се ту в майка ѝ, ту в баща ѝ, ту в нея.

— Не се меси — скастри Виктория дъщеря си. — Това не те засяга.

- Мисля, че ме засяга. Мисля, че тя е...
- Знам каква е тя — грубо я прекъсна майка ѝ.
- Наистина ли?
- Знам за нея от години.
- А за Алиша знаеш ли?

Джасмин замря. Как Пеги беше научила за Алиша? Беше сигурна, че Дейвид никога пред никого и дума не беше казал. Виктория също се стъписа, а лицето ѝ стана по-бяло и от блузката ѝ.

— Млъкни, Пеги, моля те! Просто млъкни — срязва я Виктория.

— Не мога да мълча. Трябва да зная. С Алиша един и същи баща ли имаме?

ДЕВЕТА ГЛАВА

Алиша погледна колко е часът, когато в петък рано сутринта слезе от автобуса в Китайския квартал и се запъти към майка си. Не ѝ беше приятно да идва тук, не обичаше скупчените нагъсто сгради, миризмата на риба и месо, тесничкия апартамент на майка си, където светлината бе оскъдна, тежкия дъх на тамян, спомена за безкрайните нощи, риданията на майка ѝ заради нерадостната съдба, на която я бе обрекъл той. Той, чието име бе тайна до днес. Мъжът, който я бе създал и изоставил — нея и нейната майка, като ги бе осъдил да живеят в срам. Беше наполовина бяла, наполовина азиатка и не знаеше мястото си. Приятелите ѝ я уверяваха, че необичайната ѝ външност — кафяви очи, дълга черна коса, вирнат и решителен нос, я правели по-красива и по-екзотична, но тя знаеше истината. Да е различна не означава да е красива; означава само, че е различна. А когато се погледнеше, се чувстваше... зле. По друг начин не можеше да го опише. Семейството ѝ не я приемаше, особено дядо ѝ и баба ѝ, които я смятаха за срамен печат върху честта им. Всяка Нова година се молеха пред семейния олтар да бъдат опростени греховете на майка ѝ и другите да не страдат заради нейните прегрешения. Молеха се и за самата нея — да не тръгне по пътя на майка си и да не опозори семейството.

Алиша нямаше намерение да опозорява, когото и да било. Искаше само да живее своя живот, такъв какъвто е. Беше завършила университет и сега си пробиваше път в банковото дело. Работеше като специалист по заеми в банка в центъра на града, но за нея това беше първото стъпало към висшите финансови кръгове. Не желаше да живее във вечна оскъдица като майка си.

Нямаше да напруга очите си по цели нощи, за да се нахранят, или да продава безценни късчета от душата си, както майка ѝ продаваше картините си, за да имат покрив.

Някой ден щеше да спечели много пари и щеше да купи голяма къща на майка си, далеч от Китайския квартал. От познатите миризми

огладня. Обикновено се срещаше с майка си в центъра на града, в някое кафене, където можеха да се хранят с вилици и да пият диетична кола, вместо да пият чай и да гонят с пръчици вечния ориз. Не че не обичаше китайска храна. Обичаше я. Беше отгледана с нея. Обичаше и мразеше всичко китайско.

Пресече улицата и се забърза. Не разбра защо майка ѝ я помоли да дойде толкова рано, но и не попита, защото усети колко е разтревожена. Въпреки това не искаше да закъснява за работа. Отнасяше се много сериозно към служебните си задължения. Всъщност отнасяше се към всичко със същата сериозност. Много рано осъзна, че радост и безгрижие в света, в който бе родена, няма да открие. Трябваше много да се потруди, за да си заслужава, че се е родила.

Изкачи стълбата към апартамента на майка си, като взимаше по две стъпала наведнъж, доволна от маратонките, с които отиваше на работа. Може и да изглеждаше смешно на фините ѝ чорапи и строгия елегантен костюм, но пък бяха удобни. В банката си слагаше обувки с висок ток и прибавяше седем сантиметра към сто шейсет и пет сантиметровия си ръст. Едва тогава беше готова да се срещне със света. Но този свят трябваше да почака поне пет минути, преди Алиша да се заеме с него.

Майка ѝ отвори вратата, преди тя да си отключи.

— Какво има? — попита Алиша, като разбра веднага, че нещо се е случило. Не заради сълзите ѝ или пък заради възбудата ѝ, а като че ли забеляза гняв в очите ѝ. Гняв ли? Гневът не подходеше на Джасмин Чен. В картините ѝ понякога имаше гняв, но самата тя беше винаги тиха, блага, смирена, с разкаяние носеше наказанието си. Понякога Алиша искаше да я раздруса, да ѝ каже, че полудява, искаше да прати по дяволите цялото семейство, защото майка ѝ не заслужаваше да се отнасят към нея като към непълноценен човек, само защото бе родила дете, без да е омъжена.

— Влез — дръпна я за ръката Джасмин. — Трябва да говорим.

— Да не си болна?

Майка ѝ поклати глава:

— Не. Не съм. Нямах да проговоря, но по някакъв начин те са разбрали. Не зная как, но са разбрали. Ще се срещнат с теб. Не мога да разреша това да стане, без първо аз да ти кажа.

Алиша нищо не разбираше.

— Добре, казвай направо и по-спокойно. Кой какво знае?

— Баща ти.

— Моят баща ли? — стреснато попита тя. Много пъти бе разпитвала майка си за него — да ѝ го опише, да ѝ каже кой е; Джасмин винаги бе отказвала.

— Ранен е. Много тежко е ранен.

Изразът на майка ѝ обикновено бе непроницаем, но не и днес, днес истината беше изписана на лицето ѝ. Майка ѝ знаеше къде е баща ѝ. Сигурно винаги е знаела. Всеки път, когато Алиша я беше питала, отговаряше, че той е изчезнал и че не може да говори за него.

Джасмин изрече:

— Не исках да ти казвам. И сега не искам. Но се страхувам, че те ще ти кажат.

— Кой? Кой ще ми каже?

— Пеги.

— Пеги! — Името нищо не ѝ говореше.

— И тя е негова дъщеря — дълбоко и мъчително въздъхна Джасмин. — Пеги Хатауей.

— Хатауей ли? От онези Хатауей ли? Моят баща Хатауей ли е? — смаяно питаше Алиша.

— Дейвид Хатауей. Преди два дни е бил нападат на Салмон Стрийт.

— Но това е почти до нас.

— Дойде да ме види.

— Дошъл е след толкова години! — Алиша бе съвсем зашеметена. — Защо? Защо сега?

— Идвал е и преди. Прости ми, Алиша. Исках само да те защитя. Но семейството му знае за теб и навярно ще те потърсят.

Момичето не вярваше на ушите си:

— Ще ме потърсят ли? Защо?

— Защото е възможно баща ти да не оживее.

Алиша не знаеше какво се очаква от нея. Да се тревожи за човек, когото не познава ли? Или да се разгневи, тъй като навярно нямаше да го опознае! Но защо да го опознава? Той познаваше ли я? Нима толкова години не я бе пренебрегвал? Пое дъх:

— Каза, че ще ме потърсят. Защо?

— Това не е важно.

— Разбира се, че е важно. Той знае ли за мен? Знае ли, че съм негова дъщеря?

— Да — с болка отговори Джасмин. — Знае.

— От кога? — Тъмните очи на майка ѝ умоляваха за снизхождение, но Алиша не беше склонна да го прояви. — От кога?

— Откакто си се родила.

— Как е възможно? Как е възможно да е знаел и да не се е интересувал от мен? Това е прекалено! Господи! Дейвид Хатауей е невероятно богат. Живее в огромна къща в Пасифик Хайтс. Зная, защото в банката, където работя, има картина на къщата. — С всяка изречена дума осъзнаваше новите факти и гневът ѝ растеше. — И ни е оставил да живеем тук, в този мизерен апартамент! А ти работеше на две места, когато бях малка. Едва се изхранвахме.

— Отказвах да взимам пари от него. Но когато ти порасна, го помолих да ми помогне. Плати образованието ти. Купуваше картините ми, за да се справим.

— За да облекчи съвестта си, искаш да кажеш. Трябвало е да ни издържа, поне мен. Не ме интересува какво си му казвала.

— Даде ми пари. Само така можехме да живеем сами. Но се ненавиждах заради всяко пени, което взимах от него. След като не можех да имам него, не исках и парите му, но гордостта не плаща наем, затова взимах неголеми суми, когато бях затруднена.

Алиша се отпусна безсилно на канапето. Никога в живота си не се бе чувствала така смазана. Мразеше непознатия, който ѝ бе баща, обаче сега, когато вече знаеше кой е той, като че ли съжаляваше за невинността на незнанието. Беше неприятно да разбере, че не ги е обичал достатъчно, за да остане при тях, но още по-неприятно беше, когато узна, че е богат, влиятелен човек, който живее само на няколко километра от тях и никога не е пожелал да я види.

Джасмин седна срещу нея:

— Искаш ли чай?

Тя отказа. Как е възможно да пият чай! Как да се преструват, че нищо не се е променило.

Тишината се проточи. Често се случваше. Майка ѝ не беше приказлива, но сега беше различно и Алиша не можеше да го промени.

Обичаше майка си, но не разбираше защо е пазела подобна тайна толкова години.

— Ти не трябва да се срещаш с него — несигурно промълви Джасмин.

— Разбира се, че не трябва да го виждам. Аз не искам да го виждам. На него не му е пукало за мен. — Млъкна, постепенно осъзнаваше казаното. — Спомена, че бил нападат в уличката.

— Да. Ранен е в главата и оттогава е в безсъзнание. — Гласът на Джасмин трепна и тя сведе поглед.

Алиша като че ли виждаше майка си за пръв път. Знаеше, че е обичала някакъв мъж и очевидно е спала с него, тъй като се бе родила тя. Но оттогава Джасмин не се бе срещала с никого. Винаги е била сама и както твърдеше — щастлива с дъщеря си и с живота си. Алиша се зачуди какви са сега чувствата на майка ѝ към Дейвид Хатауей. Възможно ли бе той все още да я вълнува? Беше я изоставил сама с дете. А Джасмин никога не бе изрекла нито една лоша дума. Никога не се бе оплаквала от живота си, просто бе приела съдбата си. Не беше справедливо. Той имаше толкова много, а те — толкова малко.

— Не трябва да го упрекваш — наруши тишината Джасмин.

Тя погледна майка си:

— Защо не трябва?

— Има неща, които не разбираш. Чувствам се отговорна за злополуката с него.

— И защо ти да си отговорна?

— Дойде да ми покаже нещо. Ако не беше идвал, нямаше да го ранят.

— Какво ти показва?

Джасмин се колебаеше:

— Драконът, Алиша, той откри дракона!

Алиша погледна към картината на стената, към змиеподобното същество, което майка ѝ бе рисувала толкова пъти, че самата тя можеше със затворени очи да го нарисува.

— Ти каза, че този дракон не съществува.

— Сега зная, че съществува, държах го в ръцете си.

Алиша замря. Този дракон бе част от живота ѝ откакто се помнеше. Много често нощем майка ѝ се пробуждаше вир-вода от кошмарите, които сънуваше, шепнейки нещо за дракона.

— И така той — не беше в състояние да го нарече „баща ми“, — той ли донесе дракона?

— Мисля, че там в уличката някой го е откраднал от него.

— Защо? Защо да го краде? Ценен ли е?

— Сигурно.

Преди Алиша да успее да я разпита по-подробно, някой почука на външната врата и двете се стреснаха.

— Аз ще отворя — запъти се дъщерята към входната врата.

Нямаше представа кой би могъл да бъде, но и през ум не ѝ минаваше, че може да са полицаи.

— Джасмин Чен — попита единият от двамата.

— Аз съм Джасмин Чен — каза майка ѝ, застанала зад нея.

— Бих искал да разговарям с вас за грабежа в уличката недалеч оттук и за пострадалия мъж, когото навярно познавате — Дейвид Хатауей.

* * *

Пеги влезе в апартамента си и затвори вратата с въздишка. Беше преуморена. Беше прекарала нощта в болницата, където успя да подремне час-два на дивана в чакалнята. Реши, че вече може да се прибере вкъщи. Дядо ѝ бе наел болногледачка, която денонощно да се грижи за баща ѝ, но след изненадващото посещение на Джасмин се почувства длъжна да остане. Въпреки че нито Джасмин, нито майка ѝ бяха отговорили на въпроса кой е бащата на Алиша, Пеги знаеше отговора. Прочете го в очите на Джасмин. Прочете го в очите на майка си, преди двете да излязат. Тя остана сама с баща си. Дълго го гледа, искаше ѝ се да се събуди и да ѝ отговори на изгарящия я въпрос, но той продължаваше да спи. Поне така ѝ харесваше да си мисли. Заспал ѝ звучеше много по-спокойно, отколкото в кома. Остави чантичката си на масата и взе любимата си семейна снимка. Баща ѝ изглеждаше толкова млад, енергичен и здрав. Как копнееше отново да го види такъв! Майка ѝ също изглеждаше добре, беше щастлива на тази снимка, правена по случай рождения ден на дядо ѝ. Той беше изправен, висок и як като вековно дърво. Беше застанал между сина си

и снаха си и ги бе прегърнал. Пеги и сестра ѝ Елизабет бяха седнали на пейка пред тях, пременени в красиви бели роклички.

Гледаше милото личице на сестра си, личице, което не стана женствено, което никога не беше гримирано или целунато от момче, и дълбоко се натъжи. Сигурно беше заради рождения ден на Елизабет, който беше съвсем наскоро. Баща ѝ скоро щеше да се събуди. Никога не е забравял рождения ден на Елизабет. Беше ѝ приготвил подарък, какъвто само той можеше да ѝ поднесе.

Навярно този обичай не беше разумен, както майка ѝ смяташе, но Пеги в момента се вкопчи в него, защото поддържането на ритуала означаваше, че всичко ще продължи, както си е било. Тя остави снимката. Образът на щастливо семейство всъщност беше илюзия. Баща ѝ е имал любовна връзка. Любил се е с друга жена. А другата каква е? Джасмин Чен едва ли беше най-хубавата и най-сексапилна жена, която беше срещала. Може би като е била млада. Очевидно връзката им е започнала преди двайсет и няколко години.

Двайсет и няколко... ще рече двайсет и три? Алиша беше на двайсет и две, а Елизабет беше починала преди близо двайсет и три години. Това означаваше, че баща ѝ е имал любовна връзка почти непосредствено след смъртта на Елизабет. Пулсът на Пеги се ускори, докато пресмяташе възможностите. Тази ли е била причината? Баща ѝ толкова ли е бил отчаян, толкова ли е бил нещастен, че е потърсил утеха при друга жена?

Или просто се опитваше да извини поведението му както обикновено.

Чу се звънецът на входната врата и тя се стресна. Беше едва девет часът сутринта. Кой ли би я потърсил точно сега? Отиде до домофона:

— Ало?

— Пеги, Райли е. Мога ли да вляза?

Райли! Сърцето ѝ подскочи. Искаше ли наистина той да влезе. Като че ли не можеха да се разделят тези дни. И като че ли много отдавна не го беше виждала. Звънецът отново иззвъня, този път още по-настойчиво. Тя натисна копчето на домофона.

Погледна се набързо в огледалото. Кичури коса се бяха измъкнали от опашката. Нямаше и следа от грим по лицето ѝ, който да прикрие тъмните кръгове под очите ѝ. Дрехите ѝ бяха измачкани,

цялата беше смачкана и не ѝ бе приятно да се показва пред Райли такава, а той вече чукаше на вратата и освен да му отвори, друго не ѝ оставаше. Искаше ѝ се и той да изглежда като нея, но беше точно обратното. Косата му лъщеше току-що измита, а кожата му руменееше. Ухаеше много приятно. А черните панталони и сивата риза му стояха безупречно.

— Изглеждаш ужасно — каза той. — С дрехите ли си спала?

— Всъщност да.

— Нещо ново?

— Нищо. Не проумявам защо му трябва толкова време, за да се събуди. Защото той ще се събуди. Само трябва да съм малко потърпелива. А що се отнася до търпение, виж, там съм много добра.

— Така ли? А аз мразя да чакам.

— Забелязах.

Най-сетне Райли влезе:

— Хубаво е тук. По-малко е, отколкото очаквах, но определено прилича на теб.

Не беше точно така. След като си извоюва правото да живее самостоятелно, все пак си остана истинска Хатауей, разрешавайки на майка си да подреди жилището ѝ по неин вкус — с антики, картини и скъпи мебели. Чистачката идваше веднъж седмично и всичко блестеше, и тъй като Пеги никога не разхвърляше, цареше идеален ред, но всъщност липсваше уют.

— Чувствам се сякаш се вмъквам в картинка от някое списание за вътрешно обзавеждане — продължи Райли. — Къде е артистичният безпорядък? Къде са току-що събутите обувки, вестниците, които си прегледала, ключовете, които човек захвърля, като си отключи?

— Обувките са още на краката ми. Вестниците са отделени за рециклиране, а ключовете са на мястото си в чантата ми.

Той повдигна вежди:

— Натрапчива психоза.

— Просто е чисто.

— Хващам се на бас, че ходиш на психоаналитик. И да ходеше, не би признала.

— Защо дойде?

— Научих нещо, което сигурно ще те заинтересува. Обадих се на Реймънд Ли. Дъщеря му ми каза, че е заминал на почивка и не знае

кога ще се върне. — Той се замисли. — На Реймънд Ли не му е време за почивка, нали?

— Не зная. Не се занимавам с отпуските на служителите.

— Освен това тя каза, че тръгнал внезапно и без да съобщи къде отива.

— Много тайнствено се изразяваш. Може би просто е заминал да се поразходи.

— Доколкото ни е известно, господин Ли е единственият човек в къщата „Хатауей“, който е видял дракона. И съвсем вероятно е да е единственият, който знае защо баща ти е отишъл в Китайския квартал. Вече ти казах, че това го прави ключов играч, фактът, че в момента никой не знае къде е, за мен е твърде подозрителен, за да е случайност.

— Какво подозираш? Че Реймънд Ли има нещо общо със злополуката с баща ти и с кражбата? Не ми се вярва. Работи в магазина от двайсет години. Винаги е могъл да открадне, ако това искаш да кажеш.

— Нищо не казвам. Само че внезапната му отпускат е подозрителна. Да предположим, че е знаел за изнасянето на дракона от магазина. Може дори да е знаел къде отива Дейвид. А може и да го е проследил. Не вярвам, че някой ей така си е минавал по уличката, видял е баща ти и си е казал: „Я да го халосам този и да го ограбя“. Смятам, че някой го е проследил до Китайския квартал или е знаел къде отива и предварително е замислил всичко. Знаем, че баща ти се е срещнал с Джасмин малко преди пет часа. Знаем още, че полицаите са го открили около девет часа. Едва ли са му били необходими четири часа, за да измине разстоянието от апартамента на Джасмин до пресечката, където е бил нападен. Също така едва ли е лежал четири часа там. Мисля, че е отишъл някъде и после се е върнал, за да каже на Джасмин какво е научил, или е имал работа някъде наоколо и си е тръгвал.

На Пеги ѝ стана крайно неприятно от точния и безпристрастен начин, по който Райли анализираше събитията. Та той говореше за баща ѝ. Само от мисълта, че е бил нападен, ѝ прилошаваше.

— Ще помоля секретарката си да се опита да открие господин Ли — допълни той. — А в момента мисля, че трябва да се съсредоточим върху семейство Чен.

Тя не издържа острия му поглед и се извърна. Знаеше какво следва и не искаше да го чува. Вместо това взе семейния портрет и му го подаде.

— Това е моето семейство, Райли.

— Хубава снимка. Кое е другото момиченце?

— Сестра ми Елизабет. Почина, когато беше на седем години, а аз на шест. Снимката е правена няколко месеца преди да се разболе.

— Имала си сестра, която е починала! — изненада се той. — Не знаех.

— Не е тайна, но се случи много отдавна. Хората са забравили.

— От какво почина?

— От левкемия. Беше ужасно. — Трудно бе да се опише мъчителната болест и смъртта на Елизабет. — След смъртта ѝ всичко се промени. — Пеги се загледа в снимката. — След няколко дни ще станат двайсет и три години откакто почина. Ако онова момиче, дъщерята на Джасмин, е моя природена сестра, тогава тя е родена една година след смъртта на Елизабет. Може би това е причината за любовната връзка. А може би на мен така ми се иска. Но както и да е, не съм сигурна дали мога да приема другото момиче като моя сестра. Елизабет е моята сестра. Не мога да поставя друга на нейното място, като че ли не е съществувала!

— Алиша Чен не може да ти попречи да обичаш по-малко истинската си сестра или пък да я помниш.

— Не съм толкова сигурна. — Поколеба се дали да му каже какво чувства, но, изглежда, губеше дар слово, щом беше до Райли. — Понякога забравям лицето на Елизабет, гласа ѝ, мириса ѝ. — Тя се смути. — Гледам снимки, спомням си я, но не зная по памет или от снимките. Ясно ли се изразих?

— Съвсем ясно. Било е много отдавна, Пеги. Спомените избледняват, а ти си била съвсем малка. Нима си спомняш много неща от времето, когато си била на шест години?

— Много по-малко отколкото ми се иска. — Взе снимката от ръцете му и я постави на мястото ѝ. — Всяка година на рождения ден на Елизабет аз и баща ми отиваме на гроба ѝ и той ѝ поднася подарък. Подаръкът винаги е дракон. Тя обичаше дракони. Баща ми започна да ѝ събира колекция и всяка година я допълва. Ще я включим в

предстоящата изложба на къщата „Хатауей“ в Музея на азиатското изкуство.

— Дракон като на баба ми ли? — веднага реагира Райли.

— Най-различни дракони. Нито един не се повтаря. Всъщност да, той се интересуваше от дракона на баба ти и по тази причина, но си има и други причини, убедена съм в това. Рожденият ден на Елизабет е следващата сряда. Преди това той трябва да се събуди.

— Дано, но от всичко, което ми разказа, Пеги, идвам до извода, че баща ти е знаел нещо за този дракон. Трябва да изровим повече подробности за дракона.

— Имаш право. Ето, че трябва да се специализирам по история на изкуството вместо по икономика.

— Ти ли си специалистът по икономическите въпроси в компанията? — повдигна въпросително вежди той.

— След майка ми. Тя твърди, че е по-важно да се оправяш с бизнеса, отколкото да оценяваш предметите, които продаваме. За съжаление в момента това никак не ни помага.

Мобилният телефон на Райли извънтя и прекъсна разговора им.

— Ало? Бабо, ти ли си?

Пеги видя как за миг лицето на Райли се промени. Напрегна се, погледът му натеза, като че ли щеше да удари нещо или някого.

— Остани при Мили — каза той. — Не се връщай у вас. Веднага идвам.

— Какво се е случило? — попита Пеги, когато той приключи разговора.

— Някой е разбил къщата на баба ми.

— Тя добре ли е?

— Да, добре е. Издебнали са я, когато е отишла на пазар, и тогава са влезли. Трябва да тръгвам.

— Аз идвам също. — Тя грабна чантичката си. — Какво предполагаш, че са търсели? Драконът вече не е у баба ти.

— Може би някой си мисли, че другият е у нея — погледна я той многозначително. — Нали в приказката се разправяше за два дракона.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Стори им се, че измина цяла вечност, докато прекосят града. Райли нервно удряше спирачки на всеки червен светофар, а те не бяха малко.

— Не можеше да го предвидиш — промълви Пеги.

— А трябваше — удари той с юмрук кормилото. — Веднага щом ми разказа приказката за двата дракона, трябваше да разбера. А и това звънене по телефона...

— За какво говориш?

— Баба ми каза, че някой звънял и после затварял. Тя си мисли, че е била майка ми, което аз веднага прецених като абсурдно.

— Защо майка ти да постъпва така — да звъни и да затваря, без да се обади? Необяснимо е.

— Необяснима е майка ми.

— Какво искаш да кажеш?

Той зави остро в една от улиците и закова пред къщата на баба си.

Изскочи от колата и се затича по алеята към Мили и Нан. Пеги го последва и почувства особена тръпка, когато видя с каква нежност прегръща баба си.

— Боже мили, Райли, изкара ми дъха — рече Нан. Тя се усмихна и го помилва по лицето. — Добре съм. Наистина. Но в къщата е истински погром. Преровили са навсякъде, извадени са всички чекмеджета, преобърнати са леглата. Не зная какво съкровище са си въобразявали, че съм скрила, и не ми се мисли колко са се ядосали, когато нищо не са намерили. Нямах повече от двайсет долара. А бижутата ми не са скъпи.

— Ще отида да проверя какво е положението. Ти чакай тук. Пеги ще ти прави компания.

— О, мила! Дори не те видях. — Нан поглеждаше ту към Райли, ту към Пеги. — Да не ви попречих нещо?

— Не, нямахме спешна работа. Връщам се след пет минути. Не мърдай отук. Ти също — обърна се той към Пеги.

— Никакво „но“, просто ме почакай, моля те.

Пеги щеше да хукне след него, но той вече беше прекосил двора и се изкачваше по стълбите към къщата на Нан. Пеги се обърна и се озова пред любопитните погледи на двете жени.

— Радвам се да ви видя и двете. Съжалявам, че обстоятелствата са толкова неприятни.

— Хайде да влезем и да прием кафе — предложи Мили и ги поведе към дома си.

Пеги ги последва в кухнята, където Мили се засуети да извади чашите, захарницата и шоколадовия кейк.

Преди да го разреже, телефонът иззвъня. Обаждаше се внучката й, която не знаеше как да приспи бебето си.

Мили излезе, за да разговаря с нея в другата стая, и Нан и Пеги останаха сами.

— Внучката на Мили все се страхува, че нещо ще сбърка с бебето. Искаш ли кейк.

— Не, благодаря, само кафе е достатъчно.

— Много съжалявам за баща ти. — Сложи ръка Нан върху ръката й. — Как е той?

— Все така — в безсъзнание. — Пеги замълча. — Съжалявам, твоят дракон изчезна покрай всичко това. Чувствам се ужасно. Къщата „Хатауей“ никога нищо не е губила.

— Някой отчаяно иска този дракон. Но това, което не мога да разбера, е защо пък друг някой е искал да ограби къщата ми. А тя вече не е и моя.

Пеги се колебаеше дали да каже на Нан, че вероятно драконите са били два. Но това беше само предположение.

— Толкова се страхувам, че Мери може да е замесена в тази история — промълви Нан и Пеги я погледна учудено.

— Коя е Мери?

Нан съжали, че спомена това.

— Моята дъщеря, майката на Райли.

— Защо да влиза с взлом дъщеря ти в твоята къща?

— Ами... не е тя — поклати глава възрастната жена.

— Не би могла. Сигурна съм, че няма връзка с нея. Тя ни остави Райли преди много години, когато той беше дванайсет-тринайсетгодишен. И преди това рядко се мяркаше. Не му беше кой знае каква майка, така си беше.

— Това не е добре. Райли спомена за някакви позвънявания.

— Понякога си мисля, че Мери ми звъни, и щом вдигна слушалката — затваря. Но само си въображавам. — Тя погледна замислено Пеги. — Изненадана съм, че Райли ти е казал. Сигурно те харесва.

— Той само загатна нещо и освен това изобщо не ме харесва. А и подозира, че моето семейство иска да те измами.

Нан махна с ръка:

— Райли е много недоверчив, все му се струва, че хората искат да го излъжат. Опасявам се, че това му е наследство от дъщеря ми. Съжалявам, че не го взех по-отрано, но тя го отведе съвсем малък и имаше години, когато даже не знаехме къде са.

Пеги прочете съжаление и тъга в очите ѝ. Виждаше, че я боли за дъщеря ѝ, а и самата Нан изглеждаше много мила. Пеги не разбираше как майката на Райли е била толкова безотговорна.

— Започна да взима наркотици — каза Нан и отговори на неизречения ѝ въпрос. — Нямахме и четиринайсет години, когато започна. Искаше да ѝ се обръща много внимание, такъв ѝ беше характерът. Никога не беше щастлива от онова, което имаше. Мислех си, че е от пубертета — продължи възрастната жена замислено. — Упреквам се, че не съм била достатъчно прозорлива и не съм разбрала, че всъщност е закъсала и има нужда от помощ. Толкова много грешки съм направила.

Пеги се пресегна и сложи ръка върху нейната.

— Понякога хората се раждат така устроени, че постоянно си навличат неприятности. Навярно нищо лошо не си сторила. Всъщност сигурна съм, че не си.

— Мило момиче си и много е любезно от твоя страна, че не ме кориш. Райли също не ме обвинява. А би трябвало. Той е, който плаща.

— Струва ми се, че при Райли всичко е наред.

— Зная, че отстрани изглежда така, но аз непрекъснато се тревожа и все се питам дали постъпих правилно, като го помолих да се върне и да поеме бизнеса на дядо си.

— Значи бизнесът с охранителните системи е бил на мъжа ти.

— Да, но когато се разболя преди около четири години, попитах Райли дали не може да се прибере и да ни помогне. По онова време обмисляше дали да не остане във военноморския флот. Справяше се отлично със службата. Не говореше много къде ходи и какво прави. Знаех, че е опасно, а той вероятно е бил безразсъден, защото винаги е мислел, че няма какво да губи — разкаяно поклати глава тя. — Както и да е, той се върна, за да ни помогне, и оттогава е все тук. Сега управлява бизнеса по-добре от мъжа ми, поулегна, е, съвсем малко. Искане ми се да се беше влюбил, да си има приятелка — продължи тя. — Той е добър. Малко се ежи понякога.

— Меко казано — додаде Пеги с кисела усмивка. — Чудя се как изобщо се е научил да изпълнява заповеди!

— Трябваше му време, но морската пехота наистина го промени. Като малък се забърка в разни истории. Нед, съпругът ми, реши, че военната служба ще го вкара в правия път, и не сгреши. Нед никога не грешеше. Райли е много умен, грижовен и верен до глупост.

— Това вече го видях, но ако не знаеш, аз си имам гадже.

Почувства се неловко, когато нарече Мартин „гадже“, но трябваше някак да охлади растящия ентузиазъм на Нан за възможност, която никога нямаше да се осъществи. Веднага щом откриеха дракона на Нан, Райли щеше да изчезне от живота ѝ, както и тя от неговия.

— Разбира се, че си имаш. Трябваше да се сетя. Все повтарям на Райли, че ако не побърза и не стане по-сериозен, всички добри момичета ще се задомят.

— Струва ми се, че няма пречки да си намери някое момиче.

Входната врата се захлопна и двете излязоха веднага в коридора. Мили надникна от другата стая със слушалката в ръка.

Райли се приближи и изрече:

— Мисля, че трябва да останеш при Мили известно време, бабо. Също така мисля, че трябва да спиш тук или при мен тази нощ. Не желая да бъдеш точно сега сама в къщата.

— Сигурна съм, че каквото им е трябвало, са си го взели — отговори Нан.

— Аз не съм сигурен. Може и да са се изпарили набързо, когато са чули, че се връщаш.

— Какво ли от моите вещи на някого му е притрябвало толкова много?

— Не мога със сигурност да го твърдя, но си мисля, че има още един дракон. С Пеги се поровихме малко и открихме сведения за два дракона, подобни на твоя, свързани по специален начин един с друг. Някой предполага, че вторият също е у теб.

— Сигурна съм, че друг няма. Изчистихме тавана миналата седмица, Райли. Знаеш, че е така.

— Да, но те не го знаят. Тъпчем на едно място. Не желая да оставаш в къщата. А между другото защо не си включила алармата, когато си тръгнала да излизаш?

— Щях да прескоча само до магазина и да се върна за пет минути.

— Трябва да я включваш всеки път, когато излизаш, без значение колко време ще отсъстваш.

— Ще го правя, Райли, обещавам.

— А тази нощ оставаш при мен — каза Мили.

— Не искам да ви се натрапвам на теб и на Хауард — отвърна Нан.

— Не говори така, Нан, на мен ще ми е приятно. А и Хауард по цяла вечер играе на онзи негов компютър. Ще се радвам да си правим компания.

— Значи е уговорено — отсеке Райли.

— Ще трябва да си взема дрехи и някои неща.

— Ще отида аз и ще ти донеса каквото ти трябва.

— Райли, нали полицаите са още там. Щом си тръгнат, веднага се връщам. Вие с Пеги си поприказвайте в това време.

Той се намръщи:

— Не ми се ще да виждаш къщата си в този вид, бабо.

— Но аз вече я видях, миличък. Вярно е, че се изплаших, но какво да правя, с гледане няма да я оправя.

— После ще отида и ще я почистя.

— За това не се безпокой. Може да почака. Освен това мисля да отида при дядо ти. Искам да го попитам дали не е звънял вкъщи. — След кратка пауза Нан добави: — Благодаря ти, Пеги, за компанията. Ще се моля за баща ти. И се погрижи за себе си. Не се оставяй много, много Райли да те командва.

— Не се притеснявай. Свикнала съм с хора, които обичат да командват — усмихна се младата жена.

— Аз не обичам да командвам — измънка Райли, докато ѝ отваряше вратата на колата.

— Така ли? Ти много обичаш да командваш, да се налагаш и определено обичаш да носиш отговорност.

Той затвори вратата и заобиколи, за да се качи в колата.

— Благодаря ти, че остана при баба ми — каза, докато се настаняваше и закопчаваше предпазния колан. — Не исках да вижда къщата си в този вид. Там наистина цари хаос. Всичко е наопаки, изпочупили са и китайските ѝ сервизи. Това ще я съсипе.

— Толкова е безсмислено!

— Често в живота е така — пълна безсмислица. Сякаш са пуснали луди на свобода.

На нея ѝ се стори, че отново има предвид майка си:

— Наистина ли мислиш, че майка ти може да се е забъркала?

— Не, въпреки че... — Той я погледна изпитателно. — Какво ти каза баба ми за нея?

— Разказа ми малко за миналото ти. А това, че нищо не знаеш за майка си, дори дали е жива, не те ли тревожи?

Очите му станаха тъмносини и студени:

— Вече не се тревожа по този въпрос. Затворих тази страница много отдавна. Повече няма да я отворя.

— Но чувствата са останали — разочарованието, горчивината, омразата, а може би дори обичта, нали?

— Спести си психоаналитичните щуротии за себе си, принцесо. Нямам нужда да бъда опознаван от богата глезла, която няма никаква представа как съм живял.

— Ти пък нямаш представа как съм живяла аз — заяви тя, обидена от думите му и ядосана от отчуждението, което усети. Беше започнала да го възприема като приятел. А току-що той ѝ напомни, че не са приятели, просто двама души, събрани от една и съща беда.

— Знаеш ли, сетих се още нещо. Виждал съм имението и къщата ви. Трябва да ти е било много тежко, да разполагаш със собствена спалня и лична прислуга. Да му се не види, сигурно сте имали и иконом!

— Престани да се заяждаш с мен, Райли. Няма да се състезавам с теб на кого му е било по-тежко.

— Защото не си ми в категорията. Даже няма да те допуснат до старта. Израснала си сред рози.

— Израснала съм в студенина и самота. — Загледа се през прозореца и въздъхна. — Родителите ми почти не разговаряха, а гневът и жестокостта на дядо ми смразяваха всички.

— Имало е какво да го ожесточава, златните монети са го смазвали.

Тя се обърна, за да го погледне, но Райли се беше съсредоточил в движението пред себе си. Изглеждаше недостъпен и враждебен. Пеги си каза, че повече няма да му обяснява, но думите напиреха:

— Дядо ми е загубил жена си и дъщеря си при автомобилна катастрофа, когато баща ми е бил деветгодишен — заразказва тихо. — Мисля, че той никога не се е възстановил след тяхната смърт. Наемал е прислуга и бавачки да се грижат за баща ми, тъй като на него не му е било по силите. Мразел е целия свят за онова, което го е сполетяло. — Очакваше Райли да я прекъсне, но очевидно го беше накарала да замълчи. — Когато баща ми се оженил и заживял със своето семейство, струва ми се, че и дядо ми заживял с надеждата, че къщата ще се изпълни със смях и щастие. Спомням си, когато бях малка, той често се усмихваше и често се смееше. Когато Елизабет се разболя и почина, свърши се и с това. Последната искрица живот в нашия дом изгасна. Стаите бяха така тихи, че можех да чуя как бие сърцето ми, как вдишвам и издишвам. И досега е така.

Пеги млъкна, съжали, че избързва и му разказва толкова съкровени неща. Довери му се и сега беше уязвима. А той можеше да я нарани. Не знаеше защо мнението му имаше значение за нея, но беше така. Може би защото беше свикнала с хора, които я харесваха, които ѝ вярваха, а Райли ѝ беше непонятен. А може би тя наистина беше разглежено богаташко момиченце, което не знае какво иска. Райли нямаше да се разплаче заради нея; беше израснал с майка наркоманка, майка, която го бе изоставила.

— Кажи нещо — прошепна тя. — Кажи, че не ми съчувстваш.

— Не ти съчувствам, Пеги — изрече той, но когато я погледна, забеляза в очите му нежност, която опроверга думите му. — Но може

би те разбирам малко по-добре. Не бих изразил мнението си. Не те познавам достатъчно добре.

— Да, така е. Но защо все пак се държиш по този начин?

— Просто съм в лошо настроение. Не ми харесва, когато хората, които обичам, са застрашени от нещо. — Паркира колата пред нейното жилище. — Моля за извинение. Да сключим примирие, какво ще кажеш?

— Моля?

— Ще ни се наложи да работим заедно.

— А ти искаш да ме държиш под око.

— Отчасти е така. Виж, Пеги, не си виновна ти. Не мога да вярвам на хората. Не зная защо.

— Знаеш защо. Страхуваш се да не те наранят. По-лесно е да не се задълбочаваш в отношенията си.

— Животът си е мой, ще го живея, както ми харесва.

— И това е вярно. Но по този начин ще заживееш в самота. Освен това, знаеш ли, да се правиш на кораво копеле, е глупаво, Райли. Видях как се държиш с баба си. Чух как й говориш. Ти я обичаш. Вярваш й. И щом изпитваш тези чувства към нея, способен си да ги изпитваш и към друг човек.

— Предполагам, че имаш някого наум — подразни я той.

— О, бъди сигурен, не съм аз — отсече тя, макар и да вярваше, че ако Райли дадеше воля на чувствата си, щеше да бъде изключителен мъж с неизчерпаема сила за любов.

— Добре, защото не търся нито гадже, нито съпруга. Не зная какво ти е наговорила баба ми, но съм доволен от живота си.

— И аз съм доволна. И аз не търся промяна.

— Ти може и да не търсиш промяна, но тя така или иначе те връхлита. Или вече забрави, че може би имаш природена сестра.

Тя въздъхна:

— Не съм забравила, въпреки че бих искала.

— Рано или късно ще ти се наложи да се срещнеш с нея.

— Да оставим този въпрос за по-късно. Сега трябва да се преоблека и да се върна в болницата.

— Ще те почакам.

— Не си длъжен. Мога и сама да отида.

— Щяхме да се държим под око, сещаш ли се?

— Какво си въобразяваш, че ще направя някоя и друга сделка, докато съм под душа ли?

Райли ѝ се усмихна:

— Ако искаш да ти помогна под душа, само дай знак.

Тя видя искриците в очите му и безпомощно поклати глава:

— Не те разбирам. От една страна си внимателен и мил, после саркастичен и груб, а сега ме сваяш. Кой е истинският Райли?

Той се захили:

— Ти си падаш по мен.

— Казах, че имаш комплекси, а не че си падам по теб.

— Все едно и също е.

— Изобщо не е едно и също. — Отвори вратата и я затръшна шумно, а той се засмя.

* * *

Алиша не можеше да се съсредоточи в документите, които преглеждаше. Обичаше работата си като специалист по заемите в Първа национална банка на Сан Франциско, но в този миг думите на майка ѝ „Твоят баща е Дейвид Хатауей“ изцяло бяха завладели мислите ѝ. Още не можеше да осъзнае смисъла им. Откакто се помнеше, питаше кой е той, а сега истината я объркваше. Не чувстваше нищо по-различно от гнева, болката, ревността, които винаги изпитваше, щом станеше въпрос за него, но сега се питаше какъв е мъжът, който я е създал. Беше виждала снимки по вестниците на Дейвид Хатауей. Знаеше, че къщата „Хатауей“ е купувала картини от майка ѝ. Беше ходила в магазина — красив, скъп магазин. Нейният баща притежаваше този магазин.

Нейният баща. Но тя бе израснала без баща.

И сега всъщност не се знаеше ще има ли. Той лежеше в болница на границата между живота и смъртта. Дори да не беше така, дали изведнъж щеше да я припознае като своя дъщеря? Ако другата му дъщеря — Пеги, не беше разкрила тайната, той навярно никога нямаше да проговори. А майка ѝ? Подозираше, че щеше да постъпи по същия начин. Но всичко това вече нямаше значение. Тайната бе разкрита и Алиша искаше да си обясни някои неща. Пред нея имаше

две възможности — или да почака да я потърсят, или сама да направи първата крачка.

Стана и се приближи до бюрото на своята началничка Джени Конрой.

— Не се чувствам добре — каза. — Искам да се прибера вкъщи.

— Да, разбира се.

Джени леко се изненада, понеже откакто работеше в банката, Алиша не беше отсъствала нито ден и нито веднъж не беше закъсняла. Беше твърде амбициозна, за да намесва личния си живот.

— Подготвих два договора. Ще ги оставя на Марк, ако клиентите се обадят, докато ме няма.

— Виждаш ми се зачервена — каза Джени. — Надявам се, че не е грип.

— Аз също.

Алиша се върна до своето бюро, взе чантичката си, излезе от банката и с облекчение пое свежия въздух. Дано хладният ветреца, подухващ между високите сгради, проясни ума ѝ! Не се тревожеше за баща си, а за майка си.

Полицайте им бяха показали гривна, намерена на местопроизшествието, на която бе гравирано името Джасмин. Алиша веднага я позна, виждала я бе в кутията за бижута на майка си, но не знаеше, че е от баща ѝ. Още една тайна.

Майка ѝ обясни, че всеки ден минава по уличката и не е забелязала кога е загубила гривната си. Полицайте продължиха да я разпитват — къде е била в сряда вечерта, кога за последен път е видяла Дейвид Хатауей и с каква цел я е посетил той. Отговорите на майка ѝ бяха лаконични. Отговаряше, без да казва нещо съществено.

Колко невероятни събития — драконът от сънищата на майка ѝ да се окаже действително съществуващ, изваян от някого, притежаван от някого, откраднат от някого.

Алиша чувстваше, че майка ѝ знае повече, отколкото казва. Но драконът не беше нейна грижа. Най-накрая знаеше кой е баща ѝ и в този момент по-важно бе да реши как да се отнесе към него.

* * *

Пеги влезе в болничната стая и се усмихна на болногледачката:

— Защо не си починете? Аз ще поседя тук малко.

— Добре, ще се поразходя.

Щом жената излезе, тя застана до леглото. Докосна ръката на баща си. Той не помръдваше. Едва се долавяше, че диша. Клепачите му не потрепваха. Сънят му никога не е бил дълбок, но днес като че ли Дейвид обитаваше други светове.

— Татко — прошепна тя, — тук съм. Това съм аз, твоята дъщеря Пеги. — После замълча. Какво да му каже, за да го върне към живота? — Рожденият ден на Елизабет приближава. Трябва да отидем на гроба ѝ. Всяка година ходим, това е традиция, не можем да го пропуснем. Ти най-добре го знаеш.

Не спомена, че беше пропускал рождения ѝ ден поне десет пъти и още много други важни събития в нейния живот. Сега не беше време за обвинения.

Кожата му беше така студена. Подпъхна завивките по-плътно около тялото му.

— Имам нужда от теб, татко. Мама също се нуждае от теб, въпреки че няма да си го признае. — Позамълча, после продължи: — Тайните ти са разкрити. Снощи дойде да те види Джасмин Чен. Каза, че те обича. Питам се какви са чувствата ти към нея. Питам се какво изпитваш към дъщеря ѝ Алиша. Питам се даваш ли си сметка колко лошо е всичко това.

— Аз също се питам — чу се женски глас зад Пеги. — Ти си Пеги Хатауей, не се лъжа, нали?

Тя стреснато се обърна. На вратата стоеше млада жена. Приличаше на Джасмин и на баща ѝ.

— Вие коя сте? — попита Пеги с разтреперан глас, макар и да знаеше отговора.

— Аз съм Алиша Чен. Мисля, че съм ти сестра.

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

Сестра ли? Не! Нейната единствена сестра беше Елизабет. А не тази дребничка азиатка, която беше красива, екзотична и гневна. Защото Алиша Чен беше бясна. Човек не можеше да се заблуди — когато поглеждаше към Дейвид, кафявите ѝ очи искряха от яд. Пеги инстинктивно се приближи към леглото на баща си с чувството, че трябва да го защити.

— Той не прилича на мен. — Алиша заобиколи леглото и се загледа в Дейвид. — Всъщност може би малко в носа.

Но овалът на лицето, голямата бенка от едната страна на носа ѝ доказваха без съмнение, че е „Хатауей“. Елизабет имаше същата. Само при Пеги липсваше.

— Не мога да повярвам, че ми е баща — погледна Алиша към Пеги. — Откога знаеш за мен?

— От снощи. Открих случайно, че баща ми ти е плащал учебните такси. Когато се срещнах с майка ти, тя не отрече и не потвърди. Не каза нищо.

— Не се учудвам, майка ми умее да говори, без да казва нищо.

Пеги усети горчивина в гласа ѝ, а в израза ѝ долови и нещо друго — страх. Алиша беше съвсем млада. Сигурно беше мъчително едва на двайсет и втората си година неочаквано да откриеш кой е баща ти. Освен ако не е знаела и преди. Но ако е знаела, защо би се появила едва сега?

— Кога разбра, че ти е баща?

— Тази сутрин. Майка ми никога не говореше за баща ми. Но сега се е изплашила, че ще ми кажеш истината, и решила, че е редно да я науча от нея. — Загледа се в мъжа на леглото. — Той никога не ме е виждал, никога не ми е писал, никога не съм получавала нещо, което да знам, че е от него, макар и да се досещах, че е давал някакви пари на майка ми.

— Всъщност не са никакви.

— Едва ли са били кой знае колко. Живеехме много притеснено.

Пеги почувства вина, като че ли грехът беше неин, като че ли трябваше да се извини, че е отгледана в охолство. Но грехът не беше неин. И трябваше да признае, че не беше и на Алиша. Можеха да укоряват само мъжа помежду им.

Алиша помълча, после промълви:

— Сигурно ти е много тежко да го виждаш в това състояние.

— Така е, много го обичам.

— Трябва да тръгвам.

Пеги с нетърпение очакваше тя да си отиде, искаше ѝ се изобщо да не бе идвала, но когато Алиша си тръгна, почувства, че трябва да я спре.

— Почакай, трябва да поговорим!

— За какво?

Пеги се колебаеше. Много въпроси я вълнуваха, и не знаеше откъде да започне:

— За всичко — бързо изрече. — За твоята майка и за моя баща, за нас...

— Държа да знаеш, че само защото сме открили, че сме сестри, това не ни задължава с нищо. Съмнявам се, че нещо ни свързва.

— Свързва ни той.

— Имала си всичко, а аз нищо. Не желая да те харесвам, дори не съм сигурна дали искам да те познавам.

Беше откровена до грубост, но точно същото си мислеше и Пеги. А и това запознанство щеше да ѝ навлече само неприятности. Майка ѝ положително не би го одобрила. А баща ѝ... Загледа се в него. Минавало ли му е някога през ума да ги запознае? Разбира се, че не. Би означавало да си признае изневярата. Не би го сторил. Не би изложил на опасност брака си. И какво беше заключението? Че никога не е обичал истински Джасмин и заради нея не се е отказал от нищо. Това като че ли беше най-правдоподобният отговор. Една любовна история си оставаше просто любовна история. А женитбата беше завинаги, поне така бе прието.

— Нито пък аз съм сигурна, че искам да те познавам — най-сетне продума Пеги. — Но се страхувам, че нямаме избор. Дори сега между майка ти и баща ни има нещо. Той е бил при нея само няколко часа преди да пострада.

— Полицайте вече разпитваха майка ми. Тя им каза, каквото знаеше.

— Каза ли им за дракона?

— Зная, че майка ми е обсебена от дракон, същия като този, който, предполагам, баща ти ѝ е показал. Повече нищо не зная.

— Може би ако обединим усилията си, ще разберем защо този дракон е толкова важен за родителите ни. Изглежда необяснимо как майка ти го е рисувала, без да го е виждала.

— Майка ми рисува с вдъхновение. Тя е много талантива художничка. Не искам и да зная дали баща ти е купувал картините ѝ от чувство на вина. Това не ги обезценява — като изкуство или като стойност. И защо ли ти обяснявам всичко това?

— Виж, разбирам, че вероятно си ядосана на баща ми. Но трябва да се погрижиш за майка си, тъй като тя последна го е видяла, преди да го нападнат.

— Е, и?

Неслучайно Пеги беше истинска Хатауей — много добре знаеше как да постигне своето:

— Е, и това, че баща ми е уважавана личност в този град. Кметът и началникът на полицията правят всичко възможно за незабавно залавяне на виновника. Щом от полицията подразберат за майка ти, отново ще я потърсят. Ще разнищят живота ѝ. Ще ѝ задават неприятни въпроси, подобни на онези, които аз ти зададох, но много по-грубо. Журналистите ще извадят наяве неща, които самата тя не подозира, че са се случвали, ще разровят семейните истории, историята с баща ми. И ти няма да останеш в сянка.

— Заплашваш ли ме? — предпазливо попита Алиша.

— Само отбелязвам в какво положение се намираме. Имам нужда от помощта ти. Баща ми е смазан от бой в Китайския квартал. Обзалагам се, че там с теб ще разговарят, а с мен — не.

Алиша се замисли над думите ѝ.

— Не ми се вярва да е точно така — каза неуверено, — но ще си помисля.

Пеги извади една служебна визитна картичка и записа номерата на домашния си телефон и на мобилния.

— Моля те, обади ми се, ако премислиш и се сетиш за нещо, което да ни помогне да разберем кой доведе баща ми... нашия баща до

това състояние.

Алиша взе картичката и преди да излезе, колебливо погледна Пеги:

— Ще кажеш ли пред журналистите за мен?

— А ти?

— Защо пък аз? — изненадано попита Алиша.

— За пари. Сигурна съм, че ще ти дадат луди пари за тази история.

Алиша кимна с горчивина:

— Ще се постарая да не го забравя.

— По дяволите — тихичко изруга Пеги, щом тя излезе. Не беше разиграла сцената особено добре. Вратата се отвори и помисли, че Алиша се е сетила за нещо, но видя да влизат болногледачката и Райли.

— Този мъж подслушваше — съобщи болногледачката. — Да уведомя ли дядо ви?

— Не, той ми е приятел — направи знак на Райли да излязат. — Какво чу? — попита го вече в коридора.

— Малко от разговора ти с Алиша. Не исках да ви прекъсвам. Въпреки че идеята ти да продаде своето житие-битие на жълтата преса не ми хареса.

— Да, но ще я накара да поразмисли. Много е ядосана. До тази сутрин не е знаела нищо за баща ми.

— Бих казал, че в този случай има право да е ядосана. Хайде да тръгваме.

— Да тръгваме! Къде?

— След Алиша, разбира се — отговори той и тръгна.

Пеги се послуша, после го последва, като едва успяваше да го догони. Когато излязоха пред болницата, видяха, че Алиша се е отправила към автобусната спирка.

— Ще докарам колата — каза Райли, — а ти не я изпусай от очи. Виж на кой автобус ще се качи.

— Добре.

Пеги нетърпеливо потропваше с крак, докато го чакаше. Не разбираше на какво се надява той, но поне щяха да действат. След миг Райли закова колата пред нея и тя се качи. Продължиха по алеята и в

края ѝ спряха. Почти веднага забелязаха, че идва автобус и Алиша се качва.

— Много добре — промърмори той.

— Защо реши, че е много добре?

— Отива в Китайския квартал. Предчувствам, че Алиша ще ни отведе в нова посока.

* * *

Алиша слезе от автобуса и изкачи стълбите към Портсмут Скуеър — центъра на Китайския квартал. С всяка крачка ставаше все по-неспокойна, особено когато мина покрай градинката, където възрастни китайки разхождаха дечица, чиито майки работеха. Китайският квартал си беше все същият. Докато новите емигранти се настаняваха в началото тук и после бързаха да се преместят, повечето от по-старите поколения бяха прекарвали целия си живот в квартала подобно на баба ѝ и дядо ѝ, които се бяха заселили тук и се бяха оженили веднага след края на Втората световна война.

Дълги години бяха живели в малък двустаен апартамент с още две семейства като с роднини. В действителност не бяха роднини, а приятели, събрани от съдбата на чужденци в чужда страна.

В края на краищата баба ѝ и дядо ѝ бяха наели самостоятелно жилище, където бяха отгледали пет деца — вече американци. Но докато тези деца, в това число и майка ѝ Джасмин, бяха израснали като американци, баба ѝ и дядо ѝ си останаха свързани с техните традиции и вяра.

Баба ѝ Ан-Мей беше силна жена, която неуморно беше работила какво ли не, за да се издържа семейството. Съпругът ѝ също бе работил най-черна работа, докато най-сетне бе отворил собствен магазин за билки на бедна уличка в Китайския квартал, който и до ден-днешен управляваха.

Алиша беше слушала безброй пъти за усилията им да оцелеят в Америка и уважаваше решителността им да поставят ново начало в непознатата страна. Но отношението им към майка ѝ и към нея не ѝ харесваше, държаха се с тях като с престъпници. Най-голямата престъпница беше майка ѝ, но заради това, че е незаконородена,

Алиша беше срамното петно, поне баба ѝ така мислеше и постоянно ѝ натякваше, че трябва да е трудолюбива и добродетелна, за да заличи това петно и да докаже на боговете, че е имало смисъл да се роди. Какъв бе смисълът, Алиша не знаеше, а и не би дръзнала да попита.

В нейното семейство не обичаха въпросите. Подобно на своите родители и майка ѝ не обичаше да ѝ задават въпроси. Тогава защо се връща тук, в някогашния си квартал с още повече въпроси? И кой щеше да им отговори?

Имаше желание да обърне гръб на всичко и да се приюти в малкия си апартамент, далеч оттук, където живееше с още три приятелки, които не се измъчваха заради стари тайни и които се интересуваха главно как да успеят, как да си намерят добри съпрузи и как да живеят според разбиранията си. Но не можеше да изостави майка си. Заради нея беше дошла тук. Може би дядо ѝ и баба ѝ щяха да бъдат по-благосклонни към нея, отколкото към Джасмин.

Няколко души, седнали на стълбите, играеха карти. Бързо ги подмина, подмина и масите за шах, където зяпачите нагло я огледаха. Портсмут Скуеър беше запазена територия на мъжете — комарджии и най-различни противни типове. Спомни си как веднъж, преди години, късно вечерта, трябваше да мине през площада и тогава няколко мъже я наобиколиха. Толкова се изплаши от опипващите я ръце и от похотливите погледи, че години не бе припарвала насам. Дори в момента се чувстваше неспокойна. Но сега беше посред бял ден и никой не я забелязваше. Поспря се за малко, когато съзря познатата прегърбена фигура до масата, където играеха маджонг. Беше дядо ѝ Ли Чен. Тихичко се приближи, за да не ги смути. Дядо ѝ, изглежда, усети присъствието ѝ, понеже се обърна и я погледна, изостави играчите и дойде при нея. Беше нисичък, прегърбен човек — навремето атлет, но оттогава бяха изминали много години. Сега беше слаб и жилав и като че ли понякога се притесняваше, че още е жив. След седемдесет и деветия му рожден ден подобно притеснение беше разбираемо. Тя се усмихна, когато той приглади оредялата си коса. Имаше лице на честен човек. Носеше старомодни очила с черни рамки. Усмихна се някак плахо, като че ли не знаеше дали е редно:

— Алиша, какво правиш тук?

— Отивам до магазина, трябва ми някои билки.

— Много си отслабнала, яж повече. Като дойдеш за Нова година, Ан-Мей ще те поохрани.

— Знаеш, че баба не ни иска на Нова година. Празникът е свят и тя вярва, че ще го оскверним с нашето присъствие. — Думите ѝ показваха колко е наранена.

Останалите роднини не ги отбягваха и ги канеха на семейни празници, но на тържествената вечеря по случай Новата година, когато всички се събираха, за тях двете бе немислимо да присъстват.

— Въпреки това ела. Аз те каня — каза Ли твърдо. — Тя ще постъпи както аз наредя. Тя ми е жена.

— Не мога да дойда без мама.

— Джасмин ще сърба каквото си е надробила. Ти няма. Ти ще дойдеш.

— Ще си помисля — отговори тя и след кратка пауза продължи: — Спомняш ли си мама да ти е разказвала сънищата си за дракона?

Той се намръщи:

— Тя сънува повече, отколкото се полага. Трябва да престане.

— Мама смята, че е видяла дракон, съвсем същия като този от сънищата ѝ.

— На нея все дракони ѝ се привиждат. Само в главата ѝ ги има.

— Някакъв човек — продължи Алиша, без да споменава името на баща си — ѝ показал онзи ден статуетка на дракон. Тя каза, че бил съвсем същият като в сънищата ѝ. Но човекът бил пребит, а пък драконът — откраднат. — Тя внимателно го наблюдаваше, но не забеляза никаква реакция. Изразът му остана непроницаем, какъвто е впрочем и на всички азиатци. — Чул ли си нещо за инцидента на Салмон Скуеър в сряда вечер?

— Чувам какво ли не — и лъжи, и истини. Откъде да знам кое е лъжа и кое — истина?

— Човекът, когото едва не са убили, се казва Дейвид Хатауей. Не ми се вярва да знаеш кой е той.

— Трябва да вървя. Мой ред е да играя. Бъди добро момиче, не скитай, върви на работа. Подреди живота си. Забрави за драконите!

И преди да си отвори устата да отговори, дядо ѝ си беше отишъл. Знаеше кой е Дейвид Хатауей, повече от сигурна беше. Въпреки че не беше кой знае колко странно. Семейство Хатауей бяха известни в Сан Франциско. А дали дядо ѝ знаеше, че Дейвид Хатауей ѝ е баща?

Тръгна си с въздишка. Изкушаваше се да прекрати разследването си и да се прибере вкъщи, но намекът на Пеги, че майка ѝ може да бъде свързана с престъплението, не ѝ даваше покой. Нямахте да позволи повече да се случват неприятности на майка ѝ, тези, които имаше, ѝ бяха достатъчни. Хатауей бяха много богати. И с пари можеха всичко да направят. Не беше нужно Пеги да ѝ го казва. При мисълта за нея се почувства странно — имаше сестра, вярно, от друга майка, но все пак сестра. Беше свикнала с мисълта, че е единствено дете.

Пеги беше красива — руса, изтънчена, умна. Никога не ѝ се беше налагало да се бори, нямаше нужда да се грижи за доброто си име, знаеше кои са родителите ѝ. Не беше честно и Алиша усети ревност. Не заради парите, въпреки че сигурно е добре да растеш в охолство. Онова, което предизвикваше ревността ѝ, беше, че Пеги е имала и двамата си родители — и майка, и баща, които са я обичали, които сигурно можеха да проследят родословието си до първите заселници, доплавали до американския бряг с „Мейфлауър“. При Пеги нищо никога нямаше да е пълно.

Но тя не беше виновна. Не беше отговорна за тези обстоятелства, както и Алиша. Освен това поведението на Пеги я изненада. Ами ако ролите бяха разменени, дали тя щеше да се държи по същия начин? Е, да, трябваше да се разбере с Пеги, но за това щеше да мисли после. Точно сега трябваше да събере всички сили и смелост, за да говори с баба си.

Придаде си самоуверен вид, влезе в магазина и вдъхна дълбоко. Ароматите на женшен и орлов нокът я изпълниха със спокойствието и тишината, които царяха тук. Въпреки че се бунтуваше срещу китайските традиции, тайничко обичаше това типично китайско място — с махагонови долапи от земята до тавана, с безброй чекмедженца, претъпкани с билки; с рафтове с книги по източна медицина, самолечение, медитация и всичко това на фона на тиха нежна музика и ненаатрапчивия аромат на горящи благовонни пръчици.

Братовчедката ѝ Она, трийсет и пет годишна — най-голямата от всички братовчеди, любимка на баба ѝ, опаковаше покупките на един клиент. Усмихна се на Алиша и ѝ каза, че след миг ще ѝ обърне внимание.

— Баба тук ли е? — попита Алиша, умишлено използвайки думата баба. Другите ѝ внуци с обич я наричаха Най Най. Баба ѝ даде ясно да разбере, че тъй като има смесена кръв, не е пълноценен член на семейството.

— Не. — Она подаде покупките на клиента с учтиво „довиждане“. — С какво мога да ти бъда полезна? Може би гинко билоба или сладък корен? Изглеждаш неспокойна, напрегната. С какво се храниш? Все така ли пиеш много кафе? Трябва да живееш в хармония.

— Да, да, зная. — Но за съжаление точно сега хармонията беше последното нещо, което я интересуваше. Беше толкова притеснена, но за нищо на света не би споделила с Она своите тревоги. Братовчедка ѝ беше ужасно любопитна и като най-голяма смяташе за свой дълг да си вре носа в чуждите работи.

— Сега си важна особа — продължи Она. — Трябва да се грижиш за себе си.

— Всеки ден си взимам дозата женшен.

— А джинджифил? Той предпазва от простудни заболявания, улеснява храносмилането и уравновесява енергиите ин и ян.

— Добре, ще взема и джинджифил. Но ми се струва, че по-скоро се стараяш да увеличиш оборота, за да завеждат на теб магазина вместо на братовчеда Лиан.

— Умничка си ми, малка братовчедке.

— Гледай някой да не те чуе, че завинаги ще те лишат от наследство.

— Живеем в двайсет и първи век. Баба и дядо ще трябва да преглътнат как си дошла на бял свят.

— Никога няма да го преглътнат. Вече не се и надявам. Освен това не ме е грижа.

— Наистина ли? — попита Она нежно и със съчувствие. — Не е редно да се отнасят така с теб. Бих искала да си с нас на Нова година. Всяка година чувствам липсата ти.

— Много мило от твоя страна, но без мама няма да дойда, а тя не е добре дошла. — Алиша си взе билките.

— Между другото чух, че на Салмон Скуеър е станал инцидент. Да знаеш нещо?

— Нямам представа. Защо питаш?

— От любопитство. Четох във вестника. Ти винаги знаеш какво става в квартала. Прочетох, че жертвата е Дейвид Хатауей и че сигурно е носил някаква много ценна статуетка, която е изчезнала.

— И аз чух същото. Нападнат богат бял човек в квартала е много зле за търговията. Ако туристите се изплашат, всички ще пострадаме. — Такава си беше Она — специалистка по билки и хомеопатично лечение и в същото време изключително практична. Разбира се, тя не подозираше, че богатият бял човек е баща на Алиша. — Баба и дядо много се разстроиха — продължи братовчедка й. — Чух ги да си говорят в кабинета отзад. Разтревожени са, че престъплението е станало съвсем наблизо. Сетиха се за онова време, когато е трябвало да плащат, за да бъдат пазени от бандите.

— Нима са плащали за покровителство?

— Ами, да. Дълги години така са живели. Добре, че днес това вече го няма.

— Как мислиш, дали някоя банда не е нападнала онзи човек?

— Досега никой не се е похвалил, но кой знае? Старинните изящни предмети се продават много скъпо на черния пазар. Изненадана съм, че господин Хатауей е бил без придружител. Всъщност изненадана съм, че изобщо е бил тук. Обзалагам се, че е ходил при Лони Иао. Той е познавач на китайския бронз. Надушва фалшификати от километри, много го бива.

— Искаш да кажеш, че богат човек като господин Хатауей няма на разположение специалист в собствения си магазин!

Она вдигна рамене:

— Ти питаш. Да не се е случило нещо? Изглежда, този случай много те интересува.

— Нищо не се е случило. И така, къде е баба? — попита, за да смени темата, преди да предизвика любопитството на братовчедка си. — Апартаментата ли чисти за празника?

Она изпъшка:

— Скъса се да чисти — магазина, апартаментата, градината. Всяка вечер купува портокали и мандарини и ми заръчва да ги отнеса вкъщи, за да имам много деца. За нея две не са достатъчни.

Алиша се разсмя. Двете момчета на Она бяха много палави.

— А може би й се иска да си имаш момиченце.

— Не ми се вярва. Казва, че момчетата са щастливи, когато са три.

— Ще отида горе в апартамента да я видя.

— Няма я. Излезе, но не каза къде отива. Беше в лошо настроение и аз не я попитах.

— А според теб защо е била в лошо настроение?

— Тя е на седемдесет и осем години. Има ли нужда от друга причина? Между другото, винаги около Нова година е в лошо настроение. Предполагам, че си спомня всички свои грехове и това я угнетява. — Она се наведе през тезгяха. — Остави тези неща, кажи ти как си? Да не би да си имаш ново гадже?

— Твърде съм заета за гаджета.

— Бен пита за теб преди няколко дни. Винаги когато идва в магазина, пита за теб.

— Той просто е възпитан.

— Нали ти е ясно, че ще му омръзне да те чака.

— Той не ме чака, а аз не се интересувам от него.

— Защото е китаец ли?

— Защото сме съвсем различни.

— Трябва да поговориш с него, Алиша, представи си, че те изненада.

— Едва ли. Той иска жена китайка с традиционно възпитание, а аз никога не мога да бъда такава.

— Да предам ли на Най Най, че си идвала?

— Не, по-късно ще я потърся, благодаря ти. — Алиша излезе и тръгна по тротоара, после се спря, за да обмисли с какви възможности разполага. А дали да не си поговори с Бен? Не по любовни въпроси, а за дракона и грабежа. Той беше репортер в „Чайнийз Дейли Нюз“. Знаеше всичко, което ставаше в Китайския квартал.

Колебаеше се. От години не беше виждала Бен. Като деца бяха приятели, после в гимназията бяха гаджета и когато тя отиде да следва, прекъсна любовната си връзка с него, както и всички връзки със стария квартал. Бъдеще за нея в Китайския квартал нямаше. А Бен тук беше в свои води.

Той сигурно съвсем я бе забравил. Питал е за нея от любезност и заради старото приятелство. Навярно си имаше и гадже. Не виждаше причина да не се види с него. Тя имаше въпроси, а Бен може би

разполагаше с отговорите. Навремето споделяха всичко съвсем непринудено, а тя точно от това имаше нужда. Слава богу, в главата ѝ се оформи план и тя тръгна.

* * *

— Тръгва си — каза Пеги, наблюдавайки Алиша от колата на Райли. — Ще продължим ли да я следим? Не виждам голяма полза от това. Видяхме я да разговаря с един старец, после влезе в билков магазин. И какво разбрахме? Нищо.

Райли току-що беше разговарял със секретарката си по мобилния телефон.

— Билковият магазин е собственост на дядото и бабата на Алиша — Ан-Мей и Ли Чен. От трийсет и пет години е техен.

— Как успя секретарката ти само за пет минути да ти осигури тези сведения?

— Въпрос на общодостъпна информация.

— Имам чувството, че всичко, което е в твой интерес, е общодостъпно.

Райли се засмя:

— Вярно, така си е. Много се преувеличава, когато става въпрос за неприкосновено лично пространство. Мисля, че старецът, с когото Алиша се спря на площада, е дядо ѝ — Ли Чен. Само предполагам, но ми се струва, че не греша.

— И после какво?

— Не ми изглеждаш съвсем добре. Много си напрегната, Пеги.

— Благодаря ти, че си така наблюдателен. — Тя спусна сенника и се огледа в огледалцето. — Съвсем не изглеждам чак толкова зле.

— Изглеждаш чудесно, но може би фитотерапевтът няма да забележи, особено ако се оплачеш от постоянна умора и колко голяма нужда имаш от малко приток на жизненост.

— А защо ти да не си поваленият от умора болнав тип, който има крещяща нужда от енергобаланс? — попита тя, когато подразбра намерението му.

— Аз ли? Аз имам чудесно здраве.

Чудесен мъжки екземпляр, в разцвета на силите си и тя да не забележи!

— Много добре. Но аз отказвам да се подлагам на съмнителни процедури. Не знаеш какво е в тези китайски аптеки. Може да е опасно.

— Или може да ти спасят живота. В китайската медицина има какви ли не чудеса. Повечето от съвременните лекарства се правят въз основа на билки, които са се появили на земята за пръв път преди някакви си два милиона години.

Пеги въпросително вдигна вежди:

— А вие кой бяхте?

Той се засмя:

— Извинявай. Мозъкът ми е такъв. Запечатват се там разни работи и си остават.

— И не се ли сблъскват там тези работи?

— Човешкият мозък е един такъв всеобхватен орган...

— Моля те, не ми се слуша за размера на твоите органи — подразни го тя.

Не беше виждала досега Райли в такова добро настроение. Всичко беше така напрегнато, събитията се развиваха така шеметно и драматично, че време за смях не оставаше — и сега тя се разсмя от сърце, радостно — може би повече, отколкото бе редно.

— Казват, че големината на краката и на дланите отговаря на големината на... на... нали се сецаш? Ами вярно е. — Той подаде ръцете си за доказателство. — Какво ще кажеш?

— Ще кажа, че си се побъркал и имаш нужда от лечение с билки. Хайде да вървим.

Тя слезе от колата и реши, че не бива да се отплесва по силните му мускулести ръце, и макар големината на дланите му да не я вълнуваше чак толкова, едва отблъскваше представата как и къде биха я погалили. „Съсредоточи се — каза си. — Това не е любовна среща.“ Имаха бойна задача да открият нещо полезно, въпреки че нямаше представа какво търсят.

— Добре, без повече шеги — изрече Райли, когато застанаха пред вратата. — Отвлечи вниманието на продавачката. Измисли нещо, а аз ще се поогледам. Моята секретарка ми каза, че старите Чен живеят

в апартамента над магазина. Ако успея, ще се промъкна там, или поне в кабинета зад щанда.

— И какво ще търсиш?

— Ще разбера, когато го намеря.

— Не ми се струва особено практично.

— А Хатауей винаги ли са практични?

— Винаги — кимна тя. — Ако не откриеш нищо, ще ме почерпиш с един обяд.

— Ако открия, ти черпиш. Умирам за омари, а след това няма да откажа и една хубава пържола. Няма да ти откажа и луксозен ресторант.

— Какво? Да не мислиш, че съм фрашкана с мангизи!

— Ти го казваш, не аз — отвори той вратата. — След теб, моля.

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

Пеги нямаше представа какво ще излезе от „измисли нещо“, ако поиска един сеанс по акупунктура. Но когато Райли попита къде е тоалетната и продавачката му посочи задната врата, тя разбра, че наистина трябва да измисли нещо, за да я задържи, докато той се върне.

— Нали не го правите за пръв път — попита плахо Пеги жената, която се представи като Она и която въртеше дълга игла между пръстите си.

— Постоянно го правя. А сега ми кажете къде ви боли?

Пеги беше ходила веднъж от любопитство на демонстрация по акупунктура, но сега наистина я болеше главата — постоянна пулсираща болка в слепоочието. Посочи с пръст болезненото място.

Китайката кимна:

— Тази точка лесно се определя. Само след минута ще ви олекне.

— Нали няма да промушите главата ми с това нещо?

— Не. Има определени точки по цялото тяло, които, като се набодат, лекуват страданието.

Пеги не схвана смисъла на онова, което Она каза, тъй като гласът на майка ѝ отекна в главата ѝ: „Полудя ли, Пеги? Тази игла едва ли е стерилна. Ще се заразиш с някоя ужасна болест. Не можеш да разрешиш на някаква си женица в магазин за билки в Китайския квартал да те бодне с игли“.

— Хм, аз май ще се откажа — промърмори.

— Иглата е стерилна. Сама видяхте, че току-що я извадих от опаковката, а аз съм с медицински ръкавици, нали така?

— Да, така е, но...

— Абсолютно безопасно е. Обещавам ви. А сега ми подайте ръката си.

Ядоса се на Райли. Къде ли се беше загубил? Пеги протегна ръка, а Она опипа между палеца и показалеца. Пеги усети само леко

бодване. Китайката завъртя иглата напред и после в обратна посока, погълната от работата си. Пеги беше така напрегната, че едва се сдържаше да не се разплаче.

— Успокойте се — прошепна ѝ Она. — Затворете очи.

— Аз не...

— Затворете очи. Не мислете за нищо. Представете си някаква приятна картина.

Съвсем неочаквано за самата нея в съзнанието ѝ изплува образът на Райли. Тази картина не я успокои. Случи се точно обратното — сърцето ѝ се разтуптя, а дланите ѝ се изпотиха. Изпоти се не заради него, а заради иглата, забодена в ръката ѝ. Но, изглежда, се самозалъгваше, защото ясно видя засмяното му лице, сексапилната му усмивка, когато я поглеждаше. Втурна се към залеза по самотен плаж, където той я викаше, за да я прегърне.

— Пеги!

Гласът му беше толкова реален, чуваше го да я вика, виждаше го да я подкрепя, за да тръгнат заедно напред.

— Пеги!

Тя трепна, гласът беше твърде ясен, за да е въображаем. Отвори очи и видя учуденото му лице.

— Какво правиш? — попита той.

— Аз... ами, болеше ме главата.

— А сега как е? — попита Она, изваждайки иглата от ръката ѝ.

— О, божичко, вече не ме боли!

Самата тя беше изненадана, че пулсиращата болка е преминала.

Дали се дължеше на акупунктурата, или защото Она извади иглата? Или може би защото Райли се върна и нямаше повече нужда да го прикрива. Причината нямаше значение, важното бе, че се чувстваше много по-добре.

— Казах ви — обади се Она. — Ще желаете ли нещо друго.

Пеги погледна, към рафтовете с билки, тъй като вече бе решила да си купи.

— Имаме всичко.

— Струва ми се, че искаш да изкупиш магазина, мила. — Райли я прегърна през раменете. — Надявам се да си вземеш нещо за това постоянно главоболие — влезе в ролята си той. — А може би и някакъв афродизиак. Все си изморена, особено когато си лягаме.

На Пеги нахалството му ѝ дойде в повече, но китайката се засмя:
— О, и за това има лек, няма проблеми. И за вас имам нещо —
обърна се тя към Райли.

— Много добре — каза Пеги, — защото нали знаеш, скъпи,
издръжливостта ти не е на ниво.

Той зяпна:

— Издръжливостта ми си я бива.

Двете жени се спогледаха със снизходителни усмивки и Пеги
заяви:

— Разбира се, скъпи, така е.

— Не се тревожете, просто ще затвърдим положението — каза
Она и взе още някакви билки.

— Нямам нужда от затвърждаване, но все пак благодаря.

— Да, но, скъпи, нали си обещахме да не обръщаме внимание на
предразсъдъците — ухили му се Пеги. — Просто ни пригответе билки
по ваша преценка — обърна се тя към Она. — Скъпи, дай твоята
кредитна карта да платим.

— След малко ти ще си платиш — прошепна ядосано в ухото ѝ
той, подавайки кредитната си карта на Она.

Пеги се усмихна невинно. Та тя имаше следа от убождане на
ръката си. Беше длъжен да плати билките. А дали беше открил нещо в
задната стая?

— Благодаря. Заповядайте пак. — Жената подаде покупките на
Райли. — Ако главоболието ви пак се появи, масажирайте точката,
където направихме акупунктурата, също помага.

Пеги кимна и излезе след Райли.

— Е, и? — нетърпеливо попита тя.

— Веднага в колата — нареди той.

Тя влезе в колата и затръшна вратата.

— Откри ли нещо или аз се подложих на мъчения без причина.

Той бръкна в джоба си и извади някакво листче. Беше статия от
китайски вестник, отпечатана с йероглифи. Обаче на снимката Пеги
позна дракона.

— Това е нашият дракон — ахна тя.

— Предполагам, че снимката е направена, когато участвахме в
шоуто „Пътуващите антиквари“ — каза Райли. — Беше пълно с

фотографи и телевизионни камери. А може и на друго място да е правена.

— Как да разберем?

— Струва ми се, че трябва да посетим редакцията на „Чайнийз Дейли Нюз“. — Посочи името в края на статията. — Бенджамин Фонг би трябвало да знае откъде е снимката. Би трябвало да знае нещо и за дракона. — Той запали колата. — Между другото дължиш ми един обяд.

* * *

Алиша виждаше Бен през остъклената преграда, тъй като неголямото помещение беше разделено на десет еднакви кабинни. Това беше новинарският отдел на „Чайнийз Дейли Нюз“. Пред Бен имаше компютър, но той пишеше нещо много съсредоточено в бележник с жълти листа. Това ѝ припомни времето, когато ходеха на уроци по калиграфия при чичо му Гай. Бен обичаше калиграфията и изписваше йероглифите с абсолютно съвършенство.

Тя беше прекалено нетърпелива, за да се задълбочава толкова много. Бен беше различен; обожаваше традициите и историята. Беше двайсет и четири годишно изкопаемо в двайсет и първия век. Ето защо Алиша бе тук. Ако някой знаеше откъде да се започне издирването на старинен дракон, това беше Бен.

— Какво обичате? — попита я секретарката.

— Търся господин Бенджамин Фонг.

— За кого да предам?

— За Алиша Чен.

Алиша го наблюдаваше, когато секретарката му се обади. Погледна, щом чу името ѝ, и очите им се срещнаха. Знаеше, че ще се изненада. Съвсем естествено беше. Тя скъса с него толкова отдавна.

— Моля, влезте — покани я секретарката.

Алиша видя Бен да ѝ маха. Стъписа се, ами сега? Какво, по дяволите, да му каже? Видя как той се изправи и осъзна, че стои като вкаменена. И през ум не ѝ минаваше да говори пред секретарката, която и без друго не свалеше погледа си от нея. С усилие тръгна по коридора, където Бен я пресрещна.

— Здравсти, Бен — поздрави го тя. Никога не е била сърдечна и нежна и не виждаше причина точно сега да се променя.

— Алиша! Радвам се да те видя! — В очите на Бен искреше радост и тя се поотпусна.

— И аз се радвам. Как си?

— Добре съм. Работя много. А теб какво те води насам?

— Имам нужда от помощ и си помислих, че мога да се обърна към теб. Въпросът не е личен — добави, но съжали, когато видя как усмивката му помръква.

— Разбира се, по работа. Ела. — Поведе я към своята кабина, където ѝ предложи стол. — Заповядай, седни.

— Благодаря. — Настани се тя с чантичка върху коленете.

— Какъв е въпросът ти?

— Малко е странен. Майка ми видяла една статуетка, която предполага, че е много старинна и вероятно много ценна. Помислих си, че можеш да ми кажеш нещо повече. Знаеш толкова много за китайското изкуство.

Той размърда рамене:

— Не зная кой знае колко много. Как изглежда статуетката?

— Дракон със змиевидно тяло, около трийсет-четирийсет сантиметра, с очи от нефрит. На врата има златен нашийник. Не зная дали описанието ти говори нещо, защото прилича на стотици други.

Бен се пресегна, взе един вестник от бюрото и ѝ го подаде:

— Като този ли е?

— О, боже! Точно той е. — Драконът на снимката и онзи от картината на майка ѝ бяха като две капки вода и както самата Джасмин потвърди, без всякаква разлика със статуетката, която Дейвид Хатауей ѝ бил показал. — Къде си го снимал?

— Този дракон е открит от екипа на „Пътуващи антиквари“. Предполага се, че е изработен по време на династията Чжоу. Можеш да прочетеш статията, ако не си забравила да четеш китайски.

Тя се намръщи при намека му за отношението ѝ към нейната собствена култура.

— Има ли нещо повече от това, което ми казваш?

— Това е почти всичко.

— А ти знаеш ли повече подробности?

— Има няколко теории. За съжаление никой не е огледал дракона по-обстойно. Собственикът я предоставил на къщата „Хатауей“ за оценка. След инцидента с Дейвид Хатауей преди два-три дни няма откъде да почерпим информация.

Алиша кимна, притеснена да чуе името на баща си. Нямаше намерение да казва на Бен. Докато двете с майка ѝ мълчат, никой няма да узнае за тази връзка. А семейство Хатауей едва ли горяха от желание публично да обявят съществуването на някаква отдавна забравена незаконна дъщеря. Освен ако, както Пеги се досети, покрай изчезването на дракона, Дейвид и Джасмин не бъдат свързани. Ето от какво се страхуваше и какво искаше да предотврати.

— Има ли някакви предположения кой е нападателят.

— Както подочух, не са обичайните заподозрени.

— Какво значи това?

— Значи, че зад крадеца стои човек с опит и познания върху старинното изкуство. Огледай се, Алиша, има хиляди дракони в Китайския квартал, но местните разбойници нямат понятие кой какъв е.

— Вярно, така е. Каза, че има няколко теории за този дракон. Хайде да обядваме и да ми ги разкажеш.

Той я погледна замислено:

— Да обядваме! С китайска храна ли?

— Ако държиш.

— Съжалявам, имам среща.

— О, добре...

— Но за вечеря съм свободен.

— Можеш ли? Добре. Тогава ще вечеряме. — Предпочиташе обяд, беше по-неангажиращо, но се нуждаеше от помощта му. — Къде искаш да отидем?

— Ще приготвя вечеря специално за теб.

— Ще приготвиш вечеря заради мен! — повтори тя учудено.

— Готвя много хубаво. — Той ѝ подаде картичка с адреса си.

Алиша погледна името на улицата и разбра, че не е далеч.

— Не се отделяш от Китайския квартал.

— Това смущава ли те?

— Не.

Алиша стана и той я придружи до изхода:

— В седем часа удобно ли ти е?

Преди да отговори, вратата се отвори и за нейно изумление Пеги и Райли нахлуха във фоайето. Стъписаха се, когато я видяха.

— Алиша! — изрече Пеги. — Не очаквах да те срещна тук.

— Аз, ами, дойдох при стария си приятел Бен — бързо погледна тя към него. — Бенджамин Фонг, Пеги Хатауей — запозна ги.

Бен каза на Пеги:

— Радвам се да се запозная с вас. Познах ви от снимките във вестниците и списанията.

— Запознайте се с Райли Макалистър — представи го Пеги. — Бихме желали да ви зададем няколко въпроса по повод на една ваша статия.

— Нека да отгатна, статията за дракона и за злополуката с баща ви — изрече журналистът. — Изглежда, доста хора се интересуват от тази история — погледна любопитно той към Алиша.

Тя разбра, че Бен се чуди откъде се познават, но нямаше намерение да му каже.

— Елате в съвещателната зала — предложи той. — Алиша, ела и ти, ако госпожица Хатауей не възразява. Доколкото разбирам, вие се познавате.

— Да, познаваме се — любезно отговори Пеги. — Ако Алиша желае, нека дойде с нас.

Тя би си тръгнала, но не искаше да остави Пеги и Райли с Бен, така че ги последва в залата и седна до голямата маса.

— Какво ви интересува? — попита журналистът.

— Пеги и аз попаднахме на легенда, в която се разказва за два дракона, кутия и флейта — каза Райли. — Вие попадали ли сте на нещо подобно?

Алиша трепна. За пръв път чуваше, че драконите са два. Че имало и кутия. И отгоре на всичко и флейта. Погледна към Бен и видя, че очите му заблестяха от възбуда.

— Да, чувал съм тази легенда — отговори той. — В нея се разказва, че кутията и двата дракона били изработени по заповед на един император, за да пазят флейта, която дъщеря му, първородната дъщеря на втората му съпруга, намерила в гората. Когато тази дъщеря свирела на флейтата, жестокото му главоболие минавало. Бил толкова щастлив, че се отнасял към тази дъщеря като към принцеса, а към

майка ѝ като към императрица. На първата съпруга не се понавило това. Тя имала син, който бил престолонаследник, но се говорело, че девицето ще заеме престола. Първата съпруга откраднала кутията. И когато флейтата изчезнала, главоболието отново замъчило императора. В безумна ярост заповядал да обезглавят дъщеря му, задето загубила флейтата, и проклетел всички първородни дъщери, които по някакъв начин се докоснали до драконите, кутията и скъпоценната флейта.

— Да, прилича на тази, която прочетохме — обади се Пеги. — Как мислите, дали става въпрос за същия дракон? А знаете ли дали трите части са се появявали винаги заедно?

— Струва ми се, че са се появявали, но заедно или поотделно, не съм сигурен. Независимо от всичко старинните бронзови предмети сами по себе си днес могат да достигнат космически цени. Разбира се, ако трите части са заедно, цената още повече ще се покачи.

— Случайно да сте чували нещо по-конкретно кога и къде са се появявали? — попита Райли. — Например някой виждал ли ги е през двайсети век?

— Бих могъл да проверя. — Бен погледна Райли изпитателно. — Баба ви откъде има дракона?

— За съжаление няма представа как е попаднал на тавана, където го намери.

— Много неприятно. — Бен млъкна, после добави: — Нали се досещате, че ако драконът носи проклятие, може да навреди на баба ви.

— Не вярвам в проклетия.

— Може би трябва да промените мнението си — каза Бен. — Да не разбираш властта на миналото, означава да постъпваш глупаво.

— Това китайска поговорка ли е? — попита Райли.

— Не. Това е само един добър съвет. — Журналистът погледна часовника си. — Съжалявам, но имам среща.

— Благодаря ви, че ни отделихте време — каза Пеги.

— Ако попаднете на нещо, моля, обадете ми се. — Тя му подаде визитната си картичка.

Алиша не си тръгна с Пеги и Райли.

— Чух всичко и няма нужда да се срещаме на вечеря — каза на Бен. — Интересна легенда. Защо не ми я разказа, когато те попитах?

— Исках да се срещнем на спокойствие. Толкова отдавна не сме се виждали. Бих искал да ми дадеш тази възможност. — След кратко мълчание продължи: — Ако ми дадеш няколко часа, сигурен съм, че ще изнамеря още нещо за дракона.

— Подкупваш ли ме?

— Разбирай го както ти харесва.

— Добре, ще дойда на вечеря.

— Радвам се. Ще имаме достатъчно време да поговорим, включително и за това откъде познаваш Пеги Хатауей и защо и двете се интересувате от един и същ дракон на хиляда години.

* * *

— Не мога да повярвам, че Алиша беше тук — каза Пеги на Райли, докато я чакаха във фойето. — Дори нямаше нужда да я следим.

— Очевидно тя познава този Бенджамин Фонг. Чудя се дали двамата не са някаква комбина.

— Комбина ли? Звучи ми като в тъпо криминале.

— Прости ми, че нямам твоя богат речник, принцесо.

— Ти подозираш всеки в някаква комбина. Мен и баща ми, че те мамим. Алиша и Бен в таен заговор.

— Ако Джасмин е замесена, това може да се окаже истина.

— Някой ще си помисли, че си параноик.

— А друг, че съм умен — отговори той, като почука с пръст слепоочието си.

— Ти си мислиш, че си умен, твърде умен, за да вярваш в легенди и проклетия, не е ли така? — Откакто разбра за легендата и проклятието, все се питаше как ли е засегнало Райли. И изведнъж ѝ стана ясно.

— Кой знае откога този дракон е лежал на тавана. Нищо никого не е застигнало.

— Сигурен ли си? — Тя видя как очите му потъмняха и съжали, че не си премълча, но вече беше късно. — Проклятието засяга първородните дъщери. Майка ти не е ли първородна?

— Не ставай смешна. Няма да обвинявам някаква си статуетка за нейните проблеми. Тя си ги навлече сама. Не, това е абсолютно невъзможно. Не съм суеверен. Това е просто приказка, Пеги. Не значи нищо. Не е реално. Не отговаря на действителността.

Реагира твърде бурно, но тя все пак каза онова, което счете за редно. Сега той трябваше да го осъзнае.

— Надявах се да ме чакате — каза Алиша, когато дойде при тях. — Как е нашият... твоят... още не зная как да го наричам. *Татко* не ми се струва редно.

— Няма промяна. Преди да дойдем тук, се обаждах.

Алиша кимна:

— Благодаря ти, че не спомена пред Бен откъде се познаваме.

— Бен приятел ли ти е?

— Да, от детството.

— Заради дракона ли го потърси?

— На мен не е казал нищо повече от онова, което чухте. Освен че според него нападението не е извършено от местна банда. Предполага, че крадците са знаели за дракона и затова са го нападнали.

— И аз така смятам — каза Райли. — Със сигурност някой знае цената на този дракон. Всъщност за човек, който не е вещ, той не струва нищо.

Пеги не обърна внимание на тази забележка. Достатъчно дълго бе живяла в света на изкуството, за да знае, че ужасно грозни произведения могат да имат ужасно висока цена.

— А нещо повече за дракона или за майка ти разбра ли? — попита тя Алиша, чувствайки, че природената ѝ сестра няма търпение да си тръгне.

— Зная, че майка ми е невинна. Разбери, бих желала да ти помогна и ще ти помогна, но точно сега имам друга работа.

— Алиша... — Пеги се чувстваше длъжна да каже нещо. — Бих искала да те опозная. Струва ми се, че трябва да си говорим... да се срещаме... и аз не зная точно.

Тя я погледна недоверчиво:

— Защо? Не е задължително да се опознаваме само защото носим известен брой еднакви гени.

— Не е задължително, но бихме могли. Няма ли да ни е полесно, ако се разбираме?

— По-лесно за кого — за теб ли? На теб винаги ти е било лесно. Аз съм свикнала да ми е трудно, много трудно. — И с тези думи тя си тръгна.

— Хубава работа — въздъхна Пеги. — Алиша е същата драка като теб.

— Не се надявай да ти разкрие душата си от една-две срещи. Твърде дълго е изграждала защитна стена.

— Струва ми се, че е обградила душата си с укрепление като Великата китайска стена. Да няма доверие на баща ми, разбирам, но аз какво съм й сторила!

— Нищо не си й сторила, обаче си имала всичко, а тя — нищо и най-вече е нямала баща. Естествено е да негодува срещу теб.

— Вината не е моя. И на мен ми е неприятно, че баща ми я е пренебрегвал. Не е трябвало да постъпва така и когато здравето му позволи, ще му го кажа.

Райли като че ли не й повярва и тя добави:

— Нямам намерение да прикривам този факт като някаква мръсна тайна.

— Съмнявам се, че майка ти ще погледне по същия начин на нещата. Това е мръсна тайна, Пеги. И ако излезе наяве, аристократичните ви приятели с радост ще налапат клюката. Нима вярваш, че майка ти ще го разреши?

Знаеше, че той има право. Виктория не би разрешила семейството ѝ да се обсъжда в обществото. Не ставаше въпрос и да се признае Алиша, а баща ѝ да постъпи както е редно.

— Стига, Пеги, време е за почивка. Дължиш ми обяд.

— Зная, обзаложихме се, загубих и ще те черпя един обяд. Но не се увличай, защото не мога да си харча парите, докато не навърша трийсет години.

— Сега на колко си?

— На двайсет и осем.

— Струва ми се, че обядът ще продължи много дълго.

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

— Казах ти, не съм прокълнат — говореше Райли, докато паркираше колата пред ресторанта „Лудия шапкар“ на Юниън Стрийт. И тъй като беше на оживена търговска улица, съвсем близо до управлението на военноморските сили, той често се беше отбивал тук.

— Не казах, че проклятието засяга теб, а може би майка ти — припомни му Пеги. — Проклятието не се отнася за синовете.

— Не се отнася, защото мъжете не вярват в проклетия.

— Трябва ли да уточнявам, че един император, тоест мъж, пръв е изрекъл проклятието.

Той й се усмихна:

— Докато обядваме, уточнявай каквото ти хрумне. А сега да вървим. Умирам от глад.

Пеги влезе след Райли в малък ресторант с маси и на тротоара. Сервитьорката, издокарана с цилиндър на главата, целият в паети и пера, ги попита къде предпочитат да седнат — вътре или отвън. Противно на навика си Пеги избра маса вътре и почти веднага съжали. Масата беше в тъмния край на заведението и обстановката беше прекалено интимна.

— Много уютно и спокойно — намигна й Райли. — Харесва ми.

— Трябваше да се досетя, че ще се чувстваш удобно на тъмно.

— Ако целеше да ме засегнеш, не успя — и след малко добави: — Облегни се, отпусни се.

— Чувствам се малко виновна, че се разположих да обядвам, вместо да отида в болницата.

— Баща ти не е сам, а ние свършихме доста работа. Заслужихме си почивката.

Тя въздъхна:

— Добре, убеди ме. Ще ти се обадя, когато трябва да ми вадят зъб.

— В този случай няма да ти бъда полезен. Аз обичам да ходя на зъболекар.

— Не, не може да бъде. Никой не обича да ходи на зъболекар.

— Зъболекарските столове са страхотни. Издигат се нагоре и после тръгват надолу. Чувстваш се в безтегловност.

— А какво ще кажеш за бормашината, а за инжекциите? И те ли са страхотни?

— Малко болка няма да ти навреди. Изгражда характера.

— Кой ти го каза това? Зъболекарят ти ли?

Той се засмя:

— Ако трябва да съм искрен — да. Всъщност за пръв път се влюбих в медицинската сестра в зъболекарския кабинет, където баба и дядо ме водеха, когато заживях с тях. Харесваше ми парфюмът ѝ, как косата ѝ се полюшва над лицето ми, как гърдите ѝ...

— Представих си картинката — прекъсна го Пеги.

— Защото беше майсторски обрисувана.

— Значи си падаш по големи гърди.

— Падам си по всякакви гърди.

— Не се съмнявам.

Тя разтвори менюто и почти се скри зад него, за да скрие скромните размери на своя бюст.

— Криеш ли се? — попита Райли.

— Избирам какво да си поръчам.

Той остави своето меню на масата:

— Мисля, че имаш прекрасни гърди. Бих искал пак да ги докосна.

Тя се изкашля, отчаяна от гърдите си, чиито зърна при думите му щръкнаха като малки остри връхчета и тя се ужаси, че ще я издадат през тънката коприна на блузката.

— Този разговор не е съвсем подходящ за обяд.

— Тогава ще продължим на вечеря, щом на обяд не може да се говори за гърди.

— Изобщо няма да говорим на тази тема, освен ако ти не настояваш да споделиш нещо за своите телесни органи.

— Както искаш.

А онова, което ѝ се искаше, бе, да го перне през лицето и да изтрие тази нагла усмивка. В действителност не искаше да го перне, а да го погали.

— Трябва да съм се побъркала — промълви.

— Защо? Защото се отпусна ли? Реакцията е естествена. Случва се често.

— Ах, радвам се да чуя, че възбуждаш у жените, с които обядваш, желание да се отпускат. И ти благодаря, че ми напомни да се стегна.

— О, не.

— О, стига вече! — каза тя вбесена. — Не можем ли просто да си поръчаме и да си говорим за нещо друго.

— Добре. Идвала ли си тук преди?

— Не. Храната хубава ли е?

— Превъзходна, особено сандвичите с печено телешко.

— Ами тогава нека това да бъде.

Той вдигна вежда:

— Ще си поръчаш огромен сандвич с печено телешко и пържени картофи! Знаеш ли колко калории са това?

— Не ме интересува. И след като през последните няколко дни пропуснах доста обеда и вечери, мисля, че имам място за няколко калории в повече. А ти следиш ли си теглото?

— Изглеждам ли ти на човек, който има проблем с килограмите?

Имаше вид на мъж във великолепна форма — стегната хармонична фигура, издокаран със спортни дрехи, но Пеги нямаше намерение да ласкае и бездруго прекаленото му самочувствие. Вместо това го попита:

— На колко години си?

— На трийсет и една. И какво от това?

— Ами това, че като минеш трийсетте, не можеш кой знае колко да се перчиш.

— Струва ми се, че това се отнася за четирийсетте.

— Ето какво си въобразяват всички трийсет и една годишни — го подразни тя.

— Добре де, ти още не си изпитала чара на тези години и нямаш място за безпокойство.

— Точно така. Значи мога да си поръчам и десерт.

— Твоя работа, ти плащаш — подсети я той.

Тя се зачете в менюто:

— Положението би могло да стане и по-тежко. Виждам тук, освен телешка пържола и омар, ти какво реши? Надявам се да проявиш

съчувствие.

— След като нямаш право да разполагаш с парите си и аз нямам избор.

Сервитьорката се приближи, за да вземе поръчката им. След кратко обсъждане на питиетата и дали да си купят или не някоя от изложените шапки, те се умълчаха. Мълчанието беше изпълнено с напрежение според Пеги. Тя погледна Райли и го улови, че я наблюдава. По гърба ѝ полази тръпка:

— Какво гледаш?

— Теб.

— Виждам, но като че ли си се замислил за нещо.

— Да. Замислил съм се. За теб — додаде той с усмивка, от която дъхът ѝ секна.

— Сигурна съм, че имаш далеч по-интересни обекти за размисъл.

— Не ми идва наум нито един. — Той млъкна, без да сваля очи от нея. — Ти наистина ли си сгодена за онзи задръстен тип, който беше в болницата онази вечер?

— Мартин ли? Казах ти, че не съм сгодена за него.

— А той знае ли?

— Би трябвало — отговори тя, но чувстваше, че е проточила нещата с Мартин и той не е наясно. — Ситуацията е сложна. Семействата ни са много близки. Мартин работи в къщата. Заместник-управител е. На някого му хрумнала идеята, че двамата с него много си подходиме. И така започнахме да излизаме, но...

— Но ти не го искаш — довърши Райли.

— Той е добър човек, аз съм по-лошата.

— Ти си по-добрата.

— Но ти дори не го познаваш. И защо ли се интересувам от мнението ти?

— Няма смисъл — съгласи се той. — Не е моя работа. Само преди седмица и аз щях да мисля, че си подходите.

— Но вече не, така ли?

Той не отговори веднага и продължи да я гледа замислено. После каза:

— Мисля, че си много по-объркана, отколкото изглеждаш, ако някой изобщо го осъзнава. Тази, която хората виждат, не си самата ти.

И някъде там се крие проблемът с Мартин.

Как успя само за няколко дни да вникне така дълбоко в нея, след като хората, с които бе живяла, нямаха ни най-малка представа за същността ѝ!

— И за да не те познават, грешката не е тяхна — продължи той, — а защото ти не си им позволила. Казваш им каквото им се иска да чуят. Държиш се, поне привидно, така както очакват от теб. Дълбоко в душата си чувстваш безпокойство, безсилие и гориш от желание да ръководиш живота си.

— Достатъчно — прекъсна го тя, поразена от преценката му.

— Сгрехих ли?

— Опростяваш нещата. И какъв портрет ми направи току-що — та това си ти. Мислиш се за опасен тип, на когото от нищо не му мига окото, и толкова дълго си се самонавивал, че сам си повярвал в този мит.

— Не е мит, точно такъв съм.

— Много повече си. Грижовен и предан, проникателен и странен.

Той се покашля:

— Не съм странен и никога няма да бъда.

— Много добре, не си странен, но другото си. Баба ти каза, че си изоставил кариерата си в морската пехота, за да се заемеш със семейния бизнес, когато дядо ти се разболял. Сигурно ти е било трудно да решиш, но в края на краищата си избрал семейството пред личните си цели.

Райли се замисли:

— Вярно е. Не съм се колебал. Падам си по предизвикателствата.

— Но държиш на семейството.

— Държа много на тези двама души. Не бих желал да използвам тази изтъркана дума *семейство*.

— Непрекъснато се заяждаш.

— И така да е. Приключи ли с психоанализата, принцесо, или имаш още наблюдения?

— Щом усетиш близост и веднага ме наричаш „принцеса“. Питам се защо.

— Напомняне, че не принадлежим на едно и също общество.

— Сега сме заедно.

— Утре няма да сме заедно.

Вбесяваше я непоколебимото му убеждение, че щом разрешат случая, повече нищо няма да ги свързва. Помисли си, че този факт трябва да я радва, тъй като от мига, когато го видя за пръв път, стоеше на тръни. Но освен че я държеше нащрек, беше първият мъж от много време насам, с когото чувстваше, че може да разговаря свободно, да казва каквото мисли, а не каквото се очаква от нея. И той го усети. Разбираше я дори когато мълчеше. А и тя го разбираше. Тогава защо да е немислимо приятелството им? Нима различията помежду им са така непреодолими?

— Райли! — чу се женски глас.

Пеги вдигна поглед и видя червенокоса жена с изваяни форми да се отправя към тях. Райли бързо се изправи и беше задушен в прегръдка, притиснат до внушителните ѝ гърди. „Сигурно се е почувствал на небето“ — мислеше си Пеги с отвращение. Не заради жената, която даже не я забелязваше. А заради мъжа, чиито ръце обгръщаха тънката ѝ талия.

— Ах, ти, дявол такъв, липсваше ми — разсмя се червенокосата, после го млясна право по устните, а той си кротуваше, без да се опитва да се освободи.

Пеги не вярваше на очите си. Хората от съседната маса също ги зяпнаха. Райли не си даде труд дори да представи Пеги. Като че ли тя не съществуваше. На това му се казваше изненада. Жената в ръцете му спокойно би могла да украси корицата на „Плейбой“. Това повече не можеше да продължава. Тази великолепна плът трябваше да се отдръпне от него.

Пеги се покашля, но той не я погледна.

— Райли — натъртено се обади тя, — забрави ли ме?

— О, да, Пеги това е моя стара дружка — Бренда Симпсън. Пеги Хатауей.

— Пеги Хатауей! — Жената вдигна учудено вежда, без да отмества поглед от Райли. — Издигаш се в обществото, така ли?

— Точно сега обядвам.

— Сандвичи с телешко печено ли поръча?

— Това е най-вкусно.

— Включих го в менюто заради теб. Отивам да пошушна на шефа да сложи повече месо и повече пържени картофи. Радвам се, че

се запознахме, госпожице Хатауей. Надявам се, че нашата кухня ще ви хареса. Райли, обади ми се, отдавна не сме се чували.

— Ще се обадя — обеща той.

Райли седна на мястото си, а Бренда отиде до една друга маса, за да поздрави гостите.

— Лицето ти е изцапано с червило — отбеляза Пеги.

Райли изтри устните си със салфетката.

— Имаш и на бузата.

— Може би ще ми помогнеш.

— Може би трябва да го оставиш. Сигурна съм, че тя ще се върне, преди да сме си тръгнали, и ще трябва пак да се бършеш.

Той сви рамене:

— Права си. Освен това, ако минат познати, ще им кажа, че това е твоето червило.

— Никога не бих сложила този цвят. О, защо ли се обяснявам?

Тя потопи крайчеца на салфетката в чашата си с вода и се наведе през масата, за да изтрие червилото от лицето му. По този начин опасно се приближи до него. Под масата коленете им се докоснаха. Раменете им също почти се докоснаха, а устните му бяха така близо до нейните. Ако се наведеше мъничко, съвсем мъничко и...

Почувства как дъхът му секна. Очите им се срещнаха.

— Направи го, Пеги — дрезгаво прошепна той. — Искаш го.

— Аз... аз не разбирам за какво говориш — излъга тя и взе да трие лицето му безжалостно. — Готово. Изтрих го.

— Заедно с половината ми кожа — сложи ръка той на страната си. — Какво ти става?

— Нищо. Нищо ми няма.

— Ти си ревнива.

— Не съм. Никога през живота си не съм изпитвала ревност.

— Бренда не ти харесва.

— Тя е нахална и безочлива. Двамата организирахте истинско зрелище.

Той я погледна ухилено, което още повече я подразни:

— Не ти беше приятно, че ме целуна.

— Все едно ми е. Вече не съм гладна. Мисля да взема такси и да отида в болницата.

— Искаш да избягаш ли, Пеги? Изненадан съм. Вярвах, че Хатауей са над тези неща.

Знаеше точно как да я засегне. Тя барабанеше с пръсти, обмисляйки защо постъпи толкова глупаво и какво да предприеме. Защо реагира толкова тъпо? Нима наистина е ревнива? Не би се издала пред него за нищо на света, че само преди минута едва се сдържа да не го целуне. Трябваше да се овладее, да се успокои и както той ѝ намекна, да постъпи като истинска Хатауей.

— Не искам да избягам. Оставам.

— Радвам се. — Той млъкна, докато сервитьорката им поднасяше бира за него и диетична кола за нея. — За бързото оздравяване на баща ти и за намирането на дракона.

Тя се подвоуми, но не можеше да не приеме подобен тост. Чашите звъннаха:

— Благодаря ти, че на първо място спомена баща ми. Зная, че за теб той е отговорен за тази каша.

— Мисля, че много е допринесъл. Всъщност, да, така е.

— Виновен до доказване на противното.

— Има много виновни.

— Аз не съм. Вярваш ли ми? Или още смяташ, че те мамя? — Изведнъж почувства, че отговорът е много важен за нея. Райли не отговори веднага и това я смути. Досега никой не се беше усъмнявал в почтеността ѝ и мълчанието му я обиди. — Забрави. Мнението ти не ме интересува.

— Не мога да си представя, че си способна на измама. Но аз още те опознавам, Пеги.

— В тази история сме на една и съща страна.

— Може би в момента е така. — Той се наведе към нея и много сериозно ѝ каза: — Не знаем как ще се развият събитията. Не знаем какви са били подбудите на баща ти. Но знаем, че ти си лоялна Хатауей. И в този смисъл ти имаш избор — да постъпиш както е редно или да останеш вярна на семейството си.

— Грещиш. Моето семейство заслужава доверие и е толкова почтено, колкото и аз.

— Вярвам, че е така Пеги. Искрено го вярвам. Защото ако на моето семейство или на твоето се случи нещо лошо, кого мислиш, че ще упрекна?

* * *

Час по-късно, приближавайки се към болницата, Пеги се сети какво ѝ беше говорил Райли. От двете страни на главния вход поне два телевизионни екипа се бяха заредили в очакване. За съжаление я забелязаха и нямаше как да се изплъзне.

— Госпожице Хатауей, как е баща ви? — попита млада жена и натика микрофон почти до зъбите ѝ.

Тя се отдръпна встрани и попадна на мъж, който я причакваше от другата ѝ страна:

— Вярно ли е, че баща ви е бил не само нападнат, но и ограбен. Носел ли е у себе си скъп предмет на изкуството, който не е бил собственост на къщата „Хатауей“ и който е бил откраднат.

— Какво предприехте, за да откриете предмета?

— От полицията подозират ли някого?

— Това покушение личен характер ли има? Баща ви има ли врагове?

Пеги се смути от многобройните въпроси. От всички страни я притискаха репортери с фотоапарати, камери и микрофони. Беше постъпила глупаво и се намираше в идиотска ситуация. „Мисли, Пеги — казваше си. — Ти си Хатауей. Трябва да се справиш.“

— Баща ми — започна и мигновено се възцари тишина. Усещането за надмощие ѝ вдъхна самоувереност. — Състоянието му е стабилно и очакваме да се възстанови напълно.

— Защо баща ви е бил в Китайския квартал?

— Полицията разследва случая — отговори тя. Не беше чак толкова зле. Ненапразно беше наблюдавала как родителите ѝ дават интервюта. Досега не беше осъзнавала колко добре е подготвена за този момент. — Благодаря за вниманието и загрижеността. Щом научим нещо повече, ще ви информираме.

— Вярно ли е, че баща ви е отишъл в Китайския квартал, за да се срещне с някаква жена?

Въпросът отне самоувереността ѝ. Пеги се почувства като спукан балон. „Джасмин! Нима знаят за Джасмин! О, Боже! А за Алиша дали знаят? Дали са се добрали и до нея?“ Беше длъжна да каже нещо и да отклони вниманието им.

— Без повече коментари — каза Мартин Бенет, който се появи ненадейно и застава до нея. — Къщата „Хатауей“ ще даде пресконференция днес следобед.

Пеги чувстваше върху раменете си ръката на Мартин, който здраво я притискаше и уверено я поведе през тълпата от репортери. Едва когато се качиха с асансьора на четвъртия етаж, той ѝ разреши да говори. Тя се отскубна от ръцете му.

— Защо, по дяволите, постъпи така? — попита.

— Как постъпих? Спасих те да не изтърсиш нещо неподходящо. Знаеш, че от теб не се очаква да говориш с журналисти. Къде ти е умът?

— Забелязаха ме и ми задаваха въпроси. Какво трябваше да направя — да избягам ли?

— Трябваше да постъпиш като мен — да ги уведомиш, че ще дадем пресконференция и всички въпроси да бъдат отправяни към мен в качеството ми на представител на къщата „Хатауей“. Така се прави. Ще запомниш ли?

Тя го загледа смаяно. Държеше се с нея като с дете:

— Аз съм Хатауей, Мартин. Зная как да се държа пред журналисти. И ако желая да говоря за случая или в интерес на семейството си, ще го сторя. Не ме интересува дали ти си упълномощен или не.

— Майка ти не би одобрила подобна постъпка.

— Майка ми не беше там.

— Тя е при баща ти, където ѝ е мястото и където е и твоето място, а не пред камерите.

— А аз какво толкова направих? — Пеги прочете гняв в очите му, но не разбра защо е толкова ядосан. — Защо си вбесен? Вбесената трябва да съм аз. Врълхиташ върху мен като орел върху нищо неподозиращо птиче!

— Ти си нищо неподозиращо птиче — погали я той по косата с очевидно разкаяние. — Какво според теб целят тези въпроси, Пеги? Ясно е, че някой е в течение на полицейското разследване. Знае, че от полицията са ходили при Джасмин Чен. Връзката между обикновена китайка и Дейвид Хатауей е новина, която си заслужава да бъде разнищена.

— Ето защо трябва да имаме готов отговор. „Без коментар“ само ще възбуди още повече любопитството.

— Този отговор трябва да го даде майка ти. Запланивахме пресконференция за късния следобед. Затова от медиите са тук.

— Никой не ми е казал.

— Опитах се да ти се обадя вкъщи, но не те намерих. На мобилния не отговаряше. Къде беше?

Почувства се виновна при спомена за прекрасния обяд:

— Направих някои проучвания за дракона.

— С Райли Макалистър ли? Какво правиш с него? Той не е на наша страна.

— В случая е. И двамата желаем да намерим дракона. И двамата желаем да открием кой е престъпникът и къде е драконът.

— Ужасно наивна си, Пеги. Макалистър те използва.

— А аз използвам него. Той е специалист по охранителни системи. Има връзки. Може да се добере до сведения, до които аз не мога.

— Какви например?

— Например той откри, че дъщерята на Джасмин — Алиша, е моя сестра.

Мартин онемя от изумление. Огледа се бързо и я притисна до стената:

— За какво, по дяволите, говориш?

— Баща ми има незаконородена дъщеря.

— По дяволите — засуети се той. — И Макалистър знае! Това ли ви сближава? И сега един непознат разполага с улики, и може да те шантажира!

Предположението му я смути. Според нея Райли беше почтен човек и не беше способен на подобно нещо. Но все пак изпита съмнение. Той на шега ѝ беше казал, че не е трябвало да подсеца Алиша за възможността да продаде клюката на жълтата преса, а дали самият Райли не би сторил точно същото? Ако не откриеха статуетката на баба му, може би той щеше да потърси друг начин да компенсира баба си.

— Искам да видя татко — рязко изрече тя, отвратена от начина, по който Мартин я извади от равновесие.

— Моля те, Пеги, извинявай, ако съм бил прекалено строг към теб. Само искам да те предпазя от повече неприятности. Освен това не мисля, че да обикаляш с този тип Макалистър е добра идея.

— Не е нужно да ме пазиш. Мога и сама да се грижа за себе си. Освен това аз решавам с кого да излизам. Ясна ли бях?

— Колкото по-скоро разбереш, че баща ти е имал основателна причина да отнесе дракона в Китайския квартал, толкова по-добре за теб.

— Да го отнесе за какво? Знаем, че го е отнесъл на Джасмин. Няма що, страхотна причина!

— А може би го е отнесъл при някого, който да му изработи фалшификат.

Пеги онемя при това предположение. После се възмути не на шега:

— Баща ми не се занимава с фалшификати. Как можа до го кажеш!

— Защото сериозна причина да го изнесе от магазина няма. Знаеш това така добре, както го зная и аз. Нарушил е принципите на компанията, нарушил е правилника за опазване на имуществото, застрахователните принципи, забравил е всяка предпазливост.

Пеги чу какво каза Мартин, но не го опроверга. Не знаеше защо баща ѝ е изнесъл дракона, но съмненията му я амбицираха още повече да открие причината:

— Когато дойде в съзнание, ще ни каже защо е ходил в Китайския квартал. Аз зная, че е изключено причината да е *изработване на фалшификат*. За него изкуството е свято и не би се занимавал с нещо толкова недостойно. Ще видиш, че съм права — продължи тя. — Когато баща ми се събуди, ще ни каже какво се е случило и тогава няма да има място за съмнения и въпроси.

— И аз очаквам този момент, но дотогава не говори повече с репортери, Пеги. Само ще долееш масло в огъня.

Този огън унищожаваше доброто име на семейството ѝ. Беше длъжна да открие как да го изгаси.

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

След като обсъди с болногледачката състоянието на мъжа си, Виктория я освободи, за да остане насаме с него. Застана до леглото му, без да си спомня откога не беше виждала Дейвид спящ. Видя ѝ се състарен и я обзе паника. Не трябваше да бъдат подлагани на това изпитание. Подобна криза на техните години трудно се преживяваше. Имаха да вършат още толкова неща. Но самата тя беше здрава, бързо си напомни Виктория. И Дейвид също щеше да оздравее. Беше изградила живота си благодарение на него. Е, може би не точно на личността Дейвид, а на общественото му положение. Омъжи се за семейството му, за потеклото му. Знаеше за историята на рода повече от самия него. Тя познаваше далечните роднини, тя изпращаше картичките за Коледа и подаръците за рождените дни. Беше истинска Хатауей и нямаше да се лиши от тази привилегия.

Да се лиши от правото си да бъде Хатауей чрез развод бе немислимо. Още не проумяваше нахалството на онази жена, която си позволи да застане до леглото на съпруга ѝ. Това повече нямаше да се случи. Болногледачките бяха строго инструктирани да не допускат Джасмин Чен до Дейвид.

Как е могъл да се увлече по толкова непривлекателна жена, без стил, без класа? Имаше си съпруга — красива, интелигентна, изискана. Защо му е притрябвала друга?

Гневни сълзи замъглиха погледа ѝ. Въздъхна тежко, презирайки се заради чувствата си към него. Беше се отнесъл зле към нея, беше я мамил с друга и сигурно не е била единствената. А ето, че и дъщерята се появи. Знаеше за съществуването на Алиша, разбира се. Частният детектив, когото бе наела, разследва подробно живота на Джасмин Чен, както и раждането на дъщеря ѝ Алиша девет месеца след началото на връзката им с Дейвид. Ако след това Джасмин беше хукнала след него, щеше да я спре. Но, изглежда, жената се е интересувала главно от Дейвид, може би го е обичала твърде много, за

да се интересува от парите му. Каква глупачка беше тази Джасмин Чен!

Но и самата тя не беше ли глупачка? Трябвало е да се погрижи връзката между Алиша Чен и Дейвид никога да не излезе наяве. Беше сгрешила. Сега Пеги знаеше цялата низост. Виктория се чувстваше неловко и се ужасяваше от предстоящия разговор. Дъщеря ѝ нямаше да отмине с мълчание любовната връзка, а това бе последното нещо, което Виктория би обсъждала с нея. Бракът ѝ засягаше само Виктория и Пеги нямаше право да се бърка.

— Дявол те взел, Дейвид — каза тя на глас. — Поне за да оправиш безобразията, които забърка, се събуди.

— Наистина ли мислиш, че като му викаш, ще му помогнеш? — попита дъщеря ѝ, която тъкмо влизаше.

— Изчерпах си идеите — не се смути майка ѝ и все пак с облекчение отбеляза, че Пеги е сама. Подозираше, че зад неочаквано научените от Пеги тайни стои Райли Макалистър, и ненавиждаше този натрапник. — Какво има? — попита тя, забелязвайки руменината по страните на Пеги.

— Налетях на репортери пред главния вход.

— Нищо не си им казала, нали?

— Почти нищо. Мартин ги отрязва.

Виктория кимна одобрително:

— Много е интелигентен. А той къде е?

— Каза, че по-късно ще дойде. Как е татко.

— Без промяна.

Двете се загледаха в Дейвид, който сякаш не дишаше.

— Така дълбоко спи — прошепна Пеги. — Тревожиш се, нали?

— Ще се успокоя, когато се събуди. — Виктория усещаше питащия поглед на Пеги, но нямаше намерение точно сега да дава обяснения. — Моментът не е подходящ.

— Аз нищо не питам.

— Благодаря ти.

— Но ти си знаела, нали?

— Останах с впечатлението, че няма да питаш.

— Извинявай. Обърках се. Вярвах, че семейството ни е стабилно, сигурно...

— Семейството ни е идеално. Малко сътресения, нищо повече.
— Тя погледна Пеги. — Ние сме Хатауей, Пеги, винаги надживяваме всичко. Не го забравяй.

— Надявам се, че и татко не го е забравил. Какво бихме правили без него?

— Слава Богу, няма да ни се наложи да го разберем.

— Ти още го обичаш, нали, поне малко?

— Боже мой, защо задаваш този въпрос?

— Това не е отговор, мамо. Още ли го обичаш?

— Женени сме от трийсет и една години. Да се говори за любов на моята възраст не е така лесно.

— Нито пък е чак толкова трудно, струва ми се.

Майчинският ѝ инстинкт я накара да успокои Пеги:

— С баща ти нямаме намерение да се развеждаме. Никога не бихме се развели, ако това те тревожи.

— Защото го обичаш, или защото искаш да останеш Хатауей?

— Аз съм Хатауей. Аз съм повече Хатауей от него. Упорито съм се трудила да съм една от тях и няма да се откажа. Не ме интересува колко жени и колко дъщери ще се появят изневиделица.

— Аз имам своите отговори.

— Не, ти нямаш отговори — пое дълбоко дъх Виктория. — Обичам го и го ненавиждам. Това е положението. Сигурна съм, че и той донякъде се чувства така. Споделихме някои от най-прекрасните дни в живота си, както и най-тежките. Разбираме се и не се разбираме. Разсмиваме се и се разплакваме един друг.

— Предполагам, че това е по-хубаво от нищо.

— Понякога съм съвсем равнодушна.

Виктория се загледа в така познатото ѝ лице и осъзна, че онова, което чувства, е гняв. Не искаше да загуби Дейвид. Трепереше да не умре.

— Да те вземат дяволите, Дейвид, събуди се! Събуди се и отговори на дъщеря си. — Тя се усмихна на Пеги и за пръв път от много време двете се почувстваха близки. — Не само аз трябва да се пека на бавен огън. Ти знаеш отговорите, не аз.

— Така е. — Пеги хвана ръката на баща си. — Хайде, татко, отвори си очите. Имаме нужда от теб.

— О, Господи — прошепна Виктория, когато видя, че Дейвид примигва. — Мисля, че се мъчи да се събуди. — Развълнувано се наведе към него. — Дейвид, чуваш ли ме?

Клепачите му потрепваха. Примигна още веднъж и Виктория се взря в кафявите му очи.

— Джасмин — промълви той и отново затвори очи.

— Ах, ти негодник! — изсъска Виктория. — Ти — лъжлив негодник!

— Той не осъзнава какво е казал — побърза да изрече Пеги.

— По дяволите, неговото незнание.

— Мамо, моля те. — Тя целуна баща си по студеното му чело. — Татко, моля те, събуди се.

— Светло — прошепна той с дрезгав глас.

— Ще запаля лампите — каза Пеги и се спусна към ключа за осветлението.

— Вики, ти ли си? — попита той, присвивайки очи.

— А кой мислиш, че е?

— Мамо, той излиза от кома. Овладей се — възпря я Пеги.

Виктория дълбоко вдъхна и бавно издиша, загледана в унесените му очи:

— Как се чувстваш, Дейвид? Боли ли те някъде?

— Боли ме главата. Къде съм?

— В болница си. — Тя натисна звънеца, за да повика медицинската сестра, а дъщеря им хвана ръката на баща си.

— Всичко е наред, татко. Само не се тревожи.

След минута влезе медицинската сестра и се зае да проверява жизнените показатели на Дейвид.

— Завърнахте се, господин Хатауей, добре дошъл — каза тя.

— Какво се е случило? — промълви той, объркано примигвайки.

— Беше нападнат — отговори Виктория. — Не си ли спомняш?

Дейвид бавно поклати глава и изстена от болка. В това време влезе лекарят, прегледа го и зарадван му каза:

— Оправяте се, господин Хатауей. Ще направим изследвания, но по всичко личи, че оздравявате. Въпрос на време е.

— Кой... кой ден сме днес? — обърна се с отчаяние в гласа Дейвид към Пеги. — Рожденият ден на Елизабет. Кога е нейният рожден ден? Не съм го пропуснал, нали не съм?

Тя поклати глава, очите ѝ се насълзиха:

— Днес е петък. Нейният рожден ден е идващата сряда. Имаш предостатъчно време.

— Господи, благодаря.

— Веднага се връщам — каза Виктория и излезе с лекаря.

Пеги остана сама с баща си.

— Изплаши ни, татко.

— Какво ми се е случило?

— Беше нападнат и ограбен в Китайския квартал.

— Какво? Защо съм бил в Китайския квартал? Господи, изморих се!

— Татко, преди отново да заспиш, искам да те попитам нещо. Знаеш ли какво е станало с дракона?

Той я погледна объркано:

— Какъв дракон?

— Драконът на госпожа Дилейни. Онзи, който си взел, когато си тръгнал за Китайския квартал.

— В Китайския квартал с господин Йи ли съм се срещнал?

— С господин Йи ли? Не, срещахте се миналия месец. Говоря за тази седмица.

Очите му се премрежиха, после се затвориха. Пеги разбра, че заспа. Защо нищо не си спомняше? Дали паметта му не е засегната? Излезе бързо от стаята и свари майка си и лекаря в коридора:

— Не си спомня нито дракона, нито че е ходил в Китайския квартал. Не си спомня нито едно скорошно събитие — изрече тя на един дъх. — Има амнезия.

— Кратка загуба на паметта е често явление при подобни травми — успокои я лекарят. — Обикновено паметта се възстановява, но се изисква време. Сутринта пак ще го прегледам, но мисля, че вие двете можете да се успокоите. Сигурно ще поспи още малко. Възстановява се, но опасността мина.

— Смятате ли, че паметта му ще се възстанови? — попита Пеги.

— Сигурен съм. Може би няма да си спомня самия инцидент, но събитията непосредствено преди това ще си спомни.

— Благодаря ви, доктор Краули — каза Виктория.

— Моля ви, не се безпокойте. Идете си вкъщи и си отдъхнете. Това е заповед — усмихна се той, сбогува се с тях и си тръгна.

— По всичко личи, че баща ти оздравява — с облекчение изрече Виктория.

— Да, така изглежда.

— А сега какво има, Пеги?

— Очаквах, че ще може да ми обясни какво му се е случило.

— Ще го направи. Трябва му време. Чу какво каза докторът. Защо не си отидеш вкъщи? Болногледачката ще бъде с баща ти през нощта. Ако се събуди, тя ще се погрижи за него.

— Чудя се дали освен от болногледачката няма нужда и от още някого.

— Не те разбирам. Какво имаш предвид?

— Имам предвид някой да пази отвън. Ами ако се разбере, че татко е дошъл в съзнание, могат да се опитат да го убият. Престъпникът може да се изплаши да не го разпознае и да дойде.

Виктория присви подозрително очи:

— Какво още не си ми казала?

Пеги се поколеба, преди да отговори:

— Може и да няма никаква връзка, но някой беше влязъл с взлом в къщата на госпожа Дилейни тази сутрин.

— Госпожа Дилейни, собственицата на дракона ли?

— Да, и аз направих някои проучвания. Възможно е нейният дракон да е част от комплект. Теорията на Райли е...

— Райли Макалистър ли? Внукът, за него ли става въпрос?

— Той е специалист по охранителни системи и по негово мнение някой се е вмъкнал в къщата на баба му, за да търси другия дракон.

Виктория въздъхна с явна досада:

— Добре, ще се обадя на нашата охранителна служба и ще наредя веднага да пратят човек тук. Това ще те успокои ли?

— Да, благодаря ти. — Тя млъкна, когато видя, че майка ѝ има намерение да се върне при баща ѝ. — Ще останеш ли?

— Да, за малко.

— Какво промълви татко, когато отвори очи.

— Не чух.

— Аз също — излъга Пеги.

— Отивай си Пеги и за бога, срещи се. Като че ли гарга е свила гнездо в косата ти. Сложи си червило. Навън може да има репортери и да те снимат. Трябва и за тези неща да се сецаш. Външният вид и

образът, който налагаш пред света, са много важни, особено когато ще те наблюдават критично. И като говорим за това, мисля, че трябва да държиш на разстояние господин Макалистър. Бизнесът ни си е наша лична работа.

— Семейният ни бизнес стана публично достояние, откакто татко изгуби дракона на бабата на Райли. Райли е длъжен да открие какво се е случило и аз няма да му преча. Чувствам се виновна заради баба му. В един миг ѝ се усмихва щастieto, в следващия губи всичко.

— В бизнеса няма място за чувства, Пеги — отговори майка ѝ. — Господин Макалистър е клиент, а не приятел. Не го забравяй, прояви малко разум.

Да прояви разум би било най-добре, но едва ли майка ѝ се досещаше колко трудно е това за Пеги, тъй като в представите ѝ Райли не ѝ беше приятел, а любовник.

* * *

— Значи така, реши да поработиш малко. — Кери хвърли на бюрото на Райли купчинка бележки в късния петъчен следобед. — Нямахте те цял ден. Къде изчезна?

— Бях по следите на дракона на баба ми — отговори той. — Зная, че мога да разчитам на теб.

— В повечето случаи можеш — отговори малко троснато тя.

Той се намести удобно:

— Какво искаш да кажеш?

— Тримата мускетари молят за ново назначение.

— Кой, Бъд, Чарли и Гилбърт ли? — сети се веднага за тримата старци, които работеха във фирмата, откакто дядо му я беше основал преди четирийсет години. Бяха надхвърлили седемдесетте и настояваха, че още имат сили да работят. Дядо му им беше обещал, че ако той напусне работа преди тях, те ще останат и само в случай на груба небрежност договорите им ще бъдат прекратени. Никаква друга причина, най-малко заради възрастта, няма да се взима под внимание. — Точно сега имам работа за тях — каза той. — Искам на смени да наблюдават къщата на баба ми. Не очаквам неприятности, но малко повече бдителност не е излишна.

— Ще им съобщя. Ще се побъркат от радост.

— Знаеш ли, може би трябва да ги запишем на някакъв курс по компютърна грамотност. Щом ще работят за мен, искам да направя нещо смислено за тях.

— И понеже си много готин, не искаш да ги изхвърлиш.

— Хей, те са лоялни и им плащаме минимално. Грижа се за интересите си.

— Да, да, разправяй ги на старата ми шапка, или на някого, който не те познава.

— Друго какво има?

— Том е намерил нов клиент по Интернет. Обади се Ричи и каза, че кинаджиите, които снимат във флотата, искат охрана за още три дни. Това е всичко. О, и Джош се обади. Взел си е отлично изпита по химия и пита може ли да се върне на работа.

Райли се зарадва:

— Браво на него.

— Браво на теб, че го караш да учи. Когато става въпрос за пубери и старци, си голям умник. Виж, с жените случаят е друг. И като подхванахме проблема с жените, но да сме по-точни с една определена жена, пак ли ще се влачиш цяла нощ с Пеги Хатауей. Само да знам къде си, ако възникне нещо спешно.

Райли не обърна внимание на подигравателната ѝ усмивка:

— На мобилния телефон винаги ще ме откриеш. Не ти трябва да знаеш къде съм.

— Не е смешно, Райли, сериозно е. Каква е тази работа с Пеги Хатауей — истинска ли е или на шега?

— Каквато и да е, не е *твоя* работа — остро ѝ отвърна той.

— Добре, добре, само бъди внимателен — предупреди го. — Само не се влюбвай. Момичета като Пеги ще ти разбият сърцето.

— Това няма как да стане.

Кери се изсмя скептично и се изнесе от кабинета му. Тя грешеше, той нямаше никакво намерение да се влюбва. Обвързването не беше по неговата част и дори русокоса хубавица с кафяви очи не беше в състояние да го промени. Освен това в момента го вълнуваха далеч по-важни неща. Имаше един дракон, който трябваше да открие.

* * *

Когато Джасмин отвори входната врата, се стъписа, тъй като на прага стоеше майка ѝ. Толкова отдавна не беше идвала, че не си спомняше кога е било. Живееха само през две-три улици, но все едно цял континент ги делеше.

— Мамо — заекна тя, — наред ли е всичко?

— Не, нищо не е наред — безцеремонно отвърна Ан-Мей и я отмести, за да влезе.

Джасмин затвори вратата в очакване да разбере целта на посещениято. Майка ѝ критично оглеждаше стаята и Джасмин се разтрепери от притеснение. Знаеше си, че майка ѝ няма да одобри подредбата или цвета на стените. Винаги намираше повод за неодобрение. Джасмин чакаше търпеливо. Имаше чувството, че е заслужила всеки упрек. Защото беше лошо момиче, винаги е била лошо момиче. Майка ѝ не се изморяваше да ѝ го повтаря.

Понякога се питаше дали някой друг е виждал дребничката женица с дълга плитка и безформени дрехи да избухва. Джасмин не си спомняше ръцете или краката на майка си разголени. Скъмността беше добродетел и Ан-Мей беше убедена, че наред с още много други добродетели Джасмин не е способна да живее според тях дори преди да прегреша с най-големия от всички грехове.

Винаги е била едно голямо разочарование. Когато се родила с липсващ пръст на едната си ръка, майка ѝ крещяла от ужас, според леля Лин. Още тогава близките ѝ я отхвърлили. Веднъж Ан-Мей ѝ каза, че заради липсващия пръст е белязана да расте в срам. Връзката ѝ с женен мъж я превърна в голяма грешница, а раждането на незаконно дете влоши още повече нещата. Майка ѝ едва ли би ѝ проговорила някога, ако не беше баща ѝ. Преди няколко години, след като беше получил пристъп от сърдечна недостатъчност, майка ѝ поомекна, тъй като навярно осъзна, че с толкова ненавист не може да се живее. Джасмин нямаше да се държи с престорено безразличие, ако не беше Алиша. Пристъпи гордостта си, помъчи се да закрепя връзката с родителите си, за да има Алиша семейство. Но независимо от старанието ѝ, това така и не стана. Дъщерята изкупваше греховете на майката.

Ан-Мей се приближи до картината с дракона. Взря се в нея с пронизващите си черни очи, после със същия пронизителен поглед се вгледа в Джасмин.

— Откачи я. Скрий я. И никога повече не споменавай дракони.

Тонът ѝ беше рязък, нетърпящ възражение. Макар и да живееше повече от петдесет години в Сан Франциско, Ан-Мей говореше сякаш току-що е слязла на американска земя. Всъщност сърцето ѝ си беше останало в Китай.

— Видях го — заяви дръзко Джасмин. — Видях дракона. Той наистина съществува.

— Ти си лъжкиня. Измисляш си истории.

— Не съм лъжкиня. Видях дракона.

Ан-Мей погледна дракона и Джасмин сякаш съзря в очите ѝ страх.

— Ти нищо не си видяла. Ти си лошо момиче.

— Не съм момиче. Възрастна жена съм с голяма дъщеря. Кога ще го проумееш?

— Изпратила си Алиша при баща ти. Разтревожила го е заради дракона. Каза му е, че си в беда, била си замесена в случая с „Хатауей“.

— Не съм в беда, но Дейвид Хатауей ми показа статуетката, която късно вечерта някой е откраднал от него. Някой не се е спрял пред нищо, за да я притежава. — Джасмин млъкна. Видя как вената на врата на майка ѝ пулсира. Ан-Мей знаеше нещо за дракона. Но какво? Защо не искаше да ѝ каже? — Прочетох една приказка за моя дракон. Мисля, че те са два и когато са заедно, отварят някаква кутия — продължи тя. Ан-Мей не трепна. — Все се питам дали онзи, който е ограбил господин Хатауей, притежава другия дракон.

— Ако знаеш за драконите и кутията, трябва да знаеш и за проклятието. Сънищата ти идват от проклятието, което те преследва. Не трябва да се оставяш да те застигне. Не трябва да се докосваш до дракона.

— Държах го в ръцете си — каза разтревожено Джасмин, когато си спомни хладината на бронза.

— Къде е Алиша?

— Алиша ли? Не зная.

— Трябва да я намериш. Трябва да се увериш, че е добре.

— Защо да не е добре.

— Прокълнати са първородните дъщери.

Тези думи пронизаха сърцето ѝ. Значи беше истина онази приказка, която тя и Дейвид изнамериха. И още нещо изведнъж ѝ стана ясна:

— Аз съм първородна дъщеря.

— Да — отвърна Ан-Мей. — И сънищата са те обrekli на проклятие.

— Моите сънища ли? — повтори дъщерята. — Или драконът?

— Млъкни — кресна Ан-Мей с искрящи от гняв очи. Джасмин отстъпи от уплаха. Но защо да се страхува от собствената си майка? Тази дребна женица безброй пъти я беше оскърбявала, но никога не я беше удряла. Поне така си мислеше. Спомените от детството ѝ бяха смътни.

— Боговете гледат — каза Ан-Мей вече малко по-тихо, но все така грубо.

Джасмин скръсти ръце. Изведнъж изпита желание да се огледа дали някой не ги наблюдава.

— Защо просто не ми кажеш истината? Виждала ли съм някъде дракона?

Майка ѝ се загледа доста продължително в нея:

— Да, видя дракона в музея в Тайван, където бяхме отишли на екскурзия. Казах ти да не го докосваш, но ти не ме послуша. Включи се алармата. Пазачите се разтичаха. Едва не затвориха Ли. Ти го пипна, върху теб падна проклятието.

Джасмин погледна объркано майка си. Разказът ѝ беше убедителен, но всичко е било така невинно. Защо не ѝ бяха казали къде е виждала дракона? Защо твърдяла, че не съществува, че е само сън? Нима майка ѝ лъжеше? Това беше невъзможно. Тя беше наказвала децата си и за най-малката лъжа. Вярваше, че лъжите рано или късно се завръщат и те пробождат в сърцето. Вярваше също, че който много лъже, се разболява от сърце. Когато мъжът ѝ получи сърдечна криза, Ан-Мей се моли за прошка всяка една секунда във всяка минута, докато сърцето му не възстанови нормалния си ритъм. И тук Джасмин си зададе един въпрос. Какви лъжи беше изрекъл баща ѝ?

— Престани — каза Ан-Мей, — престани да говориш за дракони. Млъкни, преди да е станало късно.

Джасмин почувства с тъга, че за нея вече е късно, но не и за Алиша. Трябваше да намери дъщеря си. Трябваше да се увери, че тя няма да се приближава до дракона, за да не бъде прокълнатата.

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

— Алиша, заповядай — покани я Бен, когато отвори вратата. — Точна си. Би ли ми подала сакото си?

Тя с неохота се съблече, тъй като не искаше да се отпусна. Черният панталон и червеният пуловер ѝ стояха много добре.

— Красив пуловер — каза той. — Червен е.

— Защо да не е? Китайците нямат монопол върху червеното.

Той ѝ се усмихна:

— Освен това носи щастие, нали знаеш?

— Червеното ми отива. Друг подтекст няма.

— Наистина ти отива, изглеждаш много добре. — Закачи сакото ѝ. — Тази вечер Джои го няма, така че не се притеснявай.

— Още ли живееш с братята си?

— Хенри е в Сиатъл, Джои е тук. Учи във вечерно училище. Само двамата с теб сме.

— Страхотно — промърмори тя.

Само пет минути с Бен ѝ бяха достатъчни, за да си спомни защо го беше отбягвала през всичките тези години. Беше много привлекателен и много мил. Знаеше как да чете мислите ѝ и това я смущаваше. Напомняше ѝ още миналото и живота, който бе почти забравила. Забеляза в апартамента всички белези на традиционното китайско семейство, което се готви за посрещането на Нова година. Навсякъде имаше свежи цветя, фруктиери с портокали и мандарини, бонбониери със сушени плодове, които без съмнение бяха осем вида.

— Майка ми — побърза да обясни Бен. — Всеки ден носи цветя и плодове. Казвам ѝ, че имам достатъчно, но тя не ще и да чуе. Моли се да имаме късмет през Новата година. Ще пийнеш ли нещо?

— Да, с удоволствие — каза тя с такъв ентузиазъм, че го разсмя.

— Да разбирам ли, че предпочиташ алкохол?

— Ако ти се намира вино или бира.

— Имам вино.

— Благодаря.

Той отиде да ѝ донесе вино, а тя се възползва от отсъствието му и заразглежда обстановката. Мебелите бяха разностилни и веднага си личеше, жилището е ергенско, никъде нямаше следи от женско присъствие. Три високи шкафа бяха претъпкани с книги и тя се приближи, за да погледне заглавията.

— Всичките ли си ги чел? — попита влизащия с виното Бен.

— Повечето.

Тя измъкна една книга:

— „История на порцелана“, сигурно е интересна.

— Ако обичаш порцелан, е интересна. — Посочи ѝ дивана. — Седни. Разкажи как живееш, откакто напусна Китайския квартал.

— Завърших университет, започнах работа, живея в Ное Вали заедно с още три приятелки, мои състудентки — каза тя и се настани на дивана.

— Много добре. Чух, че си се дипломира в Бъркли.

— Кой ти каза?

— Хора от квартала.

— Не мога да си представя откъде знаят. — Не общуваше с приятелите си от детските години, само с братовчедките си Она и Лин, и то, защото те я търсеха.

— Как е майка ти? Не съм я виждал скоро. — Бен седна срещу нея.

— Добре е.

Алиша остави чашата си на масичката помежду им. Внезапно изпита силно желание да сподели с Бен всичко, а това бе необичайно за нея. Винаги беше сдържана и не говореше за своите неща. И понеже приятелите ѝ не бяха азиатци и не разбираха азиатския манталитет, не ѝ се налагаше да обяснява поведението на роднините си. Но Бен я разбираше и без обяснения. Беше свидетел как семейство Чен се отнесе към нея и към майка ѝ.

— Алиша — нежният му глас я върна към действителността.

— Извинявай, бях се замислила.

Тя го погледна, почувства колко е добронамерен и разбра, че може да му се довери:

— Страхувам се, че майка ми може да си има неприятности. Точно в деня на инцидента Дейвид Хатауей е ходил при нея, за да ѝ покаже въпросния дракон. От полицията са я посетили. Задали са ѝ

въпроси — къде е била по време на престъплението, защо той е бил при нея, къде е отишъл, след като си е тръгнал. А тя не е могла да отговори, защото нищо не е знаела.

— Защо Дейвид Хатауей е търсил майка ти? — изненадано попита Бен.

— Купувал е навремето картини от нея.

— Вярно. Бях забравил. Оттам ли познаваш Пеги?

Не отговори веднага, защото се изкушаваше да му разкаже всичко, но в края на краищата премълча:

— Да.

— А сега отново ми разкажи за неговото посещение. Защо е занесъл дракона на майка ти? С картините ѝ ли е свързан?

По дяволите, беше толкова съобразителен.

— Наистина, майка ми е нарисувала дракон, съвсем същия като онзи, на който попаднал той. Затова е искал да ѝ го покаже. И затова аз се интересувам от дракона. Каза ми, че ще проучиш историята. Откри ли нещо?

— Ще си тръгнеш ли, щом ти кажа. Толкова се старая за вечерята!

— Разбира се, че няма да си тръгна, невъзпитано е.

— Сготвих китайски специалитети. И в този случай ли няма да си тръгнеш?

— Не, няма — отговори тя, като усети молбата в погледа му. — Зная твоето мнение, че е глупаво да се чувствам по този начин, но не съм възпитана да се гордея със себе си, а да се срамувам от смесената си кръв.

— Не можеш да избягаш от това, което си, Алиша.

— Боже Господи, Бен, нима мислиш, че не го зная? Половината си живот съм прекарала в мечти да се събудя някоя сутрин и да съм друга.

— Не трябва да мислиш така. Крайно неприятно ми е, че твоето семейство ти е внушило това чувство за непълноценност. Несправедливо е.

— Ами, доколкото ги познавам, те няма да се съгласят с теб. Но това вече е без значение. Харесва ми животът далеч отук. Никога няма да се върна.

— Зная — каза той нежно и двамата се спогледаха. — По-рано си въобразявах, че мразиш Китайския квартал повече от мен и тогава и за двама ни беше по-лесно да се отървем.

Думите му ѝ припомниха колко много неща ги свързваха.

— Сигурно така е трябвало да стане — промълви.

— Моля те да останеш за вечеря. Имаме толкова неща да си казваме, историята ни остана недовършена.

— Не желая да говоря за миналото, Бен, няма смисъл. Толкова отдавна се разделихме.

— Ти се раздели с мен.

— Ако аз не го бях направила, ти щеше да го направиш. Изискванията ни към живота са различни.

— Някога не можехме един без друг — припомни ѝ той. — Това желание не е угаснало. Почувствах го в мига, когато влезе в кабинета ми днес по обяд.

Погледът му я притесни:

— Бен, дойдох с една-единствена цел — да говорим за дракона. Ако нямаш такова намерение, си тръгвам.

— Ще говорим, обещах съм ти и държа на обещанията си. А колкото до останалото, ще видим. А сега си изпий виното и ми разреши да ти покажа какъв страхотен готвач съм. Приготвил съм ти предястия, които ще те побъркат.

Ако останеше по-дълго, наистина щеше да се побърка — щеше да се влюби. Беше прав. Желанието не беше угаснало и беше по-силно от преди. Кога беше станал толкова хубав, решителен, мъжествен? Защо така непреодолимо я привличаше?

А би трябвало да се чувства удобно. Взе чашата си и доста отпи, за да се отпусне. Та това беше Бен. И просто щяха да вечерят. Нищо повече.

— А ти как живееш? — попита Алиша, след като привършиха невероятно вкусната вечеря. Заситена, тя се чувстваше по-спокойна. — Местният вестник удовлетворява ли те?

— Не съвсем — изненада я той с отговора си.

— Така ли?

— Не само ти си амбициозна, Алиша. Бих искал да работя за някой от големите вестници или за списание, специализирано за изкуство.

— Това означава, че ще трябва да се преместиш от квартала.

— Не съм длъжен да остана тук. Бих напуснал, ако имам основателна причина. — Той помълча, после промълви: — Косата ти ми харесва. Радвам се, че си я оставила дълга.

— Рядка е и е ужасно права.

— Идеална е. И ти си идеална.

— Не съм — поклати глава тя.

— Бих искал да се погледнеш с моите очи.

Алиша почувства неудобство от погледа му и се изправи. Приблужи се до бюрото с компютъра, където бяха струпани още книги:

— Какво е това?

— Проучванията за твоя дракон. — Застана зад нея. — Открих, че комплектът, за който споменах, е бил открит при археологически разкопки в Южен Китай през 1900 година. Предоставен е на Националния дворецов музей, но по някое време е изгубен.

— Да изчезне от музей! Изглежда странно.

— В Китай тогава времената са били бурни и много предмети на изкуството са се изгубили.

— Майка ми е видяла само един дракон. Другият или кутията не е виждала.

— Това, че отделните части са разделени, не ме изненадва. Щях да съм повече изненадан, ако комплектът все още е цял.

— Така е. — Тя взе някаква изрезка от вестник. — А това какво е?

— Пиша за празнуването на китайската Нова година в Сан Франциско, поглед върху традициите. Тази година братовчедка ми Фаи ще бъде мис Китайски квартал — царица на красотата в нашия квартал.

— Фаи ли? О, страхотно! Тя сигурно се вълнува.

— Да, много се вълнува. В рода тя е трето поколение короновани красавици. — Посочи снимката върху бюрото. — Ето тук майка ѝ с короната, а тук баба ѝ.

Алиша разгледа снимката. Тържественото шествие с царицата на красотата беше голямо събитие. Когато беше малка, все ѝ се искаше да се кандидатира и тя. Докато един ден ѝ беше казано, че само истински китайски момичета могат да победят.

— Не виждаш ли познато лице на тази снимка? — попита Бен, като посочи една от снимките с бабата на Фаи. Навярно се бяха снимали на тържеството след церемонията. Имаше много хора, но никой не ѝ се стори познат. Въпреки че...

— Това не е ли дядо ми? — попита тя, когато позна характерните черти на профила му.

— Той е.

— С кого разговаря, знаеш ли?

— Да, зная. Това е Уолас Хатауей. Бащата на Дейвид Хатауей.

И неин дядо.

При мисълта, че са роднини, се разтрепери.

— Хатауей сигурно е церемониалмайстор. Винаги канят някого от градската управа или от търговската камара, за да обяви победителката.

— Нямах представа, че се познават — прошепна тя. Тези двама мъже, които са си стискали ръцете преди около петдесет години, са двамата ѝ дядовци.

— Колко е малък светът — каза Бен.

— Да — съгласи се тя. А в този миг съвсем се смали и тя се запита какво ли би казала Пеги, ако знаеше, че дядовците им се познават.

* * *

Райли седна във фотьойла на дядо си, облегна се удобно и намести възглавничките. Огледа дневната, която баба му поддържаше винаги толкова чиста и подредена, и се усъмни, че е възможно някога да изглежда по същия начин. Онзи, който беше претърсвал къщата ѝ, беше действал бързо и вандалски. Очевидно не беше разполагал с време. Също така беше ясно, че е знаел какво търси. Не е било случаен взлом, тъй като, изглежда, нищо не липсваше.

До малката масичка от едната страна на фотьойла бяха разпилени купища снимки, които баба му пазеше в кутии. Вкъщи все се шегуваха с Нан и нейния бъдещ фотоалбум. Откакто Райли се помнеше, тя все говореше, че ще подреди снимките си и ето ги сега

тук — куп черно-бели и цветни снимки, запечатали мигове от живота ѝ.

Той въздъхна. Би наел фирма за чистене, но баба му каза, че повече не желае да влизат непознати в къщата ѝ. Щяла сама да оправи, но той не можеше да ѝ позволи да види всичко това.

Мобилният му телефон иззвъня:

— Да.

— Една хубава блондинка нещо се помайва пред къщата — събщи му Гилбърт, един от неговите охранители. — Стои на алеята от пет минути. Искаш ли да поговоря с нея?

— Не, зная коя е — отвърна той с неочаквано вълнение.

— Приближава се към вратата.

— Ще я посрещна, благодаря ти.

Райли прибра телефона в джоба си и отиде да отвори входната врата. Пеги се оглеждаше за звънеца.

— Мен ли търсиш? — попита той, изненадан от неочакваната среща. Почти целия ден прекара с нея и през тези час-два, откакто се бяха разделили, тя му беше липсвала.

— Как разбра, че съм тук? — попита Пеги.

— Имам шесто чувство.

— Имаш съгледвач в колата зад ъгъла.

Той ѝ се ухили:

— Много добре, госпожице Хатауей. Той ми събщи, че се въртиш пред къщата. Защо?

— Обмислях разни неща. Ще ме поканиш ли да вляза?

Райли отвори широко вратата:

— Страшен безпорядък е. Предупреждавам те да не се изплашиш.

Тя влезе и замръзна от изненада при вида на хаоса, който цареше в стаята:

— Боже мой, когато хората се оплакват, че къщите им са разхвърлени, обикновено всичко е на мястото си. Но тук наистина е безобразно разхвърлено.

— Доста са се постарали. Погледни!

Поведе я из партерния етаж, показа ѝ дневната, трапезарията, кухнята, където стъпваха върху изпотрошените сервиси, съдове и прибори, за да стигнат до стълбището за горния етаж, където беше още

по-зле. Постелките, завивките, всичко беше измъкнато от леглата, матраците — изтърбушени, а по земята имаше какво ли не.

— О, Райли — клатеше глава тя. — Онзи, който го е направил, не се е шегувал.

— Зная и си помислих, че макар и да живееш в охранявана сграда, трябва да внимаващ, Пеги. Докато баща ти не ни каже какво се е случило, налага се да сме по-внимателни.

Лицето ѝ светна:

— Точно затова дойдох. Баща ми дойде в съзнание.

— Страхотно, ето това е новина. Как е той?

— Добре е, но нищо не си спомня. Говори само няколко минути и като че ли му се губят няколко седмици. Попитах го за дракона, но той не разбра за какво говоря. Лекарят обясни, че при подобни травми загубата на паметта за близките събития е често срещано явление.

— Сигурно е така, но е страшно неприятно — промърмори Райли. Не можеше да реши дали Дейвид наистина не си спомня, или това е поредният му трик, но радостта на Пеги го възпря да изрази съмненията си.

— Всичко сега изглежда далеч по-обнадеждаващо. Зная, че от дракона още няма и следа, но чувствам, че се приближаваме към целта. Веднага щом татко ни каже защо е ходил в Китайския квартал, ще подразберем кой стои зад кражбата.

От усмивката ѝ дъхът ме секна. Оптимизмът ѝ му хареса. Заприлича му на Нан, която винаги търсеше доброто и възможностите за изход. Междувременно премисляше усложненията.

— Баща ти може да не е в безопасност — заговори.

— Майка ми постави охрана.

— Това е добре. Не искаме баща ти да пострада пак.

— Майка ми ще се погрижи това да не се случи. Знае как да брани своето. — Млъкна, после добави: — А защо да не ти помогна да разчистиш? Нали затова си дошъл?

— Хатауей положително не се занимават с чистене.

Кафявите ѝ очи заискриха:

— Не, по принцип не чистят, но ми се струва, че ще налучкам технологията. Освен това видях апартамента ти и не останах с впечатлението, че си специалист в тази област.

— Нямах ли си по-приятни занимания в петък вечер, например среща с Марти.

— Мартин.

— Името му няма значение. Как пропусна да излезеш с него?

— Не ме е поканил.

— Ти да не си от онези момичета, с които, ако трябва да се срещнеш в петък, трябва да им се обадиш в сряда?

— В понеделник, най-късно във вторник. А ти? Ти да не си от онези типове, които се обаждат в петък в пет часа и се провикват: „Хей, сладур, искаш ли да се поразкараме насам-натам тази вечер?“.

— И какво лошо има в това?

— Никакъв финес, никакъв стил. — Тя влезе в стаята на Нан, вдигна едно чекмедже и се зае да подрежда в него блузи и бельо.

Райли я наблюдаваше от вратата. Поведението ѝ още веднъж го изненада. Би трябвало да празнува с чаровния си приятел събуждането на баща си в някой ресторант. Вместо това беше дошла при него. Беше малко да се каже, че се притесни. Какво правеше тя тук? Какво искаше?

— Няма ли да помогнеш? — поинтересува се тя. — Или предпочиташ да ме зяпаш оттам.

— Още не съм решил.

Пеги подреди чекмеджето и го постави на мястото му в гардероба:

— Сигурно не искаш да се занимаваш с бельото на баба си. А да не би женското бельо да те притеснява?

— Бельото на баба ми определено ме притеснява — усмихна се той. — Ако говорим изобщо за дамско бельо — това е друг въпрос.

— Обзалагам се, че си падаш по червено бельо и черни жартиери.

— Нямам предразсъдъци, но няма да се дърпам, ако е червено.

— Сигурна съм, че няма да се дърпаш. В момента има ли в живота ти жена?

— Да, една досадна блондинка, която ме дразни с безкрайни въпроси.

Пеги нареди и следващото чекмедже.

— Помогни ми да събера леглата — каза, без да обръща внимание на думите му. — Може би трябва да изперем чаршафите.

Ако всичко мине през пералнята, баба ти ще се чувства по-добре.

— Тя много държи на чистите чаршафи. Бях длъжен всяка събота сутрин по часовник да си сменям спалното бельо. През първите четиринайсет години от моя живот бях щастлив, ако изобщо имах къде да спя, най-често в спален чувал или в стари одеяла. — Забеляза тъга в очите ѝ и веднага съжали за ненавременната си изповед. — Беше нещо като къмпинг. Весело беше — добави, за да не я натъжава.

— Едва ли. На всяко дете му се полага поне най-необходимото — храна, подслон, дрехи, сигурност.

— Това означава пари. Не очаквам да ме разбереш.

Пеги остави завивките и възглавниците на пода:

— Винаги поставяш акцента върху парите. Не пропускаш да отбележиш колко сме различни. Имам чувството, че искаш да прокараш линия, за да си сигурен, че няма да я прекроча.

Точно така беше. Издигаше преграда помежду им, защото в тази минута, когато се намираха в спалня с легло, всички доводи за съдържаност изглеждаха безсмислени. Парфюмът ѝ го изкушаваше, кафявите ѝ очи го предизвикваха. А тялото ѝ! По дяволите, не беше светец, за да не забележи извивката на гърдите ѝ под тънката копринена блузка, или на дупето ѝ под черните панталони. Опакована беше в толкова много дрехи, които умираше от желание да разопакова.

— Е, нищо ли няма да кажеш?

— Ти говориш и за двама ни.

— Покажи ми стаята си, Райли.

— Отдавна не живея тук.

— Тогава ми покажи къде си спал, когато си живял тук.

Тя отново го предизвикваше, прочете го в очите ѝ. Искаше да го опознае, да проникне в мислите му. А той искаше да проникне в тялото ѝ. Намеренията им бяха съвсем противоположни. Въпреки че какво ще стане, ако удовлетвори желанието ѝ...

Райли излезе в коридора и тръгна към някогашната си спалня, която, преди да бъде негова, е била на майка му. Но в нея не бе останала и следа от женско присъствие. Сега в спалнята имаше голямо легло, гардероб и бюро, където си бе писал домашните. Имаше и някои спомени от детството — модели на самолети от времето, когато мечтаеше да стане пилот и да избяга от всичко, плакати на футболни звезди. Райли леко се смути при тази гледка.

— Ти ли си ги правил? — попита Пеги, посочвайки едно от самолетчетата.

— Да. — Взе едно от тях заедно със стойката, която дядо му беше направил. Бяха счупени.

— Струва ми се, че обичаш да летиш.

— Да, обичам. Обичам да гледам земята от високо. А ти?

— Обожавам летенето. Особено когато самолетът набира скорост по пистата, разтърсва се и изведнъж се озоваваш високо сред облаците. Усещането е прекрасно.

Той се намръщи, стана му неловко, че тя като ехо описва неговото усещане. Не желаше да има нищо общо с нея:

— Сигурен съм, че изживяването в първа класа е по-хубаво, отколкото в туристическата.

Тя изпъшка:

— О, боже, Райли, престани! И да си расъл в бедност, вече изобщо не си беден.

— А ти откъде знаеш?

— Ей така, зная. Какво ѝ е на къщата? Хубава е. Уютна е. Въпреки изключително скъпата ни инсталация за отопление хващам се на бас, че тази е много по-топла от онази, в която съм израснала.

Тя седна на леглото, което си беше на мястото, макар и разхвърляно. Очевидно неканеният гост не беше проверил основно тази стая. Може би понеже нямаше кой знае какво в нея. Райли преглътна, когато Пеги лекичко се друсна върху леглото. Неговото легло. Неговото тийнейджърско легло, в което бе мечтал да се люби с някоя русокоса сексапилна красавица като нея.

— Много по-меко е от моето — каза му тя. — Майка ми е убедена, че твърдият матрак поддържа хубавата стойка. А той е отвратително неудобен. Постилах си няколко одеяла, за да спя по-добре. Сега, разбира се, имам чудесен мек матрак като този. — Тя се отпусна по гръб и заклати крака. — Я виж, цялото звездно небе е на тавана ти. Страхотно е.

Райли се загледа в тавана, на който дядо му беше изобразил нощното небе — тъмносин свод с безброй блещукащи златни звезди.

— На дядо ми му писна да се катеря по покрива. Когато майка ми изчезваше, се качвах там да я чакам. Тогава започнах да се взирам в звездите и да се интересувам от астрономия.

— А коя е онази там? — посочи тя към тавана.

— Орион. Стани, Пеги.

— Какво има? — Тя се надигна на лакти.

— Просто искам да станеш от леглото ми. — Можеше да премълчи, но или трябваше да овладее страстта си, или да се хвърли върху нея и да изпитат качествата на матрака.

— Съжалявам — припряно скочи от леглото Пеги, а на лицето ѝ се четеше огорчение.

Той я хвана за ръката:

— Не исках да те обидя.

— Беше пределно ясен.

Вгледа се в лицето ѝ и почувства, че не може да откъсне погледа си от нея, нямаше сили сам да си тръгне или да я отпрати.

— Райли — прошепна тя, — пусни ме да си ходя.

— Не мога.

Той се наведе към нея и намери устните ѝ. Бяха сладки, греховни, секси, изкусни. Съчетанието бе опияняващо, абсолютно неустойимо, особено след като тя се притисна към него и той усети гърдите ѝ до своите, а ръцете ѝ обвиха кръста му. А тя би трябвало да се съпротивлява, да го отблъсне, да не отвърща на целувката му и особено на езика му. Нито пък да се задъхва, макар и сдържано, от желание, което той искаше да усеща отново и отново.

— Райли ще ме задушиш — прошепна тя.

Той покри лицето, шията, извивката към раменете ѝ с целувки. После я притисна към себе си, а ръцете му разучиха тялото ѝ — от тънката талия до нежните гърди. Погали с длан едната и усети как зърното се втвърди. Не можеше да устои на толкова силно привличане. Пъхна ръката си през деколтето на блузката ѝ под дантеления сутиен, докосна кожата ѝ и усети как пламна. С другата си ръка я притисна към слабините си, където възбудата беше съвсем осезателна. Това съприкосновение я накара да изстене, което го подлуди.

Прошепна името му като зов за още. А стремежът му беше да ѝ даде повече, отколкото тя желаше. Положи я на леглото и се притисна върху нея, точно където копнееше да бъде, и отново намери устните ѝ. Взе да разкопчава ризата ѝ — едно копче, две, три. И когато ги разкопча, откъсна устните си от нейните, за да я погледне. Красивите ѝ гърди бурно се повдигаха, зърната им се очертаваха под дантелата на

сутиена. Чувстваше се на седмото небе. Смъкна сутиена и зацелува гърдите ѝ, галейки с език зърната, докато тя изстена. Пеги го притисна силно към себе си.

— Не спирай — шептеше тя, — не спирай.

— Не мога, не искам — обеща ѝ той.

Но едва промълвил го и шумът от затръшването на входната врата достигна замъгленото му съзнание. Някой извика долу:

— Райли, Райли, тук ли си?

Пеги го избута ужасена.

— Баба ти ли е?

— Райли — още веднъж извика Нан.

Той не можеше да помръдне и замаяно наблюдаваше Пеги, която се закопчаваше. Изглеждаше невероятно красива с русата си коса, разрошена от неговите пръсти, с устните си, зачервени от неговите целувки, с гърдите си, влажни от неговия език. Знаеше, че трябва да стане, да отиде до вратата, да каже на баба си, че веднага ще слезе, но нямаше сили. Не откъсваше очи от Пеги, разочарован, че не довършиха онова, което бяха започнали.

— Райли, помогни ми — примоли се Пеги, когато се чуха стъпки по стълбата.

Най-сетне умът му заработи.

— Ще я пресрещна. — Скочи от леглото и пое дълбоко дъх. Баба му, макар и седемдесетгодишна, виждаше отлично. — Идвам, бабо — стана той и погледна Пеги с унила усмивка. — Винаги прави гафове. Бързо ще я отпратя.

— И как смяташ да го направиш?

— Не зная.

— Не ѝ казвай, че съм тук.

— И през ум не ми минава.

Райли излезе от спалнята и затвори вратата след себе си. Намери Нан в нейната спалня, занемяла сред бъркотията.

— По-зле е, отколкото си го спомням. — Тя отиде до шкафчето и постави на мястото ѝ снимката от четирийсетата годишнина от сватбата им с Нед. — Така е по-добре.

Той забеляза, че смущението на баба му е в негова полза, и се поуспокои:

— Какво правиш тук? Мислех, че си при Мили.

— Трябва ми роклята. Забравих да си я взема. Видях колата ти и реших, че спокойно мога да вляза. Освен това Гилбърт е в колата до ъгъла. Наел си старите момчета да ме пазят, тъй ли?

— Да — призна той, все още притеснен, когато тя го погледна.

Тя се загледа в него, доста продължително, както му се стори, и той се смути. Какво ли бе забелязала — следи от червило или косата му беше разрошена като на Пеги? Почувства допира на пръстите ѝ в косата си.

— Какво има — попита го Нан.

— Нищо.

— Изглеждаш... особено.

— Сигурно е от прахоляка.

— Сигурно.

— Ето ти роклята — подаде ѝ я той. — Тя ти е любимата, нали?

— Да, тя ми е най-топлата. — Нан отново го изгледа.

— Връщам се при Мили, освен ако не искаш да ти помогна.

— Не, не. Тази нощ си почини. И бездруго утре ще имаш много работа.

— Тук ли ще спиш тази нощ, миличък?

За сън той изобщо не се сещаше:

— Още не зная. Ще видя до кога ще стоя тук.

— Ако останеш, сложи си чисти чаршафи. В дрешника отвън има. А защо да не ги сменя аз, преди да си тръгна?

— Не, в никакъв случай — рязко рече той. — Искам да кажа, че вече си оправих леглото. Сега нямаш работа тук, върни се при Мили.

— Вече си го оправил ли? Караш ме да се замислям — усмихна му се тя. — Е, хайде, не се преуморявай.

Райли я съпроводи до стълбите, като се молеше баба му да не се присети нещо и да се върне. Но благополучно стигнаха до входната врата.

— Докато не влезеш у Мили, ще стоя тук.

— Винаги си много грижовен, Райли.

— Такъв съм си.

Тя се повдигна на пръсти и го целуна по бузата:

— Лека нощ, миличък. — Заслиза по стълбите, после малко неуверено каза: — Между другото поздравя Пеги от мен. — Многозначителната ѝ усмивка го накара да се почувства отново на

четиринайсет години. — Надявам се, че не си я накарал да се скрие в килера като Джени Марксън.

— Пеги не е в килера — отвърна той.

Тя започна да се смее и не престана, докато не влезе у Мили. Когато Райли затръшна вратата, Пеги веднага се озова зад него.

— Ужасно съм смутена. През цялото време е знаела, че съм тук.

— Никога не съм успявал да се скрия — пристъпи той към нея.
— А сега, какво става с нас?

Тя го възпря:

— Коя е Джени Марксън?

— Тя не е конкурентка, ако това те безпокои. Струва ми се, че има поне две деца и поне един съпруг.

— Гадже ли ти е била?

— За две седмици в десети клас.

— В твоята спалня ли правихте любов?

— Опитахме се, но баба ми се върна ненадейно.

— Значи не съм първата — скръсти ръце Пеги, много съблазнително нацупена.

Той се ухили:

— Категорично не си първата.

— Прави ли секс с нея?

— За съжаление тази спалня никога не е била на късмет по сексуална линия. Надявам се тази нощ да обърнем късмета в моя полза.

Тя се изплъзна от прегръдката му:

— Шегуваш ли се? Баба ти знае, че съм тук. Не мога да правя така любов.

— Идеята не те скандализираше само преди няколко минути.

— Не бях на себе си.

— Харесвам те не на себе си — прегърна я той и този път тя не се отдръпна.

— Искаш ли да чуеш какво още харесвам?

— Не, не, не искам — сподавено отвърна тя. — Трябва да си тръгвам.

— Мога да дойда с теб. Твоята спалня сигурно е по-сигурна.

Тя го погледна колебливо и той разбра въпроса ѝ, преди да го е изрекла. Макар и да беше останала за кратко сама, времето ѝ е било

предостатъчно, за да размисли.

— Имаш много работа тук — каза тя.

— Работата няма да избяга.

— Райли...

— Зная, зная, мигът отлетя. Разбирам.

— Не отказвам, защото не го желая.

Тя го погледна и той се смути. Не разбираше поведението ѝ. А може би онова, което за него беше мимолетно, за нея не беше. Тя не беше случайно срещната за една нощ. Щом я погледнеше и веднага си представяше дом, деца и щастие, все неща, от които отдавна се беше отказал.

— Добре, няма значение — реши да заглади нещата той.

— Много по-трудно е съзнателно да направиш избор, отколкото да се оставиш на течението, нали разбираш? Предполагам, че по този начин изглеждам страхлива.

— Или умна.

— Не се чувствам умна. Чувствам се кисела.

— Така ставаме двама. По-добре веднага си тръгвай, за да не ти хрумне нещо друго.

— Искам да ти помогна.

— Защо?

— Защото искам и защото, по дяволите, не ми се прибира вкъщи.

Това сделка ли е — ако не се любя с теб, да си отивам?

Райли се усмихна:

— Обикновено така се постъпва.

— Аз не постъпвам така. Но за да няма изненади, аз ще чистя на долния етаж. — Тя влезе в дневната. — В тази стая късметът спохождал ли те е?

— Никак.

— Много добре.

Той се разсмя:

— За мен не е чак толкова добре.

Пеги коленичи на пода до купчина снимки:

— Страхотна бъркотия, а баба ти има камара снимки.

— Откакто се помня, тя все говори, че ще ги подреди в албум. Но само си говореше.

— Това ти ли си? — подаде му тя снимка на бебе.

— Не, това е майка ми.

— О, извинявай, трябваше да се досетя.

Тя вдигна още много нейни снимки, правени на различна възраст. Райли не искаше да ги гледа. Опитваше се изобщо да не си спомня за майка си. Дори и лицето ѝ искаше да забрави. Но както Пеги ги разглеждаше, той се улови, че наднича зад рамото ѝ. Сърцето му се сви, когато тя задържа една от снимките. Майка му го държи в скута си, сигурно на третата му Коледа. Опитва се да напъха в ръчичките му някаква плюшена играчка, а той я отблъсква.

— Ето, тук си ти — погледна го нежно Пеги. — Познах те по сърдитото лице.

— Искях пожарна кола, а не тази тъпа плюшена играчка.

— О, ето, и тук си ти. — Тя взе една снимка, на която бяха той и баба му на тържеството по случай края на учебната година. — Отново същата сърдита физиономия. Никога ли не се усмихваш пред фотоапарата?

— Не виждах смисъл да се увековечават тези събития.

Той си припомни онзи ден. Беше останал след Коледа при баба си и дядо си, за да не сменя повече училища и да завърши осми клас. Майка му трябваше да присъства на дипломирането му, но замина за уикенда с обещанието, че ще се върне, за да присъства на тържеството, но така и не се появи през следващите шест месеца. Тогава Нед и Нан му предложиха да живее с тях.

— Няма ли тук някоя от онези снимки с голи бебета? Искам да видя дупето ти — каза Пеги.

— Ще бъда щастлив да ти го покажа. Сега е много по-красиво от тогава.

Тя го стрелна с кафявите си очи.

— Така твърдиш ти. — Взе друга снимка. — А тук са баба ти и дядо ти на венчавката им.

— Но ти наистина се зарови в миналото. Както вече казах, баба ми не е подреждала снимките. Все обясняваше, че е твърде заета да си живее живота, вместо да го гледа.

— Добре казано — въздъхна младата жена. — Имам шест албума, в които е документиран животът ми за поколенията.

— Кой най-често те снимаше — майка ти или баща ти?

— Обикновено наемаха фотограф.

— Как не се сетих! Грешката е моя.

— Имам снимки от края на детската градина и от завършване на всички училищни степени, тържествата за рождените дни, коледите, ваканциите и, разбира се, от първия ми бал с рокля с голи рамена.

— Клетото богато момиченце. Сърцето ми се къса!

Тя го замери със снимката.

— Щом толкова знаеш, прибирай си ги сам.

— За мен е по-добре.

Събра ги на купчина и тъкмо да ги натика в кутията, се спря. Снимката най-отгоре беше стара черно-бяла, правена в Сан Франциско. Нещо в задния план привлече вниманието му:

— Погледни тази!

Пеги надникна над рамото му.

— Това е моят магазин — учуди се тя. — Трябва да е правена много отдавна. Виж модела на колата.

— Гледам човека отпред — посочи й Райли мъж в униформа на пазач. — Това е дядо ми. Дали не знаеш случайно с кого се здрависва.

— О, боже, зная. Това е дядо ми Уолас Хатауей.

Едно и също нещо си помислиха и се спогледаха.

— Моят дядо сигурно е работил за Хатауей — каза Райли.

— Така изглежда. И очевидно познава дядо ми. Странно съвпадение, какво ще кажеш?

— Никога не съм вярвал в съвпаденията. — Той усети, че му прилошава. Погледна Пеги. — Казала ли си на дядо си за дракона?

Тя поклати глава:

— Не.

— Мисля, че е време да му кажеш.

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА

Продавачките в магазина си бърбеха зад щанда, но млъкнаха в мига, когато го видяха. „Добре, но недостатъчно“ — помисли си Уолас Хатауей. Времето не трябваше да се пилее, това беше най-важното. Работата им беше да посрещат клиентите, а не да си бърбят. Застана пред щанда и погледна името на по-младата:

— Мегън.

— Какво обичате, господин Хатауей? — плахо попита тя, като умоляващо погледна колегите си.

— В колко часа започвате работа? — попита той.

— В десет.

— А сега колко е?

— Десет и половина.

— Точно така. В задълженията ти влизат ли безсмислени разговори?

— Не, господине. Но в момента още няма клиенти.

— И да има, и да няма ти трябва да си гледаш работата. Ясен ли съм?

— Да, господине, това няма да се повтори.

— Гледай да не се повтори.

Той енергично продължи обиколката си. Щом служителите разбраха, че е в магазина, всеки се захвана да върши нещо. Уолас Хатауей мина между щандовете, огледа витрините, като си отбелязваше наум какво да продиктува по-късно на секретарката си. Подложи на същата инспекция всеки етаж. От време на време се спираше да разговаря с управителите на различните отдели. Някои от тях работеха от десетилетия в магазина, но той към всички се отнасяше служебно. Така му беше удобно. Бяха само служители и място за приятелство нямаше.

Когато се отправи към своя кабинет, отново се разтревожи за къщата „Хатауей“ и за съдбата ѝ след неговата смърт. У Пеги нямаше достатъчно ентузиазъм. А може би изобщо беше лишена от

съобразителност и инициатива. Мисълта магазинът да отиде в други ръце му беше крайно неприятна, не одобряваше дори Виктория, но трябваше да признае, че макар и да бе едно разочарование, внучката му беше единствената наследница.

* * *

— Дядо ми дойде ли? — попита Пеги по телефона секретарката.

Въпреки че било събота, очаквала го всеки момент. По всичко личеше, че съботата е любимият му ден за проверки, особено на майка ѝ. Виктория се държеше, като че ли това не я засяга, и си придаваше тежест, като не идваше през уикенда на работа, но преди това много старателно си преглеждаше работата, за да няма Уолас за какво да се хване.

— Очаквам го всеки момент — повтори Джорджи Маркхам, дългогодишната секретарка на дядо ѝ, която в събота винаги беше на поста си. — Искаш ли да ти насроча среща?

— Да. Всъщност не. Е, може би.

— Какво има, мила?

— Ще ти се обадя след няколко минути. Не съм си разпределила още деня.

Пеги затвори телефона, чувствайки се глупаво като голяма угоена гъска. Този човек беше дядо ѝ, за бога. Нямахше причина да се плаши от него. Но логиката не ѝ помогна особено много да се отърси от нервното напрежение.

Е, добре, нищо не ѝ пречеше да почака още малко. И докато събираше смелост, реши да провери последните приготовления за приема по случай откриването на изложбата на къщата „Хатауей“ в Музея на азиатското изкуство. Откриването беше само след две седмици. Прегледа списъка с поръчките — за студения бюфет, за цветята, фотографските услуги и хвърли още един поглед на бюджета. В действителност повечето работа беше свършила сътрудничката ѝ, което напомни на Пеги, че приносът ѝ за успеха на къщата не е особено съществен.

Някой почука и тя вдигна поглед:

— Влез.

Мартин влезе в кабинета, облечен както обикновено с делови костюм „Армани“.

— Здравей, Пеги. Хубаво е, че пак си на работа и нещата се нормализират. Идвам от болницата. Баща ти е добре.

— Да, видът му е добър, оздравява. Минах оттам рано сутринта и го сварих да закусва за пръв път с истинска храна. Естествено оплакваше се от яйцата, от препечените филийки, че няма бекон, но беше в добро настроение.

Тя се изправи, когато Мартин заобиколи бюрото, за да я прегърне и да я целуне по страната. Близостта му не предизвика у нея никакво вълнение. Като че ли все още усещаше прегръдките на Райли. Поне една истина излезе наяве през изминалата седмица. Не чувстваше влечение към Мартин и не желаше да се омъжи за него. Нямахте да е честна нито към себе си, нито към него.

— Как си?

— Добре съм. Навакствам.

— Радвам се, че пак си на работа, вместо да преследваш онзи дракон.

— Трябва да го търсим. Така и не научихме какво се е случило с него. Баща ми нищо не си спомня за близките събития.

— И аз това разбрах. — Тонът му не й хареса.

— Не му ли вярваш? — Пеги замълча, обмисляйки въпроса си. — Всъщност ти харесваш ли го.

— Не ставай смешна. Уважавам го много.

Изрази се недвусмислено, но равнодушието му й подсказа, че не е бил съвсем искрен.

— Ти вече веднъж ми намекна, че татко е искал да направи фалшиво копие. Не можеш да го отречеш.

— Беше грешка от моя страна. Осъзнах, че баща ти не е способен на подобно нещо. А колкото до дракона, хората от нашата служба за охрана ще разследват случая, Пеги. Няма нужда ти да го правиш. С майка ти сме на едно мнение. Трябва да стоиш настрана. Баща ти вече пострада. Не искам и ти да пострадаш. Майка ти ми каза, че къщата на Дилейни е била разбита и претършувана. Още една причина да оставиш специалистите да се занимават със случая. Не е работа за теб.

Тя едва изтърпя покровителствения му тон.

— Струва ми се, Марти, че не ти ще решаващ коя работа е подходяща за мен.

— Не исках да те обидя.

— Но ме обиди.

— Пеги, зле ме разбра.

— Не, добре те разбрах. Разбрах, че ти си важна персона тук — дясната ръка на майка ми. Но наследница на Хатауей съм аз, не ти.

Мартин изглеждаше шокиран от думите ѝ, а и тя бе изненадана от себе си.

— Не исках да прекрачвам границата на допустимото...

— Но я прекрачи. Повече от ясно е, че според теб аз ставам само за организиране на приеми и за нищо друго, но грешиш. Мнението на майка ми, на баща ми, на дядо ми и на всеки друг е същото. Възнамерявам да направя за този магазин нещо повече от организирането на приеми.

— Това е прекрасно — побърза да я успокои той. — Просто не искам да пострадаш, не засягам положението ти във фирмата или работата ти.

— Признателна съм ти за това. Благодаря.

Мартин се загледа в нея. Тя не отмести поглед, защото разбираше, че имат още нещо да си изясняват.

— Аз не те ли интересувам? — попита я той.

— Харесвам те като приятел и колега.

Мартин ѝ се усмихна кисело:

— Не е точно онова, което се надявах да чуя.

— Извинявай, Марти, разбирам, че съм те подвела, и не искам в бъдеще да подхранвам илюзиите ти.

— Щяхме да бъдем хубава двойка. Имаме толкова общи неща. Чувствам, че идеално си подходяме.

— На думи — да. Но бракът е реалният живот. Съвсем искрено мисля, че нямаш представа каква съм в действителност. Подозирам, че и аз нямам представа за теб.

— Аз съм такъв, какъвто ме виждаш.

— Съмнявам се — каза тя мило усмихната. — Но съм сигурна, че ще бъдеш страхотен съпруг и ще ощастливиш някоя жена.

— Но не теб.

— Не мен.

Той наклони глава, замислено загледан в нея.

— През изминалата седмица беше различна. Срещата на баща ти със смъртта разпали нещо у теб.

— Това допринесе — отвърна тя, но не би признала пред него, че истинската искра дойде от Райли. Твърде много харесваше Мартин, за да говори за друг мъж пред него.

— Стана по-жива — кимна той с явно одобрение. — Отива ти. Освен това не смятам, че ставаш само за организиране на приеми. Не съм се замислял. Но ако се чувстваш нещастна или ограничена, просто кажи. И преди всичко — прибави с усмивка той — ти си наследницата на Хатауей, както вече ми напомни.

— Предполагам, че ти е прозвучало малко високомерно.

— Всъщност заприлича ми много на майка си.

— Пази боже!

Той се засмя и в този миг тя разбра, че никак не е разочарован от това, че връзката им няма да е нещо повече от приятелство.

— Това не те ли тревожи? — попита тя.

— Не ме разбирай погрешно, Пеги. Харесвам те. А и бях доста насърчен от нашите майки, крайно заинтересовани от нашия евентуален брак. Бях толкова отдаден на кариерата си през последните няколко години, че не съм се замислял за женитба, а ти беше идеалната възможност, съвсем до мен.

— Но не съвсем до теб.

— Кажи ми, ако искаш да се прехвърлиш в друг отдел на фирмата — каза Мартин на излизане. — Ще бъда щастлив да потърся нови възможности с твоя помощ.

— Благодаря ти. Много си великодушен.

Той не отговори веднага и стана сериозен:

— Продължавам да настоявам да стоиш настрана от историята с този дракон. Баща ти едва не бе убит. Не искам да пострадаш.

— Ще внимавам, но искам да си изясня нещата. Трябва да разбере какво се е случило не само с татко, но и с дракона. Госпожа Дилейни ми се довери, но аз я излъгах. Искам да се реванширам.

— На нея или на внука ѝ?

— И на двамата. Репутацията на семейството ми е застрашена.

— А ти си наследницата на „Хатауей“. Не забравяй да го напомниш на майка си.

Тя му се изплези:

— Тя едва ли ще го преглътне като теб.

— Освен това струва ми се, че изобщо няма да го преглътне.

— Но преди това трябва да говоря с един друг човек — каза тя.

— С дядо ми.

— Сигурна ли си, че не ти се иска да си го спестиш.

— Отлагах това твърде дълго.

— Дядо ти знае всичко, което става тук. В това отношение може да те смае.

— Подозирам, че си има тайни агенти. Може би дори ти си един от тях — прибави замислено тя. — Хм, права съм, нали?

— Аз съм лоялен, Пеги.

Щом той излезе, тя не можа да не се запита наистина ли е такъв. Дядо ѝ знаеше какво става във всяко кътче на магазина и за нея бе ясно, че някой го осведомява. Защо да не е Мартин? Беше се издигнал шеметно в сравнение с много други.

Не че беше кой знае колко важно. Независимо дали Мартин шпионираше или не, дядо ѝ беше шефът. Имаше право да знае всичко, което ставаше в неговата компания. А за нея беше крайно време да разбере какво точно знае той за дракона. Вдигна телефона и набра номера:

— Здравей, Джорджи. Пак е Пеги. Бих искала да се срещна с дядо възможно най-скоро.

— Съжалявам — отговори Джорджия, — но дядо ти току-що си тръгна. Да му съобщя ли?

— Не ще го открия по-късно. — Пеги затвори телефона.

А не беше ли по-добре да говори с него вкъщи? В магазина имаше много очи и уши, а точно тази история трябваше да си остане само в най-тесния семеен кръг.

* * *

Нед Дилейни живееше на втория етаж на старчески пансион — триетажна сграда в западния район на Сан Франциско. Райли и баба му го избраха след дълго проучване заради околността, грижите и състрадателното отношение, което откриха тук. Но независимо от

всичко атмосферата беше потискаща и Райли се насили да се усмихне, когато отвори вратата. Дядо му седеше във фотьойла до леглото и се взираше в телевизора. Предаваха баскетболен мач, но дали виждаше нещо, не беше ясно. Облечен във всекидневните си дрехи, Нед изглеждаше нормално, като че ли беше здрав. Винаги е бил едър мъж, по-висок от Райли поне с шест-седем сантиметра, а Райли беше почти метър и деветдесет. Напоследък слабееше и сега беше болезнено слаб, забеляза Райли. Нямаше нищо общо с мъжа, който на едно ядене поглъщаше три хамбургера и огромна пържола.

Мъжът във фотьойла нямаше нищо общо с този, който му дърпаше ушите и го принуждаваше да осъзнава как е правилно да постъпи. Когато Райли беше петнайсетгодишен, го спипа в залата за залагания, където в блъсканицата се опитваше да пребърква джобовете, и го наказва, както заслужаваше. Онзи Нед беше жизнерадостен, гръмогласен ирландец, който жестикулираше на всяка дума и умееше да разказва невероятни истории. От този човек не бе останала и следа.

Тялото му беше тук, изнемощяло от болести, но все пак в относително добро състояние. Страшното бе, че разсъдъкът му отсъстваше.

Може би Райли щеше да извади късмет. Понякога дядо му идваше на себе си, спомняше си някого или нещо. Дай боже и сега да е така. По дяволите, взе да се изживява като оптимист, роля подходяща за баба му или за Пеги.

При влизането на Райли Нед обърна глава, което бе добър знак.

— Здравей, дядо — умишлено го нарече така той, за да предизвика у него някакъв спомен.

— Кой сте вие? — попита Нед с войнствен тон.

— Аз съм Райли, твоят внук.

Дядо му подозрително присви очи:

— Ти си оня тип, дето ми сви два̀сет кинта. Да ми ги върнеш ли си дошъл или ще ми разиграваш още някоя сълзлива сцена?

— Дойдох да ти ги върна. — Райли извади портфейла си, отброи два̀сет долара и му ги подаде.

— А за какво са? — попита Нед смутено.

Райли поклати глава и взе парите:

— Добре ли си? Имаш ли си всичко?

— Студено ми е. Тук е отвратително студено. Няма отопление. Не го пускат заради мен. Скръндзи.

— Ето ти одеяло. — Взе той едно одеяло от леглото и го сложи върху краката на дядо си. — Спомням си как ме зави първата нощ, когато се върнах при вас. Няколко пъти провери дали съм добре завит.

Дядо му го гледаше замаяно и изведнъж тъмните му очи се проясниха, като че ли облак се отдръпна:

— Райли, ти ли си?

— Аз съм — прилекна той до дядо си.

— Как е баба ти, отдавна не съм я виждал. Още ли ми е ядосана?

— Не ти е ядосана. А и как ли би могла? Ти винаги я размиваш.

Нед се усмихна:

— Беше най-прекрасното момиче, което бях виждал. Спомням си, когато я срещнах за пръв път на танци. Имаше красиви крака. Обичах ги.

— Спомняш ли си Уолас Хатауей? — попита Райли, защото знаеше, че не трябва да пропуска този миг на просветление и трябва бързо да изстреля въпросите си.

— Ти ли си, Уоли? — Очите на дядо му още веднъж смениха изражението си, когато внимателно се взря в лицето на Райли. — Мразеше да те наричам Уоли, нали? Е, не ми пука. Спасявал съм ти задника неведнъж, а ти какво направи? Обърна ми гръб — ето какво направи.

— Не исках да стане така — отговори Райли, за да поддържа разговора.

— Не постъпи честно, Уоли. Имах те за брат.

— Съжалявам.

— Страхотен трясък. Още чувам сирените на пожарните коли и сгромолясането на дървените ламперии, когато слязохме долу. Адско слизане! Имахме късмет, че той ни откри.

За Уолас Хатауей ли говореше? Райли не виждаше смисъл в несвързаната реч.

— Спомняш ли си дали си работил в магазина на Хатауей?

— Дяволският пожар изпепели всичко. Нан не знае. Не й казвай. Ще се побърка от тревога. — Нед се вкопчи в ръкава на Райли. — Не й казвай, Уоли!

— Няма — успокой той превъзбудения си дядо.

— Къде е Бети?

— Коя Бети? Не познавам никаква Бети.

— Кой си ти? — попита Нед, отново потънал в своята забрава.

Погледът му се насочи към телевизионния екран и той се умълча.

Райли се загледа в него, ужасно потиснат от онова, което представляваше дядо му, някога толкова жизнерадостен, силен, а сега чезнещ, носен от течението на откъслечни мисли. Поне не съзнаваше, за да страда.

Утехата бе слаба, но на Райли само това му оставаше.

— Райли, не знаех, че си тук. — Нан влезе с ваза цветя в ръце. — Защо не ме предупреди? Щяхме заедно да дойдем.

— Допреди малко няхах намерение да идвам.

Тя се наведе и целуна Нед:

— Здравей, скъпи. Обичам те.

Погледът на стареца се зарея, после отново се фокусира върху предаването по телевизията. Райли съзря болката в очите ѝ и почувства силно желание да я утеши:

— Пита за теб, сети се за красивите ти крака.

— Така ли? Наистина ли?

— Няколко минути имаше нещо като просветление.

— Да го попиташ за онези тайнствени позвънявания ли дойде?

— попита Нан.

— Няхах възможност. Мисля, че са се обаждали, за да проверят дали си вкъщи. Следващото, което ще направим, е да ти вземем нерегистриран номер.

— Ако постъпиш така, ще започна да се чувствам невидима. Достатъчно тъжно е да остаряваш. Не искам да съм невидима, все едно ме няма.

— Това никога няма да се случи.

— Дядо ти каза ли нещо друго?

— Питам го за Уолас Хатауей — дядото на Пеги. Когато прехвърлях снимките ти, попаднах на една, където дядо в униформа на охранител позира пред магазина заедно с Уолас Хатауей.

— Вярно ли? Не си спомням подобна снимка. Но ти знаеш, че не поглеждам тези стари снимки.

— Дядо сигурно е работел по някое време в магазина.

— Ами да, точно така е. Когато се оженихме, работеше там. Не съм ли ти казвала?

— Не, не си.

— Беше много отдавна. В онези дни работеше в най-различни магазини. Не ги помня дори. Бях погълната от бебето си и от къщата си.

— Срещала ли си се с Уолас Хатауей?

— Боже мили, Райли, не! Щях да го помня. Беше много известен в Сан Франциско. Дядо ти беше шеф на охраната. Не е бил приятел със семейство Хатауей.

— Дядо спомена за някой си Уоли. Чувала ли си го да говори за Уоли?

Тя се позамисли:

— Зная, че през войната дядо ти е летял с човек на име Уоли. Но не мисля, че става въпрос за Уолас Хатауей. Говореше за Уоли като за приятел. Ако Уолас Хатауей е Уоли, все щеше да ми каже.

— Права си. Уоли сигурно е някой съвсем друг човек. Съмнявам се Хатауей да разреши да го наричат Уоли.

Нан се усмихна:

— Как мина вечерта с Пеги?

— Беше за кратко.

— Съжалявам, че те обезпокоих.

— А може би е за добро. — Той погледна към дядо си, който бе притворил очи. — Виж, като че ли задряма.

Тя кимна:

— Само ще му оставя цветята. Дано го ободрят.

— Ще те изпратя до колата.

— Довиждане, Нед — прошепна Нан и пак го целуна по страната.

Райли пое тежко дъх, като че ли някой му бе изкарал въздуха с юмручен удар в стомаха. Изразът в очите ѝ, когато погледна мъжа си, го разтърси. Единствената истинска любов, която бе срещал в живота си, беше между тези двама души. Дори и сега съществуваше, поне в сърцето на баба му.

— Стисна ми ръката — каза тя с насълзени очи, привличайки вниманието на Райли към сплетените им ръце.

— Знае, че съм аз, така си мисля.

— Сигурен съм, че знае.

— Чувствам се по-добре, мога вече да си тръгна. — Нан стисна още веднъж ръката на Нед. — Скоро пак ще дойда.

Райли беше благодарен, че тя не заговори, когато излязоха. Той не можеше да си обясни чувството си на задушаване. Безброй пъти беше идвал тук. Всичко бе видял. Много добре знаеше, че подобрене не се очаква. Тогава защо беше това чувство?

„Пеги — помисли си той с раздражение, — тя е виновна.“ Живееше си в такова прелестно спокойствие само допреди няколко дни. Беше направила пробив в защитната му стена и Райли стана неспокоен. Трябваше да я възстанови незабавно. Не му беше нужно подобно чувство — като че ли усещаше болка в сърцето си. Дори не искаше да си признае, че има сърце, за да не би отново да бъде разбито.

— Връщам се да чистя къщи — каза Нан, когато стигнаха до нейната кола, паркирана съвсем близо до неговата. — След като си прибрал всичко на място, по-нататък ще е лесно.

— Тази нощ ще остана при теб.

— В никакъв случай! Голямо момиче съм, освен това си имам кучета пазачи пред вратата. Казах на Бъд, че може да спи на дивана вместо в колата, ще му бъде по-удобно, а и аз ще си имам човек в къщата.

— Човек на седемдесет и четири години. Не съм сигурен, че вътре ще бъде полезен. Ако е отвън, поне ще се обади на 911.

— Имам доверие на Бъд. Ще включа и алармата, за да си спокоен. Сигурна съм, че имаш по-приятни възможности, отколкото да бавиш баба си. Събота е. Може би ще си уредиш среща... може би с Пеги.

— За да се срещна с Пеги в събота, трябва да си запиша час в понеделник, най-късно във вторник — усмихна се той при спомена за разговора им.

— Имам предчувствие, че за теб ще направи изключение. Имаш страхотен чар, ако решиш да го използваш.

— Не мисля, че съществува възможност за сериозна връзка с Пеги. Това е немислимо.

— Защо не?

Той вдигна рамене:

— Не си подходяме. Господи, та тя е богата наследница, не съм й в категорията.

— Е, и? Парите не са всичко на този свят, особено ако се обичате. Но истинският проблем не е там. Решил си, че любовта не е за теб. Страхуваш се да повярваш на жена, която би ти казала, че те обича.

Райли пристъпи от неудобство от крак на крак:

— Пеги не ми е казала, че ме обича, защото не ме обича, а аз съм повече от сигурен, че не я обичам. Аз почти не я познавам.

— Познаваше я достатъчно добре, за да се гушкаш с нея снощи. Или искаш да ми кажеш, че просто сте си бърбтели.

— Днес светът е различен, бабо.

Тя се разсмя:

— Светът си е същият, Райли, и аз не съм чак толкова стара, за да не помня какво означава желанието.

— Трябва да тръгвам.

Нямаше да обсъжда въпроса за сексуалните си желания с баба си.

— Ще видиш ли Пеги? Предай й, че я обичам, или по-добре — кажи й го от твое име.

* * *

Пеги влезе в просторната къща на имението в Пасифик Хайтс, подслон на четири поколения Хатауей. Посрещна я дългогодишната им икономка Алма Джонсън.

— Нека да ви взема палтото, госпожице Хатауей — каза тя. — При майка си ли сте дошли? Защото тя е в болницата.

Пеги й подаде палтото си:

— Дойдох при дядо си. Той тук ли е?

— Да, тук е.

— Тогава ще се кача при него. Благодаря.

Пеги неохотно тръгна към третия етаж. Опитваше се да се убеди, че дядо й не е някой разбойник, само е малко нетърпелив, прекалено самоуверен и коравосърдечен. Не понасяше тъпи идиоти и определено не забравяше обида. Хиляди пъти бе разправял случката с приятел от

детството, който поканил на среща момиче, което той харесвал. Уолас никога не му простил. И така седемгодишното им приятелство приключило с едно малко прегрешение.

Ето защо Пеги нерешително размишляваше в коридора. Ако говори на дядо си за Дилейни и за дракона, още повече за своето място в къщата „Хатауей“, той несъмнено щеше да го възприеме като прегрешение от нейна страна. Искаше ѝ се Райли да е до нея, но нямаше как, сама трябваше да се справи. И не на последно място въпросът засягаше нейното семейство.

Загледа се в портрета на баба си, окачен на стената до вратата на кабинета на дядо ѝ. Беше нарисувана точно преди сватбата им с Уолас. Долорес Кънингам Хатауей имаше хубав и спокоен израз, като че ли знае какво точно иска от живота. Пеги се попита дали е успяла да смекчи грубостта на своя съпруг, дали му се е противопоставяла, или той е контролирал живота ѝ, така както контролираше живота на всеки в семейството. За съжаление никога нямаше да узнае. Баба ѝ бе починала години преди тя да се роди, а Уолас не се бе оженил повторно. Сигурно си е имал любовници, но ги е държал далеч от семейния кръг.

Дали защото е бил много влюбен в баба ѝ не е искал друга любов? Дядо ѝ да е изпитвал толкова дълбока обич! Не ѝ се вярваше. Той беше суров и студен мъж. А може би по онова време е бил различен. Трябваше да допусне и мисълта, че е възможно да се е променил оттогава. Смъртта на съпруга и дете са в състояние да променят всеки мъж.

Колко странно бе, че и дядо ѝ, и баща ѝ са загубили първородните си дъщери. Потрепери от мрачно предчувствие. Проклятието не можеше да ги застигне. Драконът не бе попадал в техните ръце, появи се от тавана на Нед Дилейни. Ако някой е трябвало да пострада, това е Нед. Но Нед Дилейни и дядо ѝ са се познавали. Снимали са се заедно. И това ли е било всичко? Едно ръкостискане, един допир до ръката на Нед, държала дракона, нима бе достатъчно, за да действа проклятието? Не, всичко това бяха глупави суеверия.

Прогони тези мисли, защото трябваше да се съсредоточи върху сегашния момент, а не върху миналото. А може би ако изясни

миналото, ще разбере настоящето. По дяволите, въртеше се в затворен кръг.

Почука на вратата на дядо си. След миг чу неговото рязко „влез“. Беше заел стойка за удар по топката за голф. Вдигна ръка, за да я предупреди да не го прекъсва, и Пеги търпеливо изчака да нанесе удара си.

— Ето — каза той, когато се наведе да извади топката от импровизираното гнездо. Едва тогава погледна към Пеги. — Какво те води насам?

Добре, и така да е. Не беше най-топлият прием. Но тя нямаше нужда от топлота, а от отговори.

— Нищо особено, просто искам да поговоря с теб.

— Да не се е случило нещо вчера на пресконференцията?

— Не зная, нищо не съм чула. Но не затова...

— Защо не си била там? — прекъсна я той с досада. — Защо си отсъствала?

— Майка ми настоя тя да я ръководи както обикновено.

— Дявол да те вземе, Пеги, ти си Хатауей, не майка ти. Кога ще започнеш да се държиш като такава?

Въпросът я изненада:

— Аз... ами... майка ми отговаря за финансите и за връзките с обществеността. Тя е шеф, не аз.

— Ти ѝ разрешаваш тя да е шеф.

— Моля?

Той приседна отстрани на дивана със стика за голф в ръка:

— Не си шеф на финансовия отдел, защото не си проявила амбиция. А е възможно и никога да не станеш. Може би приличаш много повече на баща си, отколкото предполагам.

— Не разбирам. Как да кажа кое място е мое? Нямам право.

— Не ти трябва право, ти си Хатауей.

— Занимавала съм се само с организиране на приеми.

— И само с това ще се занимаваш, ако не защитиш своята позиция.

Тя го погледна изумена:

— Не знаех, че очакваш нещо повече от мен.

— Ти си всичко, което имам — каза той с тон, който едва ли можеше да се нарече любящ или одобрителен. Всъщност беше по-

скоро обиден. — Ако на баща ти му се беше родил син, родът ни щеше да продължи, но не, родиха му се две дъщери — продължи Уолас. — Даже това не направи за мен.

Думите му дълбоко я засегнаха:

— Съжалявам, че сме те разочаровали толкова много.

— Ти не си. Добре образована си, отлично възпитана. Знаеш какво да правиш, така че го прави. Докажи, че си достойна Хатауей.

Пеги не знаеше какво да каже или как да постъпи при това явно предизвикателство.

— Е, какво, езика ли си глътна, момиче?

— Дойдох да разговарям с теб за нещо съвсем друго. — Не продължи по темата, тъй като ѝ трябваше време да обмисли току-що казаното. — Става въпрос за статуетка на дракон, която баща ми искаше да откупи. Донесоха я в магазина във вторник и в сряда изчезна заедно с татко.

— Да не мислиш, че съм глупак, Пеги? На осемдесет и две години съм, по дяволите, но много добре зная какво става в моята фирма. Баща ти е идиот, щом го е изнесъл от магазина, застраховката е невалидна.

В гневния му поглед нямаше и капчица безпокойство, че едва не загуби сина си.

— Така е, но не можем да променим станалото. В момента за мен е много по-важно да открия статуетката.

— И как, по дяволите, ще стане това? Който я е откраднал, начаса я е продал.

— На кого, имаш ли някаква идея?

— На когото си поиска. Питай баща си, той е експерт по китайско изкуство.

— Той нищо не си спомня, не си спомня и защо е ходил в Китайския квартал. — Наблюдаваше внимателно израза на дядо си, замислена дали знае за Джасмин и Алиша, но той с нищо не се издаде. — Възможно е тази статуетка — продължи тя — да е била част от комплект, който представлявал два дракона и кутия. Има и легенда, и проклятие — всичко, което се полага. Проучих темата.

— Винаги има някоя легенда и без проклятие не минава. Какво друго откри?

Той стана и нагласи топката за удар.

— Нед Дилейни. Познаваш ли го?

— Не, не го познавам — отговори той.

— Бил е охранител в къщата „Хатауей“. Видях ви снимани заедно.

— Снимал съм се стотици пъти със стотици служители.

— Също така той е бил притежателят на въпросния дракон. Жена му Нан Дилейни го донесе. Съвпадението, че е работил при нас преди години, изглежда странно.

— През годините много хора са работили при нас.

— Но не и хора, които имат безценни произведения на изкуството, забутани по таваните на скромните им къщи. Той не е човек, който колекционира антики или китайско изкуство. Освен тази статуетка не притежава други ценности и очевидно никой не знае откъде се е появила.

Тя замълча, обмисляйки въпроса, който не ѝ даваше мира от известно време, въпроса, който не искаше да се обсъжда, защото се чувстваше нелоялна към Райли. Но тук грешеше. По-скоро към семейството си трябваше да е лоялна. Не трябваше да го забравя.

— А ти сигурен ли си, че в къщата „Хатауей“ не е имало такъв експонат? — най-накрая попита тя.

— Ти смяташ ли, че този Дилейни е откраднал дракона от нас?

— Стори ми се вероятно.

Уолас се прицели в топката и я запрати в гнездото:

— Интересна теория.

— За съжаление данните ни в компютъра са за последните десет години, а в архива — за още десет. Ако съдя по снимката, господин Дилейни е работил за „Хатауей“ през петдесетте или шейсетте години. Струва ми се, че тази документация не се пази, нали?

— Не, не я пазим. Нещо друго?

— А ти сигурен ли си, че не помниш този дракон?

— През живота си съм купил и продал хиляди статуетки, Пеги. Малко от тях си спомням.

— Предполагам, че е така. — Тя се приготви да си тръгва, но той я спря:

— Какво се е случило с този тип Дилейни? Да не е умрял?

— Не, болен е от Алцхаймер. В старчески дом е. Райли каза, че почти нищо не помни.

— Много лошо.

Уолас вдигна топката за голф и отново я постави в позиция. Пеги го наблюдаваше как отмерва разстоянието до дупката. После нанесе удара. Пропусна с цели пет сантиметра.

Уолас Хатауей не бе така самоуверен, както обикновено. Тя се запита защо.

СЕДЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Приведена над масата за билиард, Пеги се стараеше да се концентрира върху удара, но от главата ѝ не излизаше разговорът с дядо ѝ. Приятно бе да се разнообрази с нещо простичко. В момента от нея се изискваше един хубав удар към ъгловата дупка. Приплъзна щеката между пръстите си и нанесе удара. Беше отличен. Отстъпи, любувайки се на сръчността си.

— Не е зле — каза Джери, който тъкмо влизаше в салона за билиард, за да събере мръсните чаши. — Но не мислиш ли, че изглеждаш прекалено покъртително — сама в събота вечер да играеш билиард.

— Мисля, че е покъртително от твоя страна да ме открехнеш колко съм изпаднала.

— Как е баща ти?

— Много по-добре. Отдъхнах си.

Джери взе две празни бирени бутилки и ги сложи на подноса си.

— И така, защо днес гониш топките? Играеш, когато нещо те мъчи.

— Меко казано. Мъчи ме не едно нещо, а какво ли не.

— А нещо не е ли свързано с онзи образ, който те проследи дотук преди няколко дни.

— Не е твоя работа.

— Хайде, Пеги. Това съм аз, Джери, доброто ти другарче.

— Мисля, че се влюбих.

— Я виж ти!

— И да се чудиш, и да не се чудиш, така е.

— А той?

— Кой да ти каже? Зная, че ме желае, но другото, емоционалния пълнеж... не мисля, че ще се получи — въздъхна тя. — Но любовният ми живот или липсата му не е истинският проблем. Семейството ми, работата ми и какво да правя с живота си оттук нататък са големите въпроси.

— Ще ти се наложи доста да поиграеш билиард, докато ти се изясни.

— А ти, разкажи ми. — Пеги остави щеката. — Има ли нещо около теб?

— Възнамерявам да се местя. Имам предложение за работа. Ако щеш вярвай!

— Искаш да кажеш истинска работа — без мокър бар, чаши и бири.

— Колкото и да е чудно, да, истинска работа като програмист в една нова компания.

— Нова ли, Джери? Луд ли си? Не си ли чул за фалитите на компаниите за високи технологии?

— Това е различно — усмихна ѝ се той. — А ти знаеш, че обичам предизвикателствата. Освен това работата е в Сиатъл. Винаги съм искал да живея на северното тихоокеанско крайбрежие.

— В Сиатъл непрекъснато вали.

— Обичам дъжда.

Тя щракна с пръсти:

— Тук е замесено момиче.

Лицето му, обсипано с лунички, поруменя:

— Може би.

— В случая няма да ти се размине с едно „може би“. Сериозно ли е?

— Известно количество емоционален пълнеж е забъркан, както ти се изрази.

Тя радостно го прегърна:

— Толкова съм щастлива заради теб!

— Добре, добре, не се размеквай!

Но тя се чувстваше размекната. Едва сдържаше сълзите си. Беше щастлива заради Джери, но като че ли всички около нея си намираха пътя. Защо само тя тъпчеше на едно място като окована с вериги.

— Имам нужда от едно питие.

— Ще ти донеса.

— Не се грижи, вече донесох — каза Райли, застанал на вратата с бира в едната ръка и диетична кола в другата.

Тя зяпна от изненада:

— Отново ли ме следиш?

— Дойдох случайно. Не те открих вкъщи, в болницата и на работа. По системата на елиминирането реших, че си тук.

— И си обиколил всичките тези места ли? — попита тя изумена.

— Позвъних.

— О!

Значи не се бе измъчил чак толкова много, но все пак се бе постарал. И сега бе тук, по-хубав от всякога. А тя желаше безумно истинска любовна близост. Когато моментът бе назрял, тя се отдръпна и се направи на интересна. А може би трябваше да се остави на течението, вместо да постъпва благоразумно както обикновено.

— Струва ми се, че на вас двамата повече не съм ви нужен — усмихна се Джери, а Пеги сякаш освен да зяпа Райли, на друго не бе способна. — И, Пеги, струва ми се, че няма да ти се наложи да играеш чак толкова много билиард.

— Какво искаше да каже той? — попита Райли, когато останаха сами.

— Нищо особено. Защо питаш?

— Как е баща ти?

— Подобрява се. Утре се прибира вкъщи. Още не си спомня какво се е случило. — След кратка пауза прибави: — Ти нали не си мислиш, че се преструва?

— Ти го познаваш по-добре от мен.

А така ли беше? По-рано вярваше, че го познава, но сега не беше толкова сигурна.

— Предполагам, че ако се опитва да скрие посещението си при Джасмин, може да симулира загуба на паметта. Не съм сигурна. Ще го попитам, когато укрепне. Не ми се иска да го притискам толкова бързо.

— Разбирам те. Защо не седнем? — предложи той, когато няколко души наобиколиха масата, за да играят билиард. Райли избра място до прозореца. — Мисля, че трябва да поговорим.

— Аз също — каза тя, като се настани срещу него. — Днес се срещнах с дядо. Попитах го познава ли дядо ти.

— И той какво отговори?

— Каза, че името му се струва познато. Отбеляза, че е на осемдесет и две години и бил срещнал в живота си много хора. Също каза, че е продал хиляди статуетки навремето и нито една за него не е била по-различна като тази, която издирваме.

— И моят разговор не беше по-резултатен. — Той отпи от бирата си. — Дядо заговори за някой си Уоли. Зачудих се дали Уоли не е от Уолас, но баба ми каза, че не ѝ се вярва.

— На мен също. Не мога да си представя, че дядо ми ще разреши да го наричат Уоли.

— И аз така мисля. Баба ми спомена още, че Нед е работел в къщата „Хатауей“, когато се оженили, което обяснява снимката.

— Да. Може и да обясни откъде има дядо ти статуетката — прибави тя и едва когато той присви очи, осъзна грешката си.

— Какво говориш? Предполагаш, че драконът е бил собственост на фирмата!

— Съществува такава възможност, нали? Искам да кажа, помислих си го. Откъде би могъл да има дядо ти подобен предмет?

— В какво обвиняваш дядо ми? Че е откраднал от „Хатауей“ ли?

— Не казах това.

— Да, каза го. Знаех си, че така ще стане. Само че стана по-скоро, отколкото очаквах.

— Какво е станало по-скоро?

— Изборът ти между мен и твоето семейство.

— Не съм избирала. Само посочих някои факти.

Той рязко се изправи, ужасно ядосан.

— Райли, почакай, не си тръгвай!

Той застана до вратата и студено я изгледа:

— А защо?

— Защото не сме се разбрали.

— Струва ми се, че се разбрахме, ти вече реши...

— Нищо не съм решила. — Пегги стана и се приближи до него. — Просто казах какво ми мина през ума. Извинявай. Мислех си, че сме прескочили условностите и не е необходимо да подбираме всяка дума. Мислех си, че сме приятели.

— Как бихме могли да бъдем приятели? — попита той, сякаш това бе най-невероятното нещо на света.

— Можем да бъдем приятели, ако си дадем възможност — сега и в бъдеще, ако не хукваме обидени, само защото някой е изтърсил някаква глупост.

— Поне си признаваш, че каза глупост. А аз не се обиждам. Това са женски номера.

— И все пак току-що се разсърди.

— Дядо ми не би откраднал статуетката от вашия магазин. Не е такъв човек. Честен до глупост е. Беше образец за мен. Той ме научи кое е редно и кое не.

С други думи, Райли не можа да понесе мисълта, че е възможно дядо му да не е съвършен. Пеги го разбра. Твърде много хора бяха наранявали този мъж и той се отбраняваше. Не би допуснал още едно разочарование.

— Добре. Тогава има друга причина дядо ти да е притежавал дракона. Не се дръж с мен като с неприятел, Райли, защото не съм. Аз съм ти партньорка. А сега съгласен ли си да сложим край на този разговор?

Той се подвоуми, после въздъхна:

— Съгласен.

— Допий си бирата, аз ще допия моята кола и тогава ще поемем дълбоко дъх.

Райли седна.

— Май малко прекалих.

— Малко ли?

— Дядо ми е добър човек, Пеги. Често ми е разказвал как, когато бил млад, постоянно се сблъсквал с различни предразсъдъци. Да си ирландец в Сан Франциско не е било лесно, смятали ги всичките за крадци и разбойници. Това го е накарало да живее така, че да се гордее със себе си. Няма да разреши да се опетни името му.

— Разбирам те. Аз само споменах какво ми мина през ума. Отсега нататък нека да не обвиняваме, ако нямаме сигурни доказателства. Съгласен?

— Съгласен.

— Какъв беше дядо ти, преди да се разболее? — любопитства тя.

— Ами, беше типичен ирландец. Обичаше си питието, жена си, своите истории. При това не беше буен. Имаше си правила.

— Например какви?

— Например никога повече от две питиета преди вечеря. Никога да не танцува с друга жена, освен със съпругата си. Никога да не се подиграва с жена. Никога да не се смее в църквата. — Усмихна се на себе си, потънал в спомени. — Е, имаше понякога издънки. Старият

Брайън заспиваше, щом започнеше четенето на Евангелието, и така хъркаше, че можеше да събуди и умрял. Едва се съдържахме да не се разсмеем. — Райли отпи от бирата. — Но обикновено спазваше правилата си. Твърдеше, че го пазят от неприятности.

— Изглежда е бил добър човек.

— Той е... или по-точно беше. Вече не същият. Трябва да призная, че и аз се зачудих откъде е взел статуетката, но ако е открадната, трябва да е била майка ми, не дядо ми.

— А може би изобщо не е била крадена — каза Пеги, за да се успокоят. — Наистина не знаем. И все пак е странно... тази връзка помежду ни, помежду дядовците ни.

— А дядо ти не спомена ли нещо по-важно?

— Нищо не каза за статуетката. Говорихме за моето положение в къщата „Хатауей“. Изненадах се, като ми каза, че мога да се заема с управлението на фирмата, щом се почувствам готова. А аз никак не съм сигурна кога ще стане това, след като нямам реална власт.

— Искаш ли да управляваш магазина?

— Да, така мисля. Възпитана съм да вярвам, че той е моя съдба. Каквото и да правя, това ме чака. Никога не съм работила другаде. След като навърших петнайсет години, всяко лято работех в магазина — следях продажбите, описвах инвентара и така нататък. А сега единственото, което правя, е да организирам разни събития и чаени церемонии за клиентите ни.

— Тогава постъпи, както ти е казал дядо ти — поеми отговорност.

— А ти вярваш ли, че майка ми доброволно ще отстъпи?

— И ти трябва да си интелигентна и безмилостна като майка си.

Тя го погледна със съмнение:

— Не съм сигурна, че притежавам тези качества.

— Ето къде е проблемът — кимна той с разбиране. — Първо ти трябва да повярваш в себе си, за да повярват и другите.

— Опитвам се.

— Хрумна ми нещо — каза той, след кратък размисъл. — Имаш ли час-два свободни?

— Защо? Какво си намислил?

— Просто ми отговори.

— Предполагам, че имам. Баща ми си почива. Майка ми е наела частен детектив, за да издирва дракона. Алиша не отговори на обаждането ми. Тук нищо не ме задържа, така че съм свободна.

— Зная нещо, което е тъкмо за теб. Хайде с мен. — Той стана и ѝ подаде ръка. Тя се изправи малко неуверено, косата на тила ѝ настръхна от сладостно предчувствие:

— Къде отиваме?

— В моя апартамент.

Погледът му я предизвикваше да откаже, но тя не намери сили да го направи. Хрумваха ѝ безброй неща, които искаше да правят у тях, и всички те изискваха положителен отговор. Искаше да е насаме с него, затова го последва.

* * *

— Да карам велосипед ли? — попита изненадано Пеги, когато след няколко минути застанаха в средата на малкия му гараж. — Искаш от мен да обикалям с това колело! — Погледна планинския бегач, който той побутна към нея.

Райли се разсмя, като видя колко е уплашена:

— Велосипедът е хубав. Има петнайсет скорости.

— Не карам колела, които не са във фитнес зала.

— Тогава губиш. Живеем в голям град, трябва по-отблизо да го опознаеш.

— Много добре го опознавам от твоята кола, твоята топла, удобна кола. Между другото е облачно. Може дори да завали.

— Това ли е мнението ти? О, хайде, Пеги, съживи се! Може да ти хареса.

Той изкара своето колело от гаража. Зарадва се, когато тя предпазливо го последва. Подаде ѝ каската.

Страстта му към колоезденето така се беше разпалила, че той постоянно подменяше екипа си с най-новите модели, така че имаше достатъчно, за да облече и Пеги.

— В плана влиза ли падане? — попита тя.

— Не само от семейство Хатауей са готови на всичко.

— Движението е много натоварено. Защо не отидем да караме в парка? „Голдън Гейт“ е наистина прекрасен.

— Там е равно. — Той нагласи каската си и погледна как тя поставя своята.

— Е, не е любимият ми цвят — отбеляза тя, като посочи оранжевата каска, скриваща русите ѝ коси.

— Но от автомобилите веднага се забелязва. — Всъщност беше изненадан от спортната ѝ форма. От днес нямаше да се подиграва с дебютантките. Подаде ѝ щипка за единия крачол. — Защипи го, така няма да се заплете във веригата.

— Предвидлив си. — Пеги защипа крачола си и яхна колелото. — Не можа ли да купиш и едно дамско?

— Мисля, че няма да ти подхожда.

— Трябва да ти призная, че отдавна не съм карала. Колелата в залите за фитнес не се клатушкат и не се търкалят надолу.

— Ще се получи, не се тревожи.

— Как ще се получи, като аз никога не съм карала колело.

— Дори и като малка ли?

Тя завъртя очи и той прихна:

— Забравих, използвала си лимузина за придвижване. Просто карай след мен и ако има нещо, викай.

Той яхна бегача си и бавно подкара по улицата.

— Райли — извика тя.

Той веднага спря и се извърна в очакване да я види просната на земята, но тя стоеше там, където я беше оставил.

— Какво — леко ядосано попита той.

— Само пробвам дали ще спреш.

— Яхвай колелото, Пеги!

— Добре, добре. — Тя страхливо се настани на седлото и така бавно караше, че едва се крепеше.

— По-бързо — насърчи я той. — Ще ти бъде по-лесно.

— Така си мислиш ти — измърмори Пеги и завъртя педалите по-бързо, докато го надмина.

Райли подкара след нея. Началото мина гладко. Насочиха се към „Амбарсадеро“, минаха покрай великолепия мост, който свързваше Сан Франциско с Оукланд, покрай сградите, които изникваха почти от водата, подминаха периферията на финансовия център и се насочиха

към северното крайбрежие и рибарския пристан, все по-близо до хълмовете, с които днес Райли щеше да премери сили. Направи ѝ знак да го следва.

Хълмовете на Сан Франциско го мамеха като маяк в нощта. Но гласът на Пеги го спря и той погледна през рамо към нея:

— А сега какво има?

— Нали няма да се катерим по този хълм?

— Точно това ще направим.

Тя тръсна глава:

— Ужасно стръмен е. Никога няма да го изкача.

Хълмът не беше и наполовина толкова стръмен колкото следващият, но нямаше намерение да я плаши.

— Доколкото разбрах, ти искаш да си изясниш на какво си способна.

— Като се катеря по невъзможно стръмни хълмове ли?

— Това е изпитание за сила, смелост, издръжливост, упоритост. Вярвам, че можеш да се справиш.

— Аз не вярвам.

Райли прочете в сладките ѝ кафяви очи неувереност и разбра, че тя има нужда заради себе си до го направи.

— По-силна си, отколкото предполагаш.

— Няма да мога, много е стръмно.

— Можеш да опиташ.

— Мога да се затъркалям назад.

— Ще удариш спирачки.

— Мразя да падам.

— Тогава не падай. — Погледна я насърчително. — Няма да е изпитание, ако е много лесно.

— Не съм казала, че искам да се подлагам на изпитания.

— Добре, ще изкача този хълм с теб или без теб. Избирай.

— Това не е много джентълменско.

Той се засмя:

— Нима досега не разбра, че не съм джентълмен.

— Също така не си особено подходящ и за срещи. Сещам се за много неща, които са далеч по-приятни от това.

— Но ти даже не си опитала още. А сега нямаме среща.

Той се обърна към хълма пред тях. Пое дълбоко дъх и преброи до десет. После яхна бегача и потегли с все сила, за да набере инерция. Чу Пеги да си мърмори под нос и я мерна с крайчеца на окото си, че кара след него.

Дотук добре. От все сърце се надяваше тя да успее. А може би беше твърде разглезена и слаба за подобно изпитание, а той — твърде глупав, за да ѝ приписва качества, които тя не притежаваше.

Пеги разбра, че надхвърля предела на възможностите си, когато мускулите на краката ѝ пламнаха, а въздухът не ѝ достигаше. Гърдите ѝ се напрягаха при всяко вдишване. Беше изминала само половината разстояние до върха, нямаше начин да го стигне. Не беше във форма. Трябваше да тренира, да се подготви. Но през последните тринайсет години нима не беше правила главно това — тренинг, подготовка и никога реални действия! Поне тук щеше да си позволи да бъде агресивна, да поеме риска.

Беше непосилно, болеше. Измори се. Не беше достатъчно силна.

И този Райли, дяволите да го вземат. Вече беше на върха и я наблюдаваше, слязъл от бегача. Дали се тревожеше за успеха ѝ, или очакваше провала ѝ? И не беше ли това още един начин да се увери, че е разглезена принцеса? Искаше да му докаже обратното. Макар и от богато семейство, парите нямаха нищо общо с личните ѝ качества. Защо той не го разбираше?

„Съсредоточи се, натискай педалите, почти стигна, ти можеш.“
Думите натрапчиво се въртяха в главата ѝ.

— Давай, Пеги, останаха само още няколко метра — викна Райли.

Последните метри бяха много стръмни. Не ѝ се вярваше, че ще ги преодолее. Погледът ѝ се замъгли от потта или от изтощението. Настилката не беше гладка, колелото се клатушкаше, с последни сили удържаше кормилото.

— Почти стигна, Пеги, давай!

Сърцето ѝ щеше да се пръсне, докато натискаше педалите, и найсетне се озова на равна земя.

— Продължавай да караш, Пеги, направи едно кръгче — говореше Райли.

Искаше да слезе от колелото като него, но трябваше да успокои сърцебиенето си. Знаеше го от тренировките си. Така че направи

широк кръг и едва тогава спря до него. Все още дишаше тежко, но сърцето ѝ бе нормализирало ритъма си.

Усмивката му бе нейната награда. Усмиваше се от все сърце, очарован. Как да не му отвърне! И когато той отпусна колелото си на земята, за да разтвори ръце за прегръдка, тя остави своето и се затича към него.

Прегърна го през врата.

— Направих го! Успях! — викаше тя от радост, каквато не бе преживявала никога.

Той я притисна силно. Бяха потни, каските издрънчаха, когато Райли я целуна импулсивно по устните. Усещането бе прекрасно, по-прекрасно от предния път, по-прекрасно от всякога. Вкусът на целувката му беше вкусът на успеха, на свободата, на чудото — изживявания, които ѝ се струваха недостижими. А той ѝ ги подари.

Райли се отдръпна и свали каската ѝ:

— Великолепна си!

— Изглеждам ужасно. — Косата ѝ бе разрошена. — Но не ми пука.

— И на мен. — Свали своята каска и я хвърли на земята до нейната. — А сега да го направим както трябва.

Тя го пресрещна, също като него горяща от нетърпение. Обви ръце около кръста му, притисна гърди към неговите и езикът ѝ се плъзна в устата му с дързост, на каквато смяташе, че не е способна. Той ѝ отвърна със страст.

Остро изсвирване на клаксон ги накара да подскочат и да се отдръпнат един от друг, а колата ги заобиколи и продължи към следващото възвишение.

Пеги знаеше, че в момента поведението ѝ е непростимо, че трябва да се засрами, но у нея напираше неудържим смях. Не може да се удържи и прихна, особено като видя как Райли се залива от смях.

— Стига! Спри! — Превиваше се тя. — Щом те погледна и отново се разсмивам.

— Това е добре за теб.

Тя пак се извърна към него:

— Ти си добър за мен.

Смехът му секна. Лицето му помръкна:

— Пеги...

— Не казвай нищо. — Подаде му тя ръка. — Моментът е велик. Нека да го изживеем.

— Знаех, че можеш да изкачиш този хълм.

— Вярвал си в мен повече, отколкото аз в себе си. И преди си изкачвал тези възвишения, нали?

— Случвало се е.

— Например всеки ден ли?

— Три-четири пъти седмично — призна си той.

— Веднъж не е ли достатъчно?

— Винаги има още по-стръмни хълмове за покоряване, особено в този град.

Пеги се зачуди какво ли означаваха тези хълмове за него. Съмняваше се, че ще получи отговор, ако попита. Погледна надолу, откъдето бяха дошли.

— Страшничко е.

— И ти успя. Готова ли си за следващия?

— Няма начин.

— И преди така каза.

— Може би следващия път.

Той изпитателно я изгледа, после кимна:

— Може би следващия път. Готова ли си за най-хубавата част.

— За спускането ли?

— Точно така. Заслужи си го, сега му се наслади.

Тя нахлупи каската, после яхна колелото. За миг почувства страх от стръмния наклон, но го овладя. Днес не беше ден за ограничения, а за постижения.

Тя се носеше надолу. От вятъра очите ѝ се насълзиха, поне така се самозалъгваше. Не вятърът я разплакваше, а вълнението, че е преодоляла прегради. И най-странното бе, че досега дори не бе осъзнавала колко е ограничена.

— Как беше? — попита Райли, когато в подножието се изравни с нея.

— Беше хубаво, но не беше най-хубавата част от преживяването. Най-хубавата част бяха онези няколко метра до върха.

Очите му заблестяха и те се спогледаха с дълбоко разбиране.

— И за теб ли е така? — попита тя.

— Обикновено е така — отговори той. — Но днес най-хубаво беше, когато те целунах и ти ми отвърна.

Тя му се усмихна:

— Не искам да ти натяквам, Райли, но можеше да ме целунеш преди час, когато бяхме в гаража.

Той се засмя:

— Сега ти казваш какво ще правим.

— Ще се надбягваме до вас.

— Много се перчиш.

— Точно така, и ми харесва.

Тя се метна на седлото и подкара по обратния път. Нямаше значение дали ще победи Райли в състезанието. Вече беше спечелила най-голямата битка за деня, беше се осмелила да погледне в душата си.

ОСЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Алиша изкачи стълбите към апартамента на майка си в съботния следобед и почука на вратата. Докато чакаше, се улови, че се усмихва безпричинно — постоянното ѝ състояние, откакто се бе разделила с Бен. Вечерта с него беше много приятна, далеч по-вълнуваща от очакванията ѝ. Чувствата ѝ оживяха, спомни си какво е харесвала у него — интелигентността му, хладната му ирония, способността му да чете мислите ѝ, както и да я накара да приема живота не толкова сериозно.

Ако не беше китаец или поне ако не живееше в Китайския квартал и не беше така привързан към своите, може би щеше да възобнови връзката си с него. Но... тя хвърли поглед през рамо и осъзна колко близо живее той. Прекалено близо, за да го забрави.

Майка ѝ най-после отвори вратата и я подкани да влезе.

— Добре ли си? — попита Джасмин и я огледа от главата до петите, сякаш да се увери, че е цяла.

— Добре съм. И защо да не съм?

— От вчера те търся. Защо не се обади?

— Нямах възможност — измъкна се Алиша, тъй като не искаше да уточнява колко дълбоко е засегната от историята с изчезналия дракон и от истината за баща си и майка си.

— Какво се е случило? — попита, когато видя угриженото лице на майка си. — Защо си толкова разтревожена?

— Не биваше да казваш на дядо си за дракона.

— О, това ли? Срецнах го на площада. Отивах при баба, но не я намерих. Нямах я и в магазина.

— Беше при мен.

— Била е при теб! — смаяно повтори Алиша. — Защо? Какво ти каза?

Вместо да отговори, Джасмин се приближи до триножника и се загледа в още недовършената картина. „Избягва отговора“ — помисли си дъщеря ѝ, не разбираше защо. Освен това видя, че майка ѝ за кой ли

път вече рисува дракона и този път изображението бе ясно, с точни детайли, за разлика от предишните мъгляви контури.

— Не можеш ли да го изхвърлиш от ума си? — попита тя.

— Опитвам се, но каквото и да подхвана, се превръща в това.

— Какво каза баба?

— Каза ми, че съм видяла дракона в музей в Тайван, че съм се опитала да го пипна, алармите се задействали и аз много съм се била изплашила. Затова сънувам кошмари.

Алиша обмисли обяснението. Беше толкова просто, толкова лесно:

— А защо досега не ти го е казала? Когато попитах дядо, той ми отговори, че никога не си виждала дракон, подобен на този от кошмарите ти.

Майка ѝ изглеждаше объркана и така се чувстваше:

— Не зная, Алиша.

— Не са ни казали истината, нали?

— Не трябва да говорим лошо за старите си родители, не е красиво, непочтително е. Трябва да ги уважаваме.

Тези думи беше слушала стотици пъти, но винаги ѝ беше трудно да приема с разбиране поведението на баба си и дядо си.

— Майка ми припомни, че в легендата за дракона има и проклятие, което застига всички първородни дъщери — продължи Джасмин, — и тъй като съм докоснала дракона, възможно е да съм те обрекла. Тревожа се за теб.

Думите на майка ѝ я разтърсиха. Не ѝ беше хрумвало, че проклятието може да има нещо общо с нея. А дали изобщо трябваше да се обръща внимание на старинни предания и проклетия? Не беше ли това суеверие?

— Аз не се тревожа — храбро каза, пренебрегвайки внезапно обзелия я страх.

— Не бива да се надсмиваш над съдбата.

— Бен ми разказа за проклятието, но ние дори не знаем дали драконът, който си видяла, е същият от легендата.

— При Бен ли си била? — изненада се майка ѝ. — Защо? Защо постъпваш така? Драконът не засяга теб или Бен.

— Засяга ме заради теб. Ти вероятно последна си видяла господин Хатауей, преди да го нападнат.

Не можеше да го нарече „баща ми“, струваше ѝ се нереално.

— Не съм наранила Дейвид.

— Разбира се, че не си. Но той е богат човек, семейството му е влиятелно. Ако им трябва жертва, по-подходяща от теб не виждам.

— Ти за мен не се притеснявай.

— Страхувам се, че е възможно да те обвинят. Обичам те. Ти си моята майка.

Джасмин се разплака:

— Дадох ти само срам...

— Дала си ми живот и възможности. Благодаря на Бога за това. От мен зависи каква да бъда.

— Зная, че не ти е било лесно.

— Ти си понесла най-лошото — каза Алиша, макар още да не ѝ бе простила, че е крила името на баща ѝ толкова години.

— А Дейвид?

— Какво има да говорим за него? Очевидно не се е интересувал от мен. Ако е искал, щеше да настоява да ме вижда.

— Много по-сложно е — махна с ръка Джасмин. — Навремето се интересуваше. Но аз го държах настрана. Имах си причини. Не исках да те обърквам повече, и бездруго беше обърквана.

— Никога няма да разберем дали си постъпила правилно.

— Той е дошъл в съзнание — каза Джасмин, като отново я изненада.

— Така ли?

— Да. Съобщиха го в новините снощи.

— Ами, това е хубаво. Мога да те покрия, ако от полицията искат отново да те разпитват. — Алиша млъкна неуверено, искаше ѝ се да попита майка си нещо, което непрекъснато занимаваше мислите ѝ, и се пристраши.

— Откакто ми каза, все искам да те попитам как невзрачно китайско момиче от Китайския квартал се е срещнало с богат изискан мъж като Дейвид Хатауей?

— Това е дълга история.

Алиша седна на дивана:

— Разкажи ми я.

Джасмин стоеше насред стаята, изключително смутена, но най-накрая заразказва:

— Срегнах го на прием в тяхното имение. По случай рождения ден на Дейвид бяха организирали тържество в китайски стил, с китайска храна и аз бях сервитьорка. — Замълча, унесена в спомена, после продължи: — Той беше много тъжен онази вечер. Дъщеря му беше починала само няколко седмици преди това.

— Дъщеря му ли? — изненадана попита Алиша. — Мислех, че Пеги е единствена дъщеря.

— Не, не е. Имала е по-голяма сестра. Казвала се е Елизабет. На приема Дейвид се оттегли при първата възможност. Бях на терасата и събирах чашите. Заговори ме. Имах чувството, че някак си аз съм единственият човек, с когото през онази нощ, в онази къща можеше да разговаря. Каза ми, че всички се престрували — жена му, баща му, приятелите, като че ли всичко е в реда на нещата, но самият той не вярвал, че животът някога ще бъде отново нормален. — Джасмин въздъхна. — Не зная как се случи. Както говорехме, миг след това се целувахме. Знаех, че не бива. Знаех, че е женен. Но между нас имаше нещо. Чувствах, че си принадлежим, че има причина да се срещнем, далеч по-дълбока, отколкото можехме да проумеем.

Разказът на майка ѝ беше романтичен и красив, но последствията от онази нощ не бяха нито романтични, нито красиви. Нейният живот бе доказателство за това.

— Влюбих се в него от пръв поглед — продължи Джасмин — и оттогава не съм преставала да го обичам.

— А той някога обичал ли те е?

— Мисля, че не — много тъжно се съгласи тя.

— И мен никога не е обичал. — За Алиша това бе заключение, а не въпрос.

— Как да те обича? Вярваше, че ако те заобича, това ще бъде предателство спрямо Елизабет. Към мен го тласна скръбта. Когато забременях, когато родих дъщеря, той съвсем се обърка. Да те припознае му се струваше много нередно.

— След това връзката ви продължи ли? Искам да кажа след моето раждане.

Джасмин се изкашля стеснително:

— Срегнахме се много рядко в първите години, обикновено около рождения ѝ ден. Миналата седмица си помислих, че идва заради

това. Рожденият ден на Елизабет е в сряда. Бях изненадана, че причината е друга.

Алиша кимна, дълбоко развълнувана:

— Значи така, ти и баща ми сте се срещнали най-случайно на прием. Струва ми се невероятно.

— Защо?

— Защото, когато бях у Бен, видях снимка на двамата ми дядовци, ако искаш вярвай. Уолас Хатауей се ръкува с дядо Ли на Нова година, много отдавна. Не ти ли е странно, че двамата са се познавали?

— Никак не е странно. Когато баща ми пристигнал в Сан Франциско, започнал работа в къщата „Хатауей“.

— Така ли? — учуди се Алиша. Изненадите нямаха край.

— Да, но само за кратко. Било е много преди дядо ти и баба ти да отворят билковия магазин. Когато бях малка, мечтаех си дядо ти да работеше там, за да ме заведе в магазина. По Коледа, когато минавахме покрай витрините му, целият магазин искреше в светлини, беше невероятно красиво, а хората — елегантни, весели, щастливи. Майка ми никога не ми позволи да вляза. Казваше, че на бедно момиче от Китайския квартал мястото му не е там.

Алиша усети копнеж в гласа на майка си и помисли, че може би още тогава е пламнала любовта у нея, нещо в детското сърце я е привлякло към блясъка на Хатауей. И после този копнеж я е тласнал към връзка с женен мъж.

— Баба и дядо знаят ли, че Дейвид Хатауей е моят баща?

— Не, не знаят — без да се замисли, отговори Джасмин.

— Сигурна ли си?

— Абсолютно. На никого не съм казвала.

— А баща ми?

— Не, пазеше го в дълбока тайна. Мисълта семейството му да разбере, за него бе непоносима.

— Аз също съм от неговото семейство — напомни Алиша на майка си. — Всъщност току-що осъзнах нещо. Аз съм Хатауей. И ще разбия на пух и прах тази измислена история за бедното девойче от Китайския квартал, което нямало нищо общо с това семейство.

— Алиша, не, моля те!

Изкушаваше се, и то много. Можеше да причини на Дейвид Хатауей и на неговото семейство сериозни неприятности. Можеше да

го съди за издръжка, за дял от фирмата и от всички останали капиталовложения. Би спечелила достатъчно пари, за да издържа майка си до края на живота ѝ. Дори и да не спечелеше в съда, можеше да продаде историята на жълтата преса за цяло състояние, както Пеги бе намекнала. Хатауей си го бяха заслужили.

Е, може би не всички, може би Пеги не влизаше в това число. Изглеждаше мила, доброжелателна. Но същата Пеги бе отбелязала, че майка ѝ може да има доста проблеми, ако от полицията направят връзка между нея и откраднатия дракон. Тя може би си гледеше интересите. А не беше ли това генът на Хатауей, истинското ѝ наследство, който ѝ диктуваше да прояви егоизъм.

— Обичам го. Обичам теб — прекъсна Джасмин размишленията ѝ за отмъщение.

— Моля?

— Не искам да заставащ срещу Дейвид или срещу семейството му. Няма да го понеса. Аз извърших грях. Ако накажеш него, наказваш и мен.

— Ти вече достатъчно си наказана — каза Алиша.

— Ти също. Алиша, искам да живееш така, както желаяш, където ти е приятно. Не желая да градиш живота върху на омраза и гняв. Винаги си ми казвала, че знаеш какво искаш и че знаеш как да си го вземеш. Ами тогава вземи го. Не го прави унижавайки Хатауей. Аз вече сторих повече, отколкото някога ще проумееш.

* * *

Пеги се учудваше как Райли се пренастройва така бързо. Откакто се бяха върнали от колоезденето преди около час, той седеше пред компютъра и търсеше информация за дракона. Като че ли тя не съществуваше, като че ли не се бяха целували и най-естественото нещо, което трябваше да правят насаме, е да работят с компютъра, вместо да продължат започнатото.

— Откри ли нещо? — попита тя.

Той не ѝ отговори. Тя се съмняваше, че е чул въпроса. Такъв си беше. Отдаваше се изцяло на всяка задача, независимо дали с планинския си бегач се катереше по чудовищния наклон на някой

хълм, или проучваше предмет на изкуството. Харесваше неговото упорство. Харесваше много неща у него. И най-важното харесваше начина, по който се чувстваше, когато беше с него.

Покоряването на онази височина ѝ вдъхна вяра в самата нея и самоуважение, каквито отдавна не бе изпитвала. Спомни си радостта през двете години в колежа, когато тренираше гребане в отбор. Гребането също я беше карало да почувства, че използва тялото, мускулите, ума си, за да постигне нещо. През последните няколко години се беше люшкала от едно светско събитие към друго. Беше изгубила целеустремеността си. Беше се отпуснала в очакване на магическия момент, когато ще заеме полагащото ѝ се място в къщата „Хатауей“.

А сега осъзна, че да се наложи в къщата, няма да стане по щастлива случайност, а тя сама ще трябва да си го извоюва. Да продължава да се оплаква от незначителните си задължения беше глупаво. Трябваше да открие за какво я бива, за да заеме своето място във фирмата. Може би нямаше да е управлението на финансите, особено след като тези места вече бяха заети, но със сигурност имаше област, където да работи според разбиранията си. Но преди това трябваше да е наясно със себе си и тогава да действа. Всъщност трябваше да свърши куп неща, които не търпяха отлагане, включително и онази целувка с Райли насред улицата, която остана недовършена.

Пеги се усмихна. Този мъж притежаваше способността да я разтърсва и да я влудява. Погледът му винаги бе предизвикателен — предизвикваше я да му докаже, че не е богата глезла, за каквата я смяташе. Много добре знаеше с какви усилия той се противопоставя на увлечението си към нея. А това важеше и за нея.

Дори в момента се изкушаваше да го прегърне, да го накара да стане от стола и да го събори върху неоправеното легло, което бе съзряла през откренатата врата на спалнята. При тази мисъл гореща тръпка прониза тялото ѝ. Не можеше да си позволи да се държи импулсивно. А защо не?

Трябваше да се овладее. Това беше лудост. Да прави любов с Райли само щеше да усложни положението. От връзката им нямаше да излезе нищо. А защо не?

Дори да преодолееха различията във възпитанието си, как щяха да съчетаят вкусовете си? И да роптаеше срещу нормите на Хатауей, не можеше да отрече, че ѝ харесват културата, изтънчеността на нейната среда. Мечтаеше за преданост, съпруг, деца, вечно щастие.

А Райли дали изобщо желаше нещо подобно? Обичаше баба си и дядо си, но, изглежда, не допускаше никаква близост с друг човек. Знаеше, че майка му дълбоко го е наранила. След толкова силно разочарование сигурно не беше способен да изпитва любов и доверие.

— Пеги, хей, Пеги!

Тя се сепна, усещайки, че обектът на размишленията ѝ я наблюдава.

— Какво има?

— От три минути ти говоря.

— Колко смешно, и аз преди малко те попитах нещо, но ти не ме чу.

— Открих нещо — каза той, без да обръща внимание на обясненията ѝ.

— За дракона ли?

— За дядо ми.

Тя погледна екрана:

— Къде си?

— В социалните осигуровки. Дядо ми е работил в къщата „Хатауей“ от 1947 до 1952 година, когато магазинът е изгорял до основи.

— Сигурно е така, защото до възстановяването му фирмата не е работила. Повечето от служителите са били освободени.

— Точно така. — Той затвори този файл и отвори друг. На екрана се появи статия от вестник от онова време. — Търсих на „пожар“ и на „Къща Хатауей“ и намерих това. Знаеше ли, че пожарът е избухнал по време на тържественото шествие по случай китайската Нова година?

Тези думи я подсетиха:

— Спомних си, че съм го чувала. Говореха, че пожарът сигурно е причинен от фойерверки.

— Да, но в статията се твърди, че са открили следи от бензин в сутерена и е имало съмнения за умишлен палеж.

— Така ли! Не съм чувала да се говори за това. Но то е било доста преди да се родя.

— Знаеш ли кой пръв се е явил на мястото на пожара?

— Твоят дядо.

— Опитай пак.

— Моят дядо.

— Давам ти още една възможност.

Тя се замисли:

— Предавам се.

— Ли Чен.

— Ли Чен! — повтори тя. — Той не е ли...

— Дядо на Алиша. Свързани сме, Пеги, и тримата. В статията се казва, че Ли Чен, служител във фирмата, е бил първият човек, дотичал на местопроизшествието. Направил опит да потуши пламъците, но било истински ад, изгорил си е ръцете, преди да го извлекат оттам.

— Какво странно съвпадение!

— А какво ще кажеш за това, че Ли Чен не е бил върнат на работа след пожара?

— Ако е бил предан, както се твърди в статията, наистина защо не е върнат на работа?

— А дали се е борил с пламъците? Или е подпалил пожара? Първият човек там може също да е драснал и клечката.

— Да не правим предположения. Ти ми се разсърди, когато изказах същото предположение за дядо ти. Не трябва да обвиняваме без факти.

— Дадено. Но поне трябва да стесним кръга на заподозрените.

— Заподозрените в какво, Райли? Какво се опитваме да разберем — кой е подпалил пожара преди петдесет години или кой е откраднал дракона миналата седмица?

— Зависи от това дали драконът свързва двете събития.

— Което ни връща към идеята, че по някое време драконът е бил притежание на къщата. На теб този сценарий не ти хареса, спомняш ли си?

Той кимна:

— Вярвам, че дядо ми не го е откраднал. Но бих желал да знам къде е бил този дракон през последните сто години.

— Наистина, въпросът ти е логичен.

— Също така смятам, че познанството между тези трима души навремето никак не е било случайно. Свързвало ги е нещо важно. И

тримата са работели в къщата.

— И аз така мисля — каза Пеги. — Може би Алиша или Джасмин ще ни кажат за Ли.

Мобилният телефон на Пеги звънна и на нея ѝ стана неприятно, сякаш някой ѝ четеше мислите. Предчувствието ѝ се оказа вярно, тъй като в слушалката прозвуча гласът на Алиша.

— Алиша — обади се Пеги, — тъкмо говорехме за теб. Открихме още една странна връзка не само между мен и теб, но и с Райли. Дядо ти се казва Ли Чен, нали?

Изведнъж ѝ се стори, че името Ли Чен е много често срещано.

— Да, така се казва — отговори тя. — Защо питаш?

— Открихме, че е работил в къщата „Хатауей“ преди много години.

— Аз разбрах същото току-що.

— Дядото на Райли също е работил там. И, разбира се, дядо ми. Трябва да се познават. Не зная какъв е смисълът, може и светът да е твърде малък, да е наистина странно съвпадение, но може и да е сериозна следа. Това няма да ни спре, нали?

— Не, и ние може би ще разберем каква е връзката — каза Алиша. — Говорих с Бенджамин Фонг отново. Той ми каза, че чичо му знаел нещо за дракона, което ще бъде интересно за нас. Ще се срещна с тях след половин час.

— Бих искала да дойда с теб, Райли също.

Алиша нерешително замълча, после каза:

— Много мислих за всичко. Не ти вярвам напълно, Пеги. Страхувам се да не се опиташ да обвиниш майка ми в кражба.

Сърцето на Пеги се сви. Още един човек, който се съмняваше. Като че ли около нея бяха все такива. Погледна към Райли и го улови да я наблюдава замислено. Знаеше, че и той не ѝ вярва напълно. Само едно ѝ оставаше — да докаже себе си и пред двамата.

— Не искам да наскърбявам майка ти — решително заяви. — Историята между майка ти и баща ми няма нищо общо с това. Аз искам да открия кой посегна на живота на баща ми, а ти — да защитиш майка си. Не сме врагове. Освен това искаме да сме сигурни, че никой повече няма да пострада. За да постигнем всичко това, има само един начин — да разберем какво се е случило с дракона.

— Съгласна съм с теб. Ще се срещнем в спортната зала на Джими Ли на Стоктън Стрийт 3712.

Пеги затвори телефона и обясни на Райли ситуацията.

— Можем да тръгваме, ако искаш — каза му.

— Добре, тръгваме.

— Запали се, нали? — Тя забеляза, че очите му заискриха, а гласът му прозвуча енергично.

— Винаги съм обичал пъзелите. А парченцата от този взеха да се подреждат. — Протегна се и се изправи. — Трийсет минути, а?

— Да. — Тя направи крачка назад, когато съзря усмивката му. — Какво правиш?

— Приближавам се към теб.

— Виждам, но защо... о... — Дъхът ѝ секна, когато устните му страстно се притиснаха към нейните. — Никога няма първо да попиташ — измърмори, когато той я отпусна и тя пое дъх.

— Оплакваш ли се?

— Да, оплаквам се. От цял час сме тук и това е първата ти смислена постъпка.

Той се засмя:

— Каквото и да кажеш, не знаеш какво съм си намислил. — И той я сграбчи, и си открадна още една целувка.

— Имаме само трийсет минути — напомни му тя.

— Толкова много неща могат да се свършат за това време, принцесо — дрезгаво изрече.

— Например какво — задъхано попита тя.

— Използвай въображението си.

* * *

Дейвид усети, че сънят го обгръща и засънува картината, която почти постоянно сънуваше и която като че ли го мамеше в истинския му дом:

Върви по дълга тъмна улица, чува приближаващи се стъпки. Усеща очи, които го наблюдават, а дали не бяха очите на дракона? Те тлеят в мрака, две тъмнозеленикави искрящи точки на хиляда години. Драконът на Джасмин. Трябва да се върне при нея. Само тя го

разбира. *Защо не може да се върне при нея? Защо улицата няма край? Винаги ли е била така дълга, така тясна? Чува гласове, които замират, после се извисяват, особено единият — хладен и пронизителен. Виктория. Тя го пресреща и нещо проблясва в ръката ѝ. Нож ли бе? Или пистолет?*

— *Зная какво си направил, Дейвид. Ти ми изневери. Предаде ме. Унизи ме. Наскърби дъщеря си. Трябва да платиш!*

Насочва пистолета право в сърцето му. Той гръмва. Блъска го назад, чувства удара, болката. Сгърчва се.

— Господин Хатауей, господин Хатауей!

Той примигна срещу ярката светлина. Каква е тази светлина? Светлината, която го отвежда към божествените небеса ли? Не, мястото му не е там, не беше живял добродетелно.

— Господин Хатауей, господин Хатауей, събудете се. Това е само сън. — Една ръка здраво го разтърсваше.

Той отвори очи и видя угриженото лице на болногледачката.

— Добре ли сте? — попита тя. — Така ужасено крещяхте.

— Добре съм.

Той сложи ръка на гърдите си с чувството, че Виктория наистина го е застреляла. Но там нямаше рана, кръв или болка. Сънувал е кошмар. Виктория не знае. Няма как да знае. Никога не беше ѝ казвал, а Джасмин със сигурност не ѝ е казала.

Джасмин. Откакто беше дошъл в съзнание, мислеше само за нея. Сигурно е научила за него от новините. Сигурно е разтревожена.

— Искате ли нещо, господин Хатауей? — попита болногледачката.

— Да — отвърна той с пресипнал глас. — Бихте ли ми донесли нещо газирано?

— Тук има вода.

— Омръзна ми само вода. Пие ми се кола.

Всъщност искаше да остане за малко сам, за да се обади на Джасмин. Надяваше се тя да му каже защо е ходил в Китайския квартал. Не разбираше защо нищо не си спомня след Коледа, което според Пеги е било преди месец. Защо са се изличили последните няколко седмици? Какво криеше подсъзнанието?

— Разбира се, ще ви донеса. Да повикам ли пазача в стаята?

— Не, в никакъв случай — сряза я той. — Добре съм. Вървете. И се поразходете.

Тя излезе и той най-сетне остана сам. „Боже, благодаря!“ — отпусна се той. Обичаше самотата и присъствието на болногледачката го беше изморило. Искаше час по-скоро да се прибере вкъщи, в своята стая и да си подреди мислите.

Взе слушалката и набра номера на Джасмин, надявайки се да си е у дома. Винаги му беше забранявала да се обажда и да я посещава, но сега на всяка цена трябваше да говори с нея. Чу гласа ѝ:

— Ало?

— Аз съм — с облекчение въздъхна той.

— Дейвид, ти ли си — смая се тя. — Добре ли си?

— Казаха ми, че съм бил нападнат в една уличка близо до дома ти и че съм бил в кома няколко дни.

— Не си ли спомняш?

— Бих искал. — И двамата замълчаха. — Защо съм идвал при теб?

— Показа ми дракона.

— Дракона, който купих за рождения ден на Елизабет ли?

— Не, Дейвид, дракона от моите сънища. Някой го бил донесъл за оценка в магазина. Ти ми го показа. Държах го в ръцете си. — Гласът ѝ се разтрепери. — Сега зная, че е част от онзи комплект, онзи, който носи проклетие за първородните дъщери. А аз го докоснах. Предизвиках проклятието върху моята дъщеря, нашето дете.

Все още не беше в състояние да следва разсъжденията ѝ. Знаеше за дракона, разбира се. За Джасмин той имаше голямо значение.

— Сигурна ли си, че е същият дракон?

— Съвсем същият. Ти също го видя. Толкова се страхувам. Ти едва не беше убит. А сега се тревожа за Алиша и за проклятието. Трябва да си спомниш, Дейвид. Трябва да си спомниш къде си отишъл, след като се разделихме. Не си се върнал в магазина. Къде би отишъл с дракона?

— Не зная — замислено отговори той, — а бих искал. — Напрегна се да си спомни, но в резултат усети само силна болка в главата.

— Има и още нещо. Казах на Алиша, че ти си ѝ баща.

— Защо? Защо ѝ каза? — попита той. Бяха пазили тайната толкова години! Не можеше да повярва, че е разкрита.

— Пеги първа е научила за Алиша.

— Пеги! Не е възможно.

— Вярно е. Не зная как, но е разбрала. Не можех да оставя Алиша в неведение. Трябваше да го научи от мен.

Пеги знаеше за Алиша и Джасмин! Сърцето му замря. Сигурно го ненавиждаше. Още нищо не беше споменала заради състоянието му. Но щом оздравее, тя ще си спомни, че е изневерил на нея и на майка ѝ. Пеги нямаше да го разбере. Нямаше да понесе упреците на единствената си дъщеря си. И Алиша му беше дъщеря, но той не я познаваше. И тя не го познаваше. Беше направил този избор преди много години. Освен ако...

— Алиша иска ли да се срещне с мен?

— Още е много объркана. Но няма да ти причини неприятности, нито пък аз.

Да, така е. Неприятностите щяха да дойдат от Виктория. В това не се съмняваше.

— Трябва да затварям — каза той, когато чу, че болногледачката е пред вратата. — Щом се прибера вкъщи, ще ти се обадя.

Затвори телефона и си пожела да изпадне отново в безсъзнателното състояние, от което току-що беше излязъл. Дъщеря му и по всяка вероятност жена му знаеха за неговата любовница и за незаконороденото му дете. Може би щеше да е по-добре, ако не беше оживял. От тази мисъл потръпна.

Някой беше пожелал смъртта му.

Кой? Досещаше ли се? Заради това ли нищо не си спомняше? Може би не искаше да си спомни. Може би предпочиташе да не знае кой го е нападнал.

Или още по-лошо, може би познаваше човека, който го е нападнал. Не само той имаше тайни.

ДЕВЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

— Нещо се умълча — каза Пеги на Райли, който шофираше.

— Мисля си за всичко, което се случи.

— Главата ми пламна. Толкова много тайни!

— Да — вяло отвърна той, защото не мислеше за тайните, а за Пеги и за целувките им, преди тя да му напомни, че е време да тръгват. Представяше си спалнята — единственото място, където искаше да бъде заедно с Пеги.

Повече не трябваше да я целува, да се измъчва за неосъществими неща. Пеги не беше жена за една нощ, а той не беше по сериозните обвързвания. Освен това като ерген можеше да се отдава много повече на секс, отколкото като семеен мъж. Поне така твърдяха женените му приятели. Ако Пеги искаше да се поотпусне на воля, той беше мъжът, който ѝ трябваше, но без никакви задължения. Познаваше себе си. Нито майка му, нито баща му са имали склонност към семейния живот.

Въпреки че... Баба му и дядо му имаха хубав брак. Не че не са имали недоразумения. Беше ги чувал да се карат и да се обвиняват един друг за незначителни неща. Но бяха привързани един към друг, обичаха се, целуваха се, смееха се. Бяха и приятели, и любовници.

Бяха свързани по необичаен, рядко срещан начин. Повечето хора нямаха тяхното щастие. Каква бе вероятността и той да попадне на подобна връзка? Едно на милион.

А истината беше, че той сам нямаше желание за съмнителни опити. Не искаше да разкрива душата си, да бъде уязвим. Цялото му детство беше такова. Години бяха минали и той беше възрастен мъж, а болката още не беше стихнала. Беше обичал майка си, а тя го беше изоставила. Толкова пъти го беше лъгала, толкова празни обещания бе чул от нея! Въздъхна тъжно. Недоумяваше защо точно сега си спомни онова време. Заради Пеги. Тя разби емоционалната му защита. Трябваше да изостри вниманието си, защото тя щеше да се промъкне, когато най-малко я очакваше. А Райли не искаше това да се случва.

Всичко скоро щеше да приключи. Може и да не намереха дракона, но беше сигурен, че щяха да се приближат до истината. Парченцата от пъзела се подреждаха. Трябваше да забрави за хубавицата до себе си и да се съсредоточи.

Поне да не ухаеше така прелъстително! С парфюм ли си беше измила косата?

Аромат на диви цветя изпълваше купето. Свали стъклото на прозореца, та дано вятърът да отвее растящата интимност помежду им.

Пеги го погледна любопитно:

— Добре ли си?

— Добре съм — отвърна пресипнало той.

— Не се държиш естествено. Изглеждаш кисел.

— Никога не съм кисел.

При тази забележка тя се усмихна:

— Щом казваш. Само те е яд, че не свършихме започнатата работа.

— Свършихме.

— Аз не съм.

— Е, добре, Пеги, не можеш да имаш всичко, което поискаш. Зная, че тази мисъл ти е чужда, но е така. Някои неща и някои хора не можеш да ги имаш, без значение коя си и каква си.

Тя внимателно го изгледа:

— Господи, откъде ти хрумна това?

Той вдигна рамене:

— Просто така, хрумна ми.

— Останал си с впечатлението, че получавам всичко, което си пожелаеш. Повярвай ми, случаят не е такъв. В живота ми почти никой не е удовлетворявал мое желание или каприз. Примирила съм се, че на никого не мога да повлияя. Дори на любимото животно.

— Едва ли е вярно.

— О, вярно е. Ето ти един пример. Когато бях малка, майка ми разреши да си взема коте. Смяташе, че така няма да се чувствам самотна след смъртта на сестра ми. Беше мъничко котенце на черни и бели шарки, което обожавах, но то не искаше да спи при мен. Когато посягах да го взема, съскаше срещу мен.

— Трябвало е да си вземеш куче.

— Исках да кажа, че не можех да накарам даже глупавото си коте да ми угоди. — Тя му размаха пръст. — И повече да не си посмьл да ме наричаш бедното малко богато момиче. И на теб няма да ти е приятно, ако любимото ти животно не те харесва.

— Никога не съм имал любимо животно, поне такава, което да е само мое. Имаше разни животни в една от комуните, където живеехме по едно време. Имаше клетка с гълъби, пилета, кучета, котки.

— В комуна ли си живял? От онези модните през хипарските времена?

— По-скоро беше временно убежище за хора, които не зачитат еснафските условности на нормалните граждани.

— Какъв ли сбъркан живот е било!

— Точно сбъркан беше. Преместването при баба и дядо за мен беше цивилизационен шок. Те вечеряха всяка вечер в шест часа, не в шест и петнайсет или и половина, а точно в шест. Дядо ми винаги пиеше коктейл „Манхатън“ преди вечеря. А баба ми гледаше спортни предавания, докато разтребваше след вечеря. Спазваха толкова много правила, че бях почти сигурен, че ще отида в затвора.

Тя се усмихна:

— Харесало ти е.

— Харесваше ми редът, знаеш в утрешния ден какво те чака. В началото като че ли се задушаваш, непрекъснато мърморех, но дълбоко в себе си се чувствах добре от този порядък.

— Затова ли си избра морската пехота?

— Да. Още повече, че можех да комбинирам реда със силни усещания.

— Липсва ли ти?

— Понякога. — Той се замисли върху въпроса й много по-сериозно, отколкото тя би предположила. — За това ме биваше.

— А охранителния бизнес харесва ли ти? Или само от чувство за отговорност работиш.

— Харесва ми. В него има много възможности.

— И ето как си се обвързал.

— Това ли обясних?

— Да, точно това обясни.

Райли видя как очите й светнаха и разбра, че си е вкарал автогол:

— Не си ли разбрала, че никой не си пада по дълготрайните ангажименти?

— В действителност повечето хора живеят точно по този начин.

— Сигурно се задушават и се чувстват като затворници.

— Може би се чувстват спокойни, свободни, не се притесняват какво да правят и с кого да се срещат. Знаят какво искат и живеят с човека, когото обичат.

— И какво, ако не е завинаги. С повечето неща е така. Хората, които си харесвала на шестнайсет години, сега няма да ги харесваш. Модата се мени, желанията се менят, хората се променят. Ти се развиваш, тръгваш по свой път. А и родителите ти не са блестящ пример.

— Така е, но твоите дядо и баба са много привързани. Цял живот са били заедно. И ако сега не харесваш хората, които си харесвал на шестнайсет години, това е въпрос на възраст, когато чувствата и желанията са мимолетни. Затова не се обвързваме, преди да съзреем.

— Точно така — каза Райли. — Трябва да узрея, като хубавото вино.

Тя се усмихна накриво:

— Надявам се, че докато ти узреееш, все ще остане някое свястно момиче.

— Ще рискувам.

— Обичаш да рискуваш, а не искаш да се обвържеш, което също е риск.

— Да се обвържа например с теб, предполагам.

— Например, с която си харесаш. Не говорим за мен и теб, въпреки че защо ли не. Дискусията ни е риторична.

— Хайде пак с твоя речник. Хващам се на бас, че знаеш и как се пише тази думичка.

— И по-трудни неща зная. Мога да напиша xanthocroid. Слагаме точка, защото спечелих конкурса по правопис.

— Да му се не види. Поразен съм. И какво значи тази думичка?

— Означаваш човек със светла коса и светъл тен.

Той кимна с театрална почуда:

— Умница си, признавам ти го.

— А, това май е комплимент! Ще си го отбележа в дневника. Райли Макалистър признава, че съм умна.

— Сарказмът не ти подхожда, принцесо. Старая се да съм любезен.

— Стараеш се да изтъкнеш още една разлика помежду ни.

Така си беше, но Райли нямаше намерение да си го признае. Паркира колата на едно свободно място:

— Хайде да намерим сестра ти.

Тя се намръщи:

— Не съм убедена, че трябва така да я наричаш.

— Защото фактът не е по вкуса ти, или защото тя не ти е сестра?

— И двете. Още не сме го осъзнали.

— Сестри сте.

— Да, кръвни сестри сме, макар и от различни майки. Но не се познаваме. Тя не ми вярва. И аз ѝ вярвам с резерви.

— Почти във всяко семейство, което познавам, се говори така. Във всеки случай тя се обади и ние сме тук, така че да вървим при нея. Въпросите с доверието могат да почакаат.

* * *

— Часът започна с малко закъснение — обърна се към Алиша млада азиатка. — Бен помоли да го почакате. — Девойката посочи гимнастическия салон. — Има столове покрай стената, ако искате да седнете.

Алиша влезе в салона и застана до вратата. В средата му Бен и още един мъж бяха застанали един срещу друг. Бяха голи до кръста, с черни панталони и боси крака. Очарована се загледа във всяко движение, във всяка защита. В начина, по който се биеха, имаше сила, умение, твърдост, ловкост и смелост.

Бен отдавна учеше бойни изкуства, но тя никога не го беше виждала да се бие и не знаеше, че е истински майстор. Смяташе го за интелектуалец, а не за физически силен мъж. И сега осъзна, че това впечатление не отговаря на истината. Сърцето ѝ се разтуптя от неговото мъжествено излъчване.

В тази минута пред очите ѝ се превърна от репортер на актуални новини в древен воин, властен мъж с внушителна сила, мъж, който пробуждаше у нея най-женствената ѝ природа. Махна с ръка, за да

пропъди тези нелепи образи, и седна на близкия стол. Срещата продължи още пет минути. Най-накрая Бен повали противника си.

Алиша с облекчение въздъхна, когато Бен подаде ръка на противника си. Той се изправи и двамата ритуално се поклониха един на друг. Инструкторът им каза по няколко думи, после Бен се обърна към нея — воин, завръщащ се от битка при жената, която го очаква. С усилие възпря смехотворния си импулс да се хвърли в прегръдките му, здраво да го притисне, за да се увери, че не е ранен и че наистина се е завърнал.

Това беше илюзия, не беше истина. Бен беше нейният приятел от детството, а не някой божествено красив филмов герой. И защо тогава се чувстваше така напрегната и горяща от желание?

— Здравей — изрече той с дълбок дрезгав глас. Гласът му винаги ли е бил толкова дълбок и толкова секси?

Тя се покашля:

— Здравей. Каза, че имаш някакви сведения.

— Всъщност казах, че трябва да говорим с чичо ми.

— Да, наистина. Няма ли да се облечеш?

Той се подсмихна и тя се наруга, че се е издала.

— Да, ще си облека тениската. — Бен взе от стола тениската си и бързо я нахлузи през главата си. — Сега доволна ли си?

— Все ми е едно. Притесних се да не настинеш. Ще се схванеш.

— Благодаря за грижата.

— Има още нещо. Обадох се на Пеги Хатауей да се срещнем тук. Надявам се, че нямаш нищо против.

— Зависи защо си се обадила. — Очите му светнаха от любопитство. — Зная, че и тя се интересува от дракона, но не е само това, нали?

— Да. — Тя го заведе в един по-тих ъгъл. — Майка ми в действителност е имала много по-интимна връзка с Дейвид Хатауей, отколкото ти казах. — Въздъхна, без да знае как да продължи. За пръв път щеше да го изрече пред друг човек, с изключение на майка си. Но Бен ѝ беше приятел. Можеше да му се довери. — Дейвид Хатауей е моят баща.

Очите му се разшириха:

— Шегуваш се.

Тя поклати глава:

— Не, не се шегувам.

— На това му се казва новина. — Но после стана сериозен. — О, почакай, не беше ли ранен?

— Вече се оправя. Дойде в съзнание.

— Говори ли с него?

— Още не съм. Така е по-добре, защото не зная какво да му кажа.

— И така, Пеги Хатауей ти е сестра — каза той замислено. — И двете се интересувате от дракона, защото... Добре, изгубих нишката.

— Защото Дейвид Хатауей е показал дракона на майка ми същия ден, когато бил нападнат. Тя последна го е видяла преди това.

— Искаш да защитиш майка си.

— А Пеги иска да защити компанията от съдебен процес, тъй като господин Хатауей е изнесъл от магазина статуетка, която не е купена, не е била още тяхна собственост.

— Господин Хатауей ли трябва да го наричаш, след като ти е баща?

— Не зная как да го наричам — каза тя разстроена. — Всичко е толкова необичайно. Цял живот съм искала да разбера кой е баща ми. Мечтаех си, че ще си намеря семейство, което ще ме приеме радушно от моето. Все си мечтаех как ще избягам и как ще го открия.

— Алиша...

— Сега зная кой е баща ми — прекъсна го тя — и това вече няма смисъл. Аз не съм Хатауей. Те няма да ме приемат радушно.

— Не знаеш дали е така. Не ги познаваш.

— Какво общо имам с тях?

— Няма да разбереш, ако не опиташ. Подозирам, че искаш да опиташ, иначе нямаше да се обадиш на Пеги.

— Просто не искам да си имам неприятности заради майка ми. — Не можа в момента да измисли друг мотив. — Струва ми се, че е по-добре да зная какво прави, отколкото да я оставя да решава всичко на своя глава.

— Започва се, каквото и да си намислила — погледна той към вратата. — Ето ги, пристигат — махна им той.

— Надявам се, че не сме ви накарали да ни чакате — каза Пеги, когато с Райли се приближиха.

— Не, никак — отговори Бен. — Трябва ми само минута и ще се качим горе.

— Къде горе? — попита Райли.

— При чичо ми. Той е голям познавач на китайското изкуство. Помолих го да поговорим за дракона, който издирвате. Веднага се връщам.

— Благодаря, че ми се обади — каза Пеги на Алиша. Забеляза, че тя настръхна, когато се появиха и се постара да я успокои. — Наистина сме ти признателни за помощта.

— Боже, какво е това? — измърмори Райли.

Пеги се обърна и видя двама мъже, които се измерваха с погледи, готови за бой в средата на залата. В ръцете си въртяха саби.

— Ще се бият със саби — каза Алиша.

— Не знаех, че в източните бойни изкуства се използват оръжия — допълни Пеги.

— Сабите са се използвали в древността като оръжие на пехотата.

— Искам една от тези — каза Райли възбудено.

Пеги завъртя очи:

— Такова дете си.

Тренировката започна и те седнаха да гледат. Алиша се наведе към тях, за да обяснява какво правят:

— Боят със саби изисква сила, бързина и отлична стойка. Едно погрешно движение може да ти струва живота.

— Изглежда опасно — отбеляза Пеги.

— Така е, но тези двамата са много опитни. Ще се възползват от всяка възможност. Мъдрост и смелост, остър поглед, бърза ръка и способност да объркваш противника.

Точно това виждаше Пеги в двамата мъже, които се въртяха, сритваха се, отгласкваха се, парираха удари, сякаш бяха танцьори, изпълняващи някакъв старинен танц, чиито движения убиват.

Но в битката имаше нещо красиво, хипнотично. Откакто започна историята с дракона, дните ѝ станаха различни, попадна в непознат за нея свят. По-рано не би повярвала, че с удоволствие ще гледа подобна битка. Освен това тези мъже бяха истински бойци, стихийни в същността си. В битката участваха с всичките си човешки качества —

интелигентност, физическа сила, чувство, воля, и това превръщаше битката в духовен акт. Те живееха както тя трябваше да живее.

След няколко минути срещата приключи. Двамата мъже се поклониха един на друг и си тръгнаха, сподирени от спонтанните ръкопляскания на зрителите.

— Беше страхотно — въодушевено каза Райли. — Искам да се запиша в курса.

— Учил ли си източни бойни изкуства — попита Алиша.

— Малко тай чи, малко кикбокс, карате, но нищо както трябва. Ще си взема една рекламна брошура.

Пеги поклати глава унило, когато видя с какъв ентузиазъм се втурваше той към новото и вълнуващото. Каква ли трябваше да е една жена, за да задържи подобен мъж? Трябваше да е изключителна личност, която живее пълноценно, не се страхува от неочакваното и обича битките. Не си въобразяваше, че притежава тези качества.

— Между вас има ли нещо? — попита Алиша.

— Ами... драконът е на бабата на Райли.

— Не те питам за това, той е много готин.

— Готин е.

— А ти харесваш ли го?

— Харесвам го — призна си Пеги, — въпреки че не зная дали трябва.

Сестра ѝ се усмихна за пръв път, откакто се бяха запознали, и двете се погледаха съвсем по женски.

— А ти Бен?

— Бил ми е приятел през целия ми живот, но след като отидох в университета, почти не сме се виждали. И на мен не ми е ясно дали наново трябва да се влюбвам, но ето че съм тук.

— Какво ли не ни докара проклетият дракон.

Алиша си мислеше същото:

— Не съм сигурна, че ще успеем да го намерим. Но искам да премахна всяко подозрение от майка ми.

— Аз не я подозирам.

Пеги осъзна, че това е истина. И да е била любовница на баща ѝ, не беше способна да открадне. Тя беше художничка... И все пак Пеги не можеше да си обясни:

— И все пак не разбирам защо баща ми е отнесъл дракона при майка ти? Защо е било толкова важно тя да го види?

— Заради сънищата.

— Тя ми го каза. Но не ми стана ясно какви сънища.

— Нито пък на мен. Постоянно ги сънуваше. Всъщност са кошмари. Всеки път се събужда разтреперана от ужас. Все сме се питали дали като дете не е преживяла нещо, свързано с подобен дракон. Днес ми каза, че баба ми едва сега ѝ разказала как при една екскурзия до Тайван, когато мама била съвсем малка, видяла такъв дракон в някакъв музей. Посегнала да го пипне и алармите се задействали.

— Така ли? Колко интересно.

— Аз не вярвам в тази история. Което ме кара да се запитам защо баба ми ще си го измисля.

— И ако не е вярно, къде е видяла майка ти дракона?

— Не зная. Може би наистина само в сънищата си. Има богато въображение, много е одухотворена. Не е като мен.

— Или като мен. Моят баща, нашият баща също има богата фантазия. Може би това ги е събрало — допълни Пеги. — Ревнувах го от увлечението му по Китай. Обичах да слушам разказите му, когато се връщаше от пътешествията си, и в същото време го мразех, защото там той се чувстваше много по-щастлив, отколкото вкъщи с мен.

— Обича всичко, свързано с Китай, а мен не е обикнал — изрече Алиша с горчивина. — И все пак аз съм наполовина китайка. Такава ме е създал.

Пеги не знаеше какво да каже. Болката в очите на Алиша беше така дълбока, че се съмняваше дали някога ще може да бъде изличена.

— Съжалявам — с искрено съчувствие каза тя. Макар баща ѝ да не е бил винаги край нея, тя е знаела, че го има.

— Ти не си виновна.

— Зная. А ако ти кажа, че аз също не съм била любима дъщеря. Имах сестра. Елизабет почина, когато беше на седем години. Тя му беше любимата. Обичаше я повече от всичко на света. Още ходи на гроба ѝ на всеки неин рожден ден. А между другото той е в сряда. Дотогава ще се съвземе, за да отиде. Боже, говоря като ревнива сестра, нали?

— Мъничко, не зная, единствено дете съм.

— Вече не си. — Не можеше да си обясни кога точно пожела Алиша да влезе в живота ѝ. Само преди час беше наговорила куп глупости, но изведнъж ѝ стана ясно, че от тях двете зависи какви ще бъдат една за друга. — Сега всичко е в нашите ръце — каза. — Баща ми не ми е казал за теб. А майка ти — за него. Вече ние решаваме и това е много хубаво.

Алиша като че ли се затвори.

— Вероятно е така — замислено изрече. — Разбрах, че баща ни е дошъл в съзнание. Каза ли ти нещо повече за посещението си в Китайския квартал?

— Не. Не си спомня какво се е случвало през последната седмица. Но това е временно. Докато паметта му се възвърне, ще си помагаме, за да защитим родителите си. — Пеги погледна към Райли, който идваше към тях с брошура в ръка. — Хареса ли си някой курс?

— Няколко, но са все по време, когато не съм свободен.

— Имам чувството, че ще си намериш пролука.

— Защо не се запишеш с мен?

Тя се засмя:

— Ще ми имаш ли вяра, ако се развъртя с дълга сабя срещу теб?

— Само ако моята е по-дълга.

— Ето как постъпва истинският мъж.

Преди Райли да отговори, Бен се появи:

— Готов съм. Извинете ме, че ви накарах да ме чакате. Ако нямате нищо против, ще ви заведа при чичо ми.

Пеги се усмихна, когато видя изражението на Райли, с което наблюдаваше следващите двама партньори, готови за бой с дълги остри копия.

— Хайде — подръпна го тя за ръката. — После ще се забавляваш, сега имаме работа.

ДВАЙСЕТА ГЛАВА

— Чичо ми Ги Фонг от години води клас по калиграфия, часовете са всяка събота вечер — каза Бен, когато се качиха на втория етаж. — Ако урокът не е свършил, трябва да пазим тишина. Чичо Ги не разрешава да го прекъсват.

Пеги кимна и той отвори вратата. Както им беше казал, около масата в трапезарията седяха трима ученици, които съсредоточено изписваха китайски йероглифи с изящни дълги четчици.

Приближиха се, за да видят как го правят децата. Пеги се изненада от точността на ръкописното изображение, от вниманието към детайлите, на вгълбеността на учениците, които едва ли имаха четиринайсет години и които със сигурност можеха да се забавляват и с нещо друго в събота вечер. Чичото на Бен стоеше до масата — нисичък човек с квадратно лице и гъста черна коса. Наблюдаваше строго децата. Преценявайки възрастта му, Пеги реши, че е около петдесет и пет години, но не беше сигурна. Може би необичайното за съвременния свят занимание го състаряваше.

Времето очевидно течеше по-бавно тук, където се преподаваше едно старинно изкуство в забързания век на видеоигрите. Беше нещо изключително, че вместо да играят със скейтборд или на компютър, те рисуваха йероглифи. Виждаше се, че господин Фонг държи на традициите. Пеги уважаваше подобно отношение към живота. Беше хубаво да види как духовните ценности се пазят и предават от поколение на поколение. Днес това толкова рядко се срещаше.

Също така започна да се досеща откъде идва у баща ѝ страстта към Китай и към всичко китайско. Той почиташе всичко старинно, изконните традиции, ритуалите, установения ред. Не беше роден за това време. Може би хора като баща ѝ и господин Фонг бяха призвани да пазят и предават непреходните ценности.

След няколко минути децата оставиха четчиците и напрежението в стаята спадна, щом господин Фонг погледна с одобрение работата на всяко дете. Каза нещо на кантонски, което Пеги не разбра. Лицата на

децата засияха в усмивки, когато учителят им също се усмихна. Той взе от една фруктиера три лъскави портокала и даде по един на всяко дете.

— За благополучие и късмет — отговори Алиша на неизречения въпрос на Пеги. — За дълъг и плодотворен живот.

— Чичо — обърна се Бен към господин Фонг, — това са моите приятели, за които ти разправях. Помниш Алиша Чен, нали?

— Алиша. — Ги й се поклони. — Как е семейството ти? Дядо ти и баба ти добре ли са?

— Да, благодаря.

Бен представи Пеги и Райли и господин Фонг ги поздрави с добре дошли и с поклон. Отказаха предложението му да си отпочинат и се настаниха в дневната.

— Както ти казах по телефона — започна Бен, — моите приятели търсят сведения за произведение на изкуството, което представлява два дракона, така съединени, че да отварят кутия, в която предполагаме, че някога се е пазела флейта.

— Ето. — Господин Фонг взе една папка от масата. — Преснимах статията, която намерих.

Бен кимна към Пеги и той й я подаде. Тя разтвори папката с чувството, че ще види нещо много важно. Предчувствието й се оказа вярно. На снимката пред очите й имаше два дракона — единият отляво, другият отдясно — съединени в средата върху капака на старинна продълговата кутия.

— Ето ги — прошепна Пеги. Райли и Алиша се надвесиха над нея, докато тя четеше бележката под снимката: — „Старинен китайски бронз, открит в погребален комплекс през 1903 година, днес изложен в Националния дворецов музей“. — Обърна се към господин Фонг: — Откъде я намерихте?

— От една моя много стара книга върху китайското изкуство.

Пеги погледна Райли, който съсредоточено разглеждаше фотографията:

— Какво мислиш?

— Мисля, че драконът на баба ми е този отляво.

— И аз така мисля, но не си го спомням много ясно.

— Много прилича на дракона от картината на майка ми — допълни Алиша.

— Щом е бил в музей, какво се е случило? — попита Пеги.

— Експонатите от музея са били изнесени от там по време на Втората световна война — отговори господин Фонг. — Повече от трийсет хиляди предмета на изкуството са били разпратени на различни места в Китай, за да се спасят от нахлуващите неприятелски войски. След войната са били необходими шестнайсет години, за да се възстанови музея. Някои от предметите междуременно са се изгубили, както и комплекта с драконите.

— Знаете ли какво се е случило по-нататък? — попита Райли. — Има ли някакви документи дали изчезналите предмети са се появявали на аукциони или в частни колекции?

— Някои смятат, че кутията с драконите е била донесена в Съединените щати заедно с други предмети и са били дискретно продадени на частни лица.

— А няма ли някаква следа, че този комплект още съществува? — попита Пеги.

— Преди господин Макалистър да открие дракона на тавана на баба си, нямаше — отговори господин Фонг. — Бен ми разказа какво е станало. Чудя се как се е озовал на тавана на баба ви.

— И аз се чудя — обади се Райли. — Имате ли нещо против да задържа снимката?

— Моля, вземете я.

— Благодаря ви, че ни отделихте време — каза Пеги, когато всички станаха, за да си вървят. — Само от любопитство ще ви попитам, господин Фонг. Ако някой търси този дракон или другия тук в Китайския квартал на Сан Франциско, къде предполагате, че би отишъл?

— Ще следва логиката. Драконите и кутията вървят заедно. Ако дядото на господин Макалистър е притежавал единия дракон, у кого мислите, че ще е другият?

„Уолас Хатауей или Ли Чен“ — Тази беше връзката, осъзна Пеги. Но те отричаха, че знаят нещо за драконите. Някой от двамата лъжеше.

* * *

Виктория вдигна ръка, за да почука на вратата на спалнята на Дейвид в късния съботен следобед, със съзнанието, че е отлагала достатъчно дълго това посещение. След като прибра съпруга си преди обяд от болницата, повече не го видя. Обясни, че иска да го остави на спокойствие, но всъщност го избягваше. Случилото се с него я беше изплашило повече, отколкото би признала. Въпреки че всеки от тях отдавна си имаше свой живот, тя не искаше Дейвид да умре. Изправена пред тази възможност, беше потресена колко силно е желанието ѝ той да живее. Беше се молила за още един шанс и сега, когато ѝ се предостави, не знаеше как да постъпи.

Повече не можеха да се преструват, че Джасмин и Алиша не съществуват. Джасмин сигурно щеше да остане в сянка и Пеги нямаше да има нищо против, но Алиша едва ли щеше да запази тайната. Пеги също нямаше да се престори, че сестра ѝ не съществува. Виктория трябваше сама да се оправя с Алиша и да ѝ даде ясно да разбере, че никога няма да бъде допусната в семейство Хатауей. Ужасяваше се от мисълта, че дъщерята на любовницата на мъжа ѝ ще се възползва от онова, което тя бе постигнала с тежък труд за себе си и за собственото си дете.

Някой от прислугата се зададе по коридора. За да избегне ключките, че не смее да влезе при мъжа си, тя почука и без да чака разрешение, влезе. Дейвид не беше се преоблякъл. Лежеше, обграден с книги върху изкуството и древността.

— Какво правиш? Трябва да си почиваш.

Той я погледна замаяно, като че ли недоумяваше какво прави тя в спалнята му:

— Чета.

Виктория взе една от книгите и видя илюстрация на някакъв дракон. Въздъхна:

— Дракони и пак дракони. Този същият ли е?

— Не.

— Останах с убеждението, че не си спомняш статуетката.

— Помолих Мартин да ми донесе копие от видеозаписа, така че видях въпросната статуетка, която ме е накарала да отида в Китайския квартал.

Не му повярва веднага. Толкова много беше лъгал и винаги убедително:

— А може би си отишъл там просто за да ги видиш. И то не за пръв път. И двамата го знаем.

Дейвид свали очилата си за четене:

— Точно сега ли трябва да говорим за това?

— Пеги знае за твоята незаконородена дъщеря. Този противен специалист по охранителни системи, с когото се сприятели, се рови в частния ни живот.

— Но ти си знаела за Алиша, нали?

— Аз зная всичко, Дейвид.

Виктория можеше да приседне на фотьойла до леглото, но предпочете да остане права, като че ли така владееше по-сигурно положението.

— А защо никога нищо не си ми казвала?

— Нямах значение, докато тя стоеше настрана.

— И сега какво смяташ да правиш?

— Да й платя, разбира се.

— Разбира се — повтори изтощено той. — И няма значение, че е моя дъщеря.

— А ти държал ли си се като баща? Аз не мисля така — допълни тя, като видя смущението му. Познаваше този мъж много добре, може би по-добре, отколкото той познаваше себе си. Знаеше какво го прави силен и какво слаб. Познаваше страховете му, границите на смелостта му, а едно време и той донякъде я познаваше. Но беше забравил или тя се беше променила, а може би и от двете по малко.

— Тя е млада. Няма да ни навреди — каза Дейвид.

— Не желая да говорят за нас.

— Не се тревожи, Вики, можеш да изиграеш ролята на съпруга мъченица и да спечелиш още по-голяма известност.

— Поне да се беше пазил. Къде ти е бил умът? Остави, не искам да знам. Онова, което искам да знам, е дали няма да се пръкне отнякъде още някое дете.

— Няма — кратко отговори той.

— Господи, благодаря.

Тя се приближи до прозореца и се загледа към красивата ливада, плувния басейн и малкия павилион до него. Този прелестен кът от имението, където живееше, мигновено я успокои.

— Толкова си студена, Виктория, толкова самоуверена, толкова ли много вярваш, че си безгрешна? Едва не умрях тази седмица, а ти мислиш само за своята репутация.

— Пострада, защото отиде при онази жена — яростно се обърна тя към него. — Как мислиш, че се почувствах, когато разбрах, че си бил нападат почти до нейното жилище. Какво мислиш, че ме питаха журналистите цяла седмица? „Къде е ходил съпругът ви? Каква работа е имал в Китайския квартал?“ Щастлива съм, че успях да скрия връзката ти с онази жена. Благодарение на нашия добър приятел, шефа на полицията, не изтече информация за разпита на Джасмин и че си бил при нея преди инцидента.

— Искаш да кажеш *твоя* добър приятел, нали? Не само аз имам приятелства на неподходящи места, може и да си се измъкнала от бедняшкия квартал, но бедняшкият квартал се спотайва у теб.

— Как се осмеляваш?!

— Ти как се осмеляваш? — повтори той. — Не си ми казала нито една топла дума, откакто погребяхме Елизабет, откакто реши да ме обвиняваш за нейната смърт. Моя била вината, че се разболя от рак. Моя била вината, че лекарите не я спасиха. За всичко аз съм бил виновен.

— Да, ти беше виновен — изсъска тя. — Ти беше виновен, че когато научих диагнозата, бях сама, защото както обикновено теб те нямаше. Ти беше виновен, че не заведохме на преглед Елизабет при онзи специалист в Европа, тъй като я остави вкъщи, което според теб най-много ѝ се искало. Може би той щеше да я спаси.

— Щеше да ѝ причини още страдания. Тя умираше, Виктория. Знаеш го и аз го зная. Не можехме да го предотвратим, дори ти — супержената, не би успяла, а за мен и дума не може да става, тъй като според теб аз не съм способен за нищо, освен да се оженя за теб. А това го направих както трябва, нали? Не мен искаше ти. Искаше имението ми, къщата ми, бизнеса ми, родителите ми. Някога влизал ли съм в сметката? Каж ми истината поне веднъж в живота си.

Влизал ли е някога в сметките ѝ? Тя го забеляза и направи всичко възможно да се запознаят. Научи всичко за него, какво харесва, какво — не, към какво се стреми, от какво се страхува и превърна себе си в идеалната бъдеща съпруга. Той сам се предаде. Нямаше да се

извинява. Била му е безупречна съпруга. Роди му деца, управляваше дома му, пое работата му във фирмата, улесни живота му.

— Беше както трябва, Дейвид. Няма от какво да се оплакваш. Получи онова, от което се нуждаеше.

— Не получих любов.

Тя поклати глава, спомняйки си същите тези думи, повтаряни от вечно пияната ѝ майка.

— И какво е любов? Тя не плаща сметки. Не ти помага да живееш, не премахва грижите. Трябва да се бориш, за да постигнеш нещо. Трябва сам да се погрижиш за себе си. — Върна се до леглото му. — Не си ли го проумял още?

— Проумях, че не мога да разчитам на теб, освен да поддържаме илюзията, че сме женени. Ами приятелството? Близостта, загрижеността, сърдечността?

— Това ли ти даде *тя*?

— Някога ми го даваше.

Погледът му беше ясен и искрен. Виктория се почувства неловко, а това бе недопустимо. Лошата не беше тя. Той беше лошият. Тогава защо изпитваше необходимост да обяснява или да оправдава поведението си?

— Не измествай разговора!

— Това ли правя?

— Никога не съм те зарязвала. Никога не съм те мамила.

— Никога не си искала друго, освен магазина. Друга страст не си имала, ето защо не си ме мамила. Затова си ми била вярна и защото със зъби и нокти се вкопчи в своето положение в обществото. То е твоята единствена любов, твоето положение в обществото — само това обичаш.

— Това е лъжа — не успя да сдържи вълнението си тя, нещо, което почти не ѝ се случваше. — Обичам Пеги. Обичах Елизабет. Някога обичах и теб, по дяволите! Това ли искаше да чуеш? Е, добре, чу го. Когато се оженихме, се мислех за най-щастливата жена на света, не защото ти имаше всичко, което желяех, ти беше всичко, което желяех — забавен, страстен, очарователен. Но когато ни стана тежко, повече не можех да разчитам на теб. И тук си прав — искам от живота нещо повече от мъж, който се мярка само от време на време и духом

живее на друг континент. И ако съм била студена, то е защото нашето легло беше истински ледник.

— Ти си заключваше вратата, за да не мога да вляза. Когато почина Елизабет, в същия ден ти се отвърна от мен. Всяка нощ през онази седмица се прибираше сама в спалнята си и всяка сутрин виждах как малко по малко се отчуждаваш от мен. Същото беше и с баща ми. Когато майка ми и сестра ми загинаха в автомобилната катастрофа, той се отчужди. Не можеше да ме обича, защото бях оцелял. Точно както ти не можеш да ме обичаш, защото Елизабет си отиде, а аз още съм тук.

Думите му я ужасиха, а тя нямаше как да ги опровергае, тъй като бяха справедливи. Почувства слабост и приседна в края на леглото му, загледана в него, като че ли за пръв път го виждаше:

— Никога не си ми казвал тези неща.

— Може би съм се надявал, че сама ще се досетиш. За всичко останало си умна и досетлива.

— Аз... аз никога не съм искала вместо нея да беше умрял ти.

— Вече няма значение, нали, Вики? Свърши се. Много отдавна всичко е свършило. Какво се опитваме да задържим? Какво ни е останало? Защо просто не ми дадеш развод и ще бъдем квит. Можеш да управляваш магазина. Ще имаш каквото пожелаеш.

— А ти какво ще пожелаеш? — попита тя. — Нея ли?

— Наранил съм Джасмин така, както теб никога не съм наранявал — отвърна Дейвид с жестока откровеност. — Възползвах се от нея, за да ме утеши и приласкае. Когато забременя, й дадох пари за аборт, които тя захвърли в лицето ми. Когато се роди Алиша, й предложих издръжка, но тя отказа. Не съм давал на Джасмин или на дъщеря ни нито пени. Най-накрая Джасмин се предаде. Имаше нужда от помощ. Семейството ѝ се отказа от нея, тъй като роди, без да е омъжена, при това от мъж от друга раса. И така, пращах ѝ парите, за които помоли, нито цент повече, никога не съм виждал Алиша, дори тайничко. Джасмин не искаше да обърквам детето и аз не съм я лъгал...

Дейвид потърка очите си, някак подозрително влажни.

Виктория беше съвсем замаяна от предложението му за развод, толкова искрено от негова страна и толкова неправдоподобно за нея, че едва стигна до съзнанието ѝ. Двайсет години потискани чувства се

отприщиха и усети как любовта, съдържана толкова дълго, я залива. През всичкото това време си беше внушавала, че ненавижда Дейвид, но никога не си беше задавала въпроса „защо“. Но сега вече не си спомняше. Знаеше само, че дълбоко я бе наранил, а навярно и тя него. Виждаше, че с баща му са се отчуждили, но не беше осъзнала, че това се е случило след смъртта на майка му и сестра му. Защо не е съпоставила двата факта?

Сега всичко стана ясно, дори и любовната му връзка до известна степен. Дълбоко в себе си знаеше, че причината да охладнеят един към друг е у нея, защото тя го беше отблъснала. Беше депресирана, изтощена от скръб и не искаше нищо да чувства.

— Не очаквам да ми простиш — уморено каза Дейвид. — Твърде стар съм да започвам отново, да се променям, да се надявам, че всичко ще се оправи. Ужасно стар съм.

И в този миг Виктория си спомни защо го беше намразила:

— Толкова си малодушен, Дейвид! Защо никога не се бориш, за да постигнеш онова, което искаш? Защо не си се борил за любовта на баща си, за моята любов? Защо не си се борил с Джасмин да се срещаш с дъщеря си? Защо винаги поемаш по лекия път?

— Защото никога не побеждавам, дори когато с все сили се старая.

— Не мисля, че си опитвал. Мисля, че се обвиняваш, защото очакваш да те обвинят. Мисля, че се чувстваш нещастен, защото си оживял след всичките трагедии.

— Прекалено много си ходила по психоаналитици, Вики.

— Дълго се лекувах. А сега разбирам, че не аз съм имала нужда от терапия. Трябвало е ти да се лекуваш. — Тя се изправи. — Слагаме черта, Дейвид. Ако искаш развод, ще трябва да се бориш като дявол, за да го получиш. Може би е време да откриеш какъв си. Може би е време да ми дадеш възможност да разбере достоен ли си бил за любовта ми.

Той горчиво се изсмя:

— По дяволите, Вики! Ти си полудяла. Твърдиш, че единственият начин да ме заобичаш отново е, ако те победи, ако те накарам да ми дадеш развод.

— Искам равностоен партньор, а не отрепка. Ти го предизвика. Да си призная честно, не вярвам, че си способен на нещо друго, освен

да отпътуваш към Китай, за да си ближеш тайно раните. Очаквам всичко да се развива както през последните двайсет години.

— Ще видим.

ДВАЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

— Не мога да повярвам, че искаш да се промъкнеш в къщата на родителите ми, за да я претърсиш за дракона — каза Пеги. — Това е най-лошата ти идея досега.

— Ти нямаш по-добра — отвърна Райли и се намести по-удобно на седалката.

Пеги трябваше да си признае, че беше така. Почти целия ден прекара с майка си. Взеха баща ѝ от болницата и го настаниха вкъщи. И сега двамата с Райли чакаха в колата, паркирана встрани от главния вход на имението, майка ѝ и дядо ѝ да отидат да вечерят, а прислугата да се оттегли и къщата да утихне. Пеги погледна часовника си. Беше почти шест часът:

— Всеки миг трябва да тръгнат.

— Ако са толкова точни, колкото твърдиш.

— Много са точни, повярвай ми. Наследила съм от тях точността. Но не забравяй, че и баща ми си е вече вкъщи заедно с болногледачката и още две слугини.

— Не мога да си представя, че си израснала със слугини. Какво правят те?

— Чистят, готвят, все такива неща.

— Значи ако изпуснеш парче торта на пода и то се размаже, някой го почиства вместо теб, така ли?

— Не е разрешено да се яде торта. Лошо е за теб. Не знаеш ли?

— Някои лоши неща са много хубави — лукаво се усмихна той.

Внезапната тишина в колата натегна от желание. Беше сдържала влечението си към Райли, беше си внушавала, че двамата имат различно отношение към връзките, брака, семейството. Може би самата тя щеше да се промени, но едва ли. И защо да си прахосва времето в безсмислени срещи? Все пак не беше на дваайсет и една години, а почти на трийсет.

И тогава защо слуша разума си, а не сърцето? Когато Райли дойде при нея преди около час, тя не попита какво е намислил, направо

тръгна. Беше обезумяла. Обезумяла от любов.

Трябваше да преодолее тази страст. Да се отнесе към това чувство като към грип и да оздравее. По този начин трябваше да го приеме.

И следователно не трябваше да прекарва времето си с него. Е, може би ще започне от утре. Уморено въздъхна и привлече вниманието му:

— Какво има?

— Мисля си.

— Много мислиш — сложи ръка той на облегалката ѝ.

— Какво правиш?

— Гледам да минава времето.

— Не ми харесва погледът ти.

— Не го виждаш. Стъмни се.

— Усещам намеренията ти.

— Аз пък си мисля какво бих искал да усетя.

— Много лошо от твоя страна. А аз защо ли се изненадвам?

Изглежда, в главата ти се въртят много подобни мисли.

— Никога не съм се представял за светец.

Той се наведе към нея и тя се отдръпна чак до вратата.

— Не се страхуваш от мен, нали, Пеги?

— Страхувам се от себе си — призна си тя.

Той се подсмихна някак доволно:

— Хубаво.

— Не е хубаво. Не мога да продължавам така.

— Още нищо не сме направили, за да продължаваме. Но по въпроса имам известни мисли.

— Тази кола е тясна за целта — каза тя и миг след това той обгърна тила ѝ, и я привлече към себе си.

— Идеална е. И ти си идеална — шептеше той.

И за доказателство я целуна дълго, нежно. Но тялото ѝ отвърна със страст, която далеч надхвърляше намеренията му. Като че ли притежаваше способността да я възпламенява дори без да го желае.

Навярно Райли усети настроението ѝ, защото изведнъж целувките му станаха по-настоятелни, по-дълбоки. Или просто той почувства онова, което и тя чувстваше.

Когато се отдръпнаха, не се чу нито смях, нито шега, нищо, което да премахне напрежението.

— По дяволите, Пеги!

— Мен ли ругаеш или себе си?

— Не ругая.

— А може би защото не искаше да спрем ли?

— Защото не искам да се откъсвам от теб. Всеки път, когато те целувам, е все по-хубаво. Казвам си, че си въобразявам, но е истина.

Поглъщаше я със замаян поглед, както и тя него.

— И аз чувствам същото — не се сдържа тя. — Все се надявам, че ще се размине от само себе си.

— Трябва да го направим.

— Искаш да кажеш да изменим и двамата на принципите си.

— Ето, това е идея.

Тя се подсмихна:

— Още една лоша идея. Тази вечер предлагаш само лоши идеи.

Преди Райли да отговори, забелязаха колата на дядо й да излиза. Успяха да видят, че на задната седалка има двама души.

— Време е за представлението — прошепна Райли. — Готова ли си?

— Да. — Защото чувстваше, че кабинетът на дядо й е далеч по-безопасен от тази кола.

* * *

Алиша забеляза дядо си зад транспарантите на кафенето. Седеше във второто сепаре с разтворен пред себе си вестник. Когато не играеше маджонг, той отиваше на хиподрума до Голдън Гейт да гледа конните състезания. Знаеше, че само сега можеше да поговори с него насаме. На другия ден се посрещаше Новата година и цялото семейство щеше да се събере на традиционна вечеря, която баба й и още половин дузина братовчедки вече приготвяха. Алиша, разбира се, не беше поканена. Още един намек, че не принадлежи към семейството. Но сега това нямаше значение. Тревожеха я далеч по-важни неща. Откакто господин Фонг бе изказал предположението, че за да се открият драконите и кутията, трябва да открият кой ги е

притежавал и каква е била връзката между собствениците им, Алиша непрекъснато мислеше какво ли свързва тримата възрастни мъже. Ако у дядото на Райли е бил единият дракон, тогава по логика у някой от другите двама е вторият дракон. По всяка вероятност не е у дядо й. Бил е обикновен служител при Хатауей. Не е имал подходящото служебно положение.

Въпреки че... имаше нещо около дракона, което тревожеше баба й и дядо й и тя трябваше да открие какво е то.

— Алиша!

Обърна се и видя Бен, който бързаше срещу нея.

— Какво правиш тук — изненада се тя, а сърцето й се разтуптя от вълнение.

Той се усмихна:

— Опитвам се да те догоня. Видях те на излизане от един приятел. — И той посочи жилищната сграда по-надолу по улицата. — Не мога да повярвам на очите си! Решила си още веднъж да дойдеш в Китайския квартал!

— Искам да говоря с дядо. Той е в кафенето.

— Виждам. Храни се сам. Скрил се е от семейството.

— Спасил се е от бъркотията около празничните приготовления.

— За дракона ли ще го питаш?

— Всъщност мисля по-скоро да го попитам за Уолас Хатауей, търся начин разговорът да потръгне.

— Искаш ли да дойда с теб?

— Струва ми се, че не трябва, въпреки че винаги те е харесвал.

— А защо да не ме харесва — подразни я той. — Не ми обръщай внимание. Сигурно имаш списък на обожателите си.

— Оставих го вкъщи.

Бен погледна към кафенето:

— Яде пай. Като че ли се е навечерял. Ако си събрала смелост, по-добре тръгвай, сега е моментът.

— Добре. Тръгвам. Би ли ме почакал тук, освен ако нямаш други планове. Сигурно имаш. Забрави какво ти казах.

— Нещо се обърка — каза й той. — Привеждаш доводи и за двете страни, без да даваш право на защита.

— Зная. Трябвало е да стана адвокат. Но искам сега да печеля, а не след още три години. Искам да съм независима. С нетърпение

очаквам да приключа случая с дракона и да се върна към нормалния си живот.

Бен видимо помръкна при тези думи:

— Не се съмнявам, че изгаряш от нетърпение да се махнеш от квартала. Всъщност бях забравил, че съм зает. Ще се видим някой път...

— Бен, почакай!

— Да почакам ли? — извърна се той.

— Не исках да прозвучи така. Благодарна съм ти за помощта и особено за приятелството ти, което зная, че не заслужавам.

Бен се обърна към нея и се приближи с решителност, която я стресна, но тя не отстъпи. Та това беше Бен и тя осъзна колко много иска да чуе какво ще ѝ каже:

— Заслужаваш всичко, към което се стремиш, Алиша. И аз се надявам, че ще го постигнеш.

— Бих искала да не си толкова добър.

— Това е мой проблем. Да, добър съм, но не мога да задържа момичето, което обичам.

— Вината не е у теб, у мен е — въздъхна тя. — Докато сама не разбере коя съм, нямам и какво да предложа.

— Вече зная коя си. Отдавна зная. Когато и ти разбереш, обади ми се. — Повдигна брадичката ѝ и я погледна в очите. — Само не го отлагай твърде дълго.

И преди тя да отговори, устните му докоснаха нейните. Беше се отдалечил доста, когато тя дойде на себе си. С усилие изкачи стълбите към кафенето. Влезе и се настани в сепарето до дядо си.

— Алиша! — изненада се той.

— Видях те през прозореца — каза тя. — Днес залагаш ли? — кимна към фиша пред него.

— Спечелих няколко долара. Не залагам с големи суми, нали знаеш? Баба ти брой всеки цент. Искаш ли да хапнеш нещо?

— Не, благодаря. Искам да поговоря с теб.

Той се свъси:

— Само не за дракона, моля те.

— За работата ти в къщата „Хатауей“.

Погледът му се закова в празната чиния пред него:

— Работех в склада. Нищо повече.

— Познаваше ли се с Уолас Хатауей?

— Той беше важна личност, а аз — обикновен човек.

Тя почака той да обясни, но дядо ѝ мълчеше. Вдигна празната си чаша и направи знак на сервитьорката. Не продума, докато тя му наливаше кафето. Не проговори и когато тя си отиде.

— Можеш ли да ми кажеш нещо повече за него? — продължи да пита Алиша. — Или за пожара? Зная, че след това повече не си работил там.

— Все още виждам онези пламъци, пълзящи по стените като разярени змии. — И той поклати глава, като че ли за да отблъсне спомена. — Беше краят на всичко. — Погледът му се изостри. — Краят на моята работа.

Алиша усети, че той съвсем не мислеше за това, за което говореха.

— Защо задаваш тези въпроси? — продължи дядо ѝ. — Заради дракона, който майка ти не може да забрави ли?

— Отчасти, но и защото искам да науча нещо повече за семейство Хатауей.

Той стисна устни:

— Не говори за това, Алиша!

В този миг тя разбра, че дядо ѝ знае за Дейвид, за майка ѝ и за нея самата. Възпитаха я да не задава въпроси, особено на баба си и дядо си, и тя винаги бе уважавала това тяхно желание... до този момент. Изпитваше непреодолима необходимост да зададе изгарящия я въпрос:

— Само едно нещо ми кажи. Любовната история на Дейвид Хатауей и мама имаше ли нещо общо с твоето приятелство или взаимоотношения, или с каквото и да било с Уолас Хатауей? — попита. — Досещам се защо го е пожелала, но не разбирам защо той я е пожелал. И не преставам да мисля, че може би опозоряването на майка ми е било нещо като отмъщение, може би насочено лично към теб.

Лицето на дядо ѝ се вкамени:

— Говориш глупости.

Извади портфейла си и отброи няколко банкноти на масата.

— Извинявай, ако съм те притеснила — каза тя, докато той се изправяше.

— Върви си вкъщи, работи съвестно и забрави тези истории. Било е много отдавна.

Това беше въпросът. И да е било отдавна, нищо не беше приключило.

* * *

— Каква възможност според теб имаме да открием нещо тук? — попита Пеги, докато двамата с Райли се вмъкнаха в кабинета на дядо й. Тя запали лампата, която осветяваше само бюрото му. — И друг път съм влизала тук, всъщност вчера, и не видях дракон или нещо подозрително.

— Не ми се вярва да го остави на показ. — Райли оглеждаше стаята. С едно кимване изрази одобрението си към потъмнялото дърво на старинните мебели. — Тук ли прекарва времето си?

— Да. Тук е скривалището му. Затова не е редно да постъпваме така. Нямаме право да се промъкваме тайно.

— Пеги, стегни се. Няма да крадем. Само ще погледнем. Знаеш, че дядо ти крие нещо. Когато направо го попита, той отговори ли ти?

— Така е.

— Не забравяй, че този изчезнал дракон едва не изпрати баща ти в гроба.

Не можеше да отрече, че Райли умееше да убеждава.

— Добре. Убеди ме. Но бъди внимателен. Не искам да разберат, че сме се промъквали тук. Откъде ще започнем?

— Ти провери бюрото, а аз ще проверя картотеките.

Пеги се зае да преглежда папките с документи и известно време се чуваше само шумолене. Имаше най-различни книжа, свързани с работата, сметки, моливи, писалки, кламери и всичко беше в идеален ред.

Пеги прибра чекмеджетата и затвори бюрото. Обърна се към Райли в очакване да свърши с картотеката.

— Нищо. Къде би скрил дядо ти улика?

— Не смятам, че дядо ми притежава нещо уличаващо — защити го тя. Беше й втора природа да пази честта на семейството.

— Да вървим в спалнята — предложи Райли, без да обръща внимание на забележката ѝ. Той отвори междинната врата и влезе, а тя припряно го последва. Ако откриеше нещо тук, искаше непременно да е до него. Застана в средата на стаята, а той се залови за работа експедитивно и хладнокръвно, което я изплаши. Изглеждаше като у дома си и ролята на крадец му прилягаше. Това ѝ напомни колко различно бяха живели и колко различни са.

Може би Райли имаше право. Може би наистина бяха твърде различни, за да живеят заедно. Разумът ѝ казваше, че сигурно е така, сърцето ѝ нашепваше, че различията нямат значение. Като че ли ги бяха надживели. Сега бяха заедно. И ако трябваше да признае честно пред себе си, не той я въвлече в тази история. И тя желаше да открие истината, както и той. Тя просто го остави да си върши работата.

Дали от малодушие си мислеше така? И ако не помагаше в претърсването, нима участието ѝ щеше да е по-малко? А то никак не беше малко. Двата бяха отбор, бяха съучастници. Нахлу в тази спалня съвсем съзнателно. Райли не я беше заставил. Не би могъл да я застави.

Тя се обърна и бавно отвори гардеробната на дядо си. От едната страна висяха костюмите, от другата — ризите и панталоните, както и всичко останало — обувки, вратовръзки, пуловери, якета, палта. Личеше си, че гардеробът е на много богат човек. Погледна рафтовете, които опасваха гардеробната над закачалките. Забеляза пластмасова кутия, вероятно пълна с книги. Огледа се за стълба, но не откри.

— Рай...

— Тук съм — обади се той зад нея. — Какво намери?

— Още не зная, но онази кутия ми изглежда интересна.

Райли се пресегна, свали я и я постави на земята помежду им. Тя се наведе да я отвори, но той я хвана за ръката. Погледите им се срещнаха.

— Какво?

— Не си длъжна да го правиш. Най-малкото не трябва с мен да го правиш, и то тук.

— И защо да не трябва?

— Ако открия нещо, което уличава дядо ти, ще го използвам — каза той с обичайната си откровеност.

Тя тревожно въздъхна. Може би сама трябваше да се заеме. Но не ѝ се искаше да е сама, искаше да вършат всичко заедно. Вгледа се в страстните му сини очи и разбра, че е късно да го отпрати, както и самата тя да излезе. Бяха пресекли линията и връщане назад нямаше.

— Това засяга и двама ни — прошепна тя. — И аз, ако откривам нещо уличаващо дядо ти, ще го използвам.

— В такъв случай сме наясно.

— В действителност не сме. Дай да отворим тази кутия, може да попаднем на нещо.

Пеги вдигна капака и веднага разбра, че са попаднали на някаква следа. Вътре имаше три албума със снимки и един голям плик. Взе единия албум, а Райли — другия. Нейният албум документираше детството на дядо ѝ — черно-бели снимки на него и на родителите му. Разлисти го и ѝ се прииска наистина да разбере какъв е произходът на дядо ѝ, какъв е бил животът му като млад.

— Намери ли нещо — попита тя.

— Снимки от сватбата на дядо ти. Баба ти е била красавица. В очите си приличате.

— Да — прошепна тя и погледна към страницата, която той бе отгърнал. — Бих искала да я познавам. Нещо друго?

— Като че ли няма.

Пеги взе третия албум и си помисли какво ли ще им разкрие той. Отгърна първата страница и ръката ѝ затрепери.

— Къщата „Хатауей“ — промълви. — Виж какъв е бил магазинът преди години.

— През 1920 година — предположи Райли, заобиколи кутията и седна на земята до нея.

— Така е изглеждал. Зная, че прапрадядо ми е открил магазина през 1800 година. Хатауей са забогатели по време на златната треска, но не са били златотърсачи. Снабдявали са мините с оборудване и са търгували с алкохол.

— Кога са се заели с антикварни предмети и предмети на изкуството?

— След Втората световна война, когато дядо ми е поел управлението — каза тя, замисляйки се дали това не е някакъв знак. — Спомням си как казваше, че баща му не е имал много въображение, но след като сам той видял света, му дошла идеята, че да предложи в Сан

Франциско образци от другия край на света, може да се окаже златна мина.

— И излязъл прав — съгласи се Райли.

Пеги прелисти още няколко страници с различни снимки и пожълтели изрезки от вестници. Имаше няколко страници, посветени на земетресението от 1906 година, което сринало града, както и на пожарите, избухнали впоследствие. Когато Юниън Скуеър бил възстановен, Хатауей се преместили там. Вестникарските изрезки от следващите няколко десетилетия документираха издигането на семейство Хатауей във висшето общество, както и първенството им в града.

— Това е вълнуващо — прошепна Пеги, взряна в историята на своето семейство. — Чудя се защо това е скрито тук? Щях да бъда очарована да го видя.

— Семейството ти наистина си заслужава името. Като че ли са построили половината град.

Пеги обърна следващата страница и заглавието на вестникарската изрезка я смрази: „Уолас Хатауей изчезнал при акция“.

— О, боже, какво е това? — С Райли набързо прегледаха статията. — Самолетът му е бил свален над Китай — възкликна тя.

Той я погледна с блеснали от възбуда очи:

— Струва ми се, че току-що попаднахме на златна жила. Обърни листа.

Тя като че ли се изплаши. Дядо ѝ никога не беше споменавал, че е бил свален над Китай през войната.

Знаеше, че е участвал във войната и толкова. За този епизод от живота му никой не говореше.

Райли изгаряше от нетърпение и сам обърна страницата.

— По дяволите! — ахна. — Погледни тук.

На една снимка от вестник се виждаха двама мъже в дрипави униформи, прегърнали се през раменете: „Нашите герои са открити живи“.

— Дядовците ни — смаяна изрече Пеги, когато ги позна.

„Двама летци от Сан Франциско, свалени над Китай преди близо три месеца, са открити живи — започна да чете Райли. — Дължат своя живот на млад китаец на име Ли Чен, който им дал храна, подслон и ги спасил от неприятеля.“

— Ли Чен! — На Пеги не ѝ се вярваше. — Същият Ли Чен, на Алиша дядо ѝ!

— Третият от веригата — каза Райли. — Изумително е, Пеги. Всичко се намества. Моят и твоят дядо са летели заедно през войната. Уолас трябва да е Уоли, за когото дядо ми говореше.

— А дядото на Алиша е човекът, който ги е спасил в Китай.

— Когато са се завърнали от войната, всички те са започнали работа в къщата „Хатауей“ с нов обект на дейност — китайско изкуство. Представяш ли си? — продължи той.

— Тримата са работили заедно до пожара, който унищожил магазина. Тогава са се разделили и до днес повече никога не са се срещали.

— Докато статуетката на дядо ми не се появи, всичко е било запазено в тайна.

— Това е онзи дракон от комплекта, изгубен през войната.

Двамата едновременно дойдоха до едно и също заключение.

— Мислиш ли, че те са го донесли от Китай? — попита тя.

— Точно така смятам.

— Но това означава, че са го откраднали. Не само моят дядо, Райли, но и твоят. Това ли искаше да ми кажеш?

Той нервно приглади косата си.

— Не зная как, но някой го е откраднал.

— Още ли се опитваш да обвиниш за кражбата моя дядо?

— Парите са били у него.

— Той си е имал пари.

— Добре. Дай да помислим малко.

— Добра идея, защото не ми се вижда лесно да отмъкнеш национално съкровище от чужда държава. Всъщност не разбирам как Ли Чен е имигрирал от Китай толкова бързо.

— Вероятно с протекцията на дядо ти. Той произхожда от влиятелно семейство. Имал е политически връзки, съгласна ли си?

— Сигурна съм, че пращядо ми го е организиран.

— Ти знаеш. Дядо ти се е отблагодарил за спасението си на Ли Чен, като го е довел в Щатите.

— Предполагам, че така е станало. Но това все още не обяснява наличието на дракона.

— Война е било. Имам чувството, че много неща са изнесени от Китай в тези смутни времена.

— Възможно е било да попаднеш на старинни изящни предмети и тайно да ги продадеш — съгласи се тя.

— Черният пазар никога не се затваря. Кой казва, че не можеш да се възползваш?

— Не зная, това са само предположения, нямаме доказателства. А само дядо ти е притежавал дракон. В нищо не го обвинявам — припряно додаде тя, когато видя как очите му потъмняха. — Както сам каза, може да го е взел откъде ли не. А защо да не е попаднал на дракона на някой битпазар. Възможностите са безкрайни.

— Не са чак толкова безкрайни, Пеги, особено след като разбрахме, че са били заедно по време на войната в Китай. Точно по това време тези старини са били изнесени от страната. — Замълча. — Хайде още веднъж да го обмислим. Когато се връщат в Щатите, Уолас поема семейния бизнес. Дядо ми е бил нает като охрана, а Ли Чен — на някаква длъжност в склада.

— А после избухнал пожарът — продължи Пеги.

— Открит от Ли Чен.

— След пожара нито Ли Чен, нито дядо ти остават на работа в магазина.

— Имало е подозрения за умишлен палеж, но не са доказани. Семейство Хатауей не е настоявало за разследване.

— Откъде разбра? — попита тя.

— Много просто. Ако бяха го поискали, щяло е да има разследване. Семейството е много влиятелно, за да бъде пренебрегвано. Кое то ме навежда на мисълта, че Уолас по някаква причина не е искал да се издирва подпалвачът. Да му се не види, може да е бил той.

— Не би изпепелил собствения си магазин.

— А парите от застраховката? Положението след войната не е било чак толкова розово.

— А пък те не са били чак толкова зле — отговори тя. — Все едно аз да обвиня дядо ти или Ли Чен. И ако ти обвиняваш моя дядо, можеш да преглътнеш някой и друг упрек. Защото всичките ти догадки, в това число и изнасянето на национално съкровище от чужда страна, водят към тримата.

Райли се замисли за момент и тя видя, че не е очарован от нейните разсъждения. Беше нетактично от негова страна. И тя не можеше да повярва, че дядо му е способен дори само на едно от нещата, които обсъждаха.

— Има ли още нещо в албума? — попита той.

Пеги погледна следващата страница, но тя беше празна.

— Няма нищо повече — затвори албума тя.

— А какво има в плика?

Пеги извади купчинка писма:

— Адресирани са до дядо ми.

Тя отвори първия плик, извади писмото и зачете:

„Скъпи Уолас, липсваш ми толкова много. Мразя тази война. Мразя, че не можем да бъдем заедно. И най-много от всичко мразя, че не се оженихме, преди да заминеш. Постоянно мисля за теб. Дадох ти сърцето си, Уолас, пази го.

Обичам те, Долорес“.

И когато сгъна писмото, за да го прибере в плика, я заля вълна от чувства:

— Любовно писмо от баба ми. Кой би помислил, че този суров старец е вдъхвал любов?

Отвори следващото и бавно зачете:

„Скъпи Уолас, толкова ме е страх. От много време няма вест от теб. Обявено е, че си изчезнал по време на акция. Бях при родителите ти, когато дойде съобщението. Майка ти припадна. Баща ти каза, че не вярва да си загинал. Аз също. В сърцето си зная, че си жив и ще се върнеш при мен. Имаме общо бъдеще, ще имаме деца, внуци. Ще остареем заедно. Липсваш ми много, Уолас. Бих направила всичко, за да се върнеш при мен, и зная, че и ти би направил всичко, за да се върнеш при мен. Толкова си

силен, решителен и упорит. Ще преминеш и през това изпитание. Двамата ще...“.

Гласът на Пеги се разтрепери:

— Била е толкова изплашена.

— Но е познавала дядо ти добре и не се е отказала от него.

— Не, не е. И той се е завърнал при нея, точно както самата тя е очаквала.

— Направил е всичко възможно.

— Може би — изрече тя, зачудена каква ли сделка е бил принуден да склучи дядо ѝ, за да се измъкне от Китай. — Както и да е. Сигурна съм, че тук са само любовни писма. Не е редно да ги четем. — Прибра плика и албумите в кутията и я затвори, а Райли я постави на мястото ѝ. — Струва ми се, че тук нямаме повече работа.

— Да. — Той огледа още веднъж спалнята, преди да изгасят лампите и да излязат. — Има още едно място, което бих искал да видя, преди да си тръгнем.

— Не можем да обикаляме долния етаж. Икономът е тук, а може би и някоя от слугините. Баща ми си е в спалнята.

— Не ме интересува долният етаж, нито спалнята на баща ти. Време е да ми се отплатиш.

— Какво искаш да кажеш?

— Показах ти моята, сега ти ми покажи твоята...

— И какво по-точно трябва да ти покажа?

— Твоята спалня. Искам да видя къде принцесата е спала през по-голямата част от живота си.

ДВАЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Въпреки страха си Пеги поведе Райли по стълбите към втория етаж и двамата влязоха в спалнята ѝ, която, слава богу, се намираше в най-далечния край на коридора, а между нея и спалните на родителите ѝ имаше няколко стаи за гости и две бани. Беше се преместила тук точно преди тринайсетия си рожден ден, в момент на тийнейджърски бунт. Майка ѝ се сърди цяла седмица, а баща ѝ застана на нейна страна, което рядко се беше случвало в живота на Пеги. Каза, че дъщеря му има нужда от лично пространство и личен живот.

— Не е чак толкова луксозно, както си го представях — изрече Райли с известно разочарование. — Къде са балдахинът и розовият килим?

— Мразя розово — остро отвърна Пеги.

— Май доста цветове мразиш.

Тя погледна стаята през неговите очи. Основният тон беше кремав — стените, килима, както и кувертюрата на едва забележими ситни цветенца. А двойното легло, бюрото и гардеробът бяха от тъмно дърво.

— Къде са плакатите на рок звездите, спортните трофеи и колекцията от старинни кукли?

— Как разбра, че имам такава кукла?

— Щастливо хрумване. — Той седна на леглото, облегна се на възглавничките и имаше нахалството да опъне краката си върху кувертюрата. — Наистина си отгледана за принцеса, нали?

— Имаш ли нещо против да си свалиш краката от леглото?

— Какво, мъничко мръсотия ли те изплаши?

— Не, не съм се изплашила. Не обичам да чистя.

— Нямате ли прислуга?

Тя скръсти ръце и замислено го погледна:

— Още един тест. Взех да се досещам. Като че ли постоянно играя в театрален спектакъл пред теб и не съм съвсем уверена в коя част се представям добре.

Очите му потъмняха:

— А ти коя част харесваш.

— Какво ще кажеш за онази, където съм самата аз и ти повече не се отнасяш към мен като към богатите глезли, с които си се срещал досега.

— Други богати глезли, освен теб не познавам.

— Е, това не ми се вярва.

— Защо? — подразни я той. — Нима мислиш, че са ми съседки или че с някоя от тях съм служил във флота? О, може би предполагаш, че във фирмата ми някоя от тях ми осигурява защитните системи.

— След като нямаш образец за сравнение, защо си така критично настроен към мен? — Той не отговори, но по стиснатите му устни разбра, че е намерила болното му място. — Зная защо. Защото си внушаваш, че привличането, което и двамата изпитваме, ще те увлече натам, където се опасяваш да попаднеш.

— Аз те привличам!

— Знаеш, че ме привличаш. Мисля, че заедно ще ни бъде хубаво.

— Кое те кара да мислиш така?

Пеги усети, че е искрен, и реши да му отговори откровенно, макар да се чувстваше като на изпит:

— Според мен имаш нужда от някоя като мен, която да ти покаже света и от другата му страна, да те накара да повярваш отново в добротата.

— А, ти? Нима искаш някой да те повлече надолу и да те наскърби, така както аз бих могъл?

— А аз може би имам нужда от някого, който да пали огън под петите ми, така както ти умееш. — Тя се приближи, седна до него и сложи ръка на гърдите му. — Може би имам нужда някой да ме провокира.

— Пеги — предупреди я той, — не започвай нещо, което не си в състояние да довършиш.

— Кой казва, че не съм в състояние да довърша?

— Намираме се в твоята спалня в дома на твоите родители. Няма начин да се случи тук.

Тя едва не се изсмя на отчаянието в гласа му:

— Не ти се вярва, нали? Детската ми спалня ли те разстройва?

— Едва ли искаш майка ти да види голия ми задник в твоето легло.

— Това ще я ужаси — позасмя се тя. — И всъщност ще ми хареса.

Тя отпусна ръката си към копчето на джинсите му и чу хрипливото му дишане. Не ѝ трябваше да поглежда по-надолу, за да разбере, че тялото му съвсем не се съпротивлява толкова ожесточено, колкото разума му. И тъй като все пак по женски бе любопитна, си разреши един бегъл поглед и онова, което видя, меко казано, ѝ се понрави. А когато вдигна поглед към лицето на Райли, не успя да скрие задоволството си.

— Аз съм мъж — каза ѝ той, — не ми трябва много.

— Ето какво искаш да ми внушиш, но зная, че точно аз те влудявам.

— Изведнъж стана и много самоуверена.

— Бях девствена и неопитна, когато спях в това легло, но това беше много отдавна, Райли. Искаш ли да ти разкрия нещо много важно?

— Добре, казвай.

— Не съм принцеса. Аз съм жена, жена с много наклонности, имам си и добрата, и лошата страна. Не желая да браня семейството си, произхода си или привилегиите, с които съм израснала. Не очаквам това и от теб. Онова, което вярвам, че е важно, е не произходът ни или възпитанието ни, а какви сме днес, какво искаме от живота и как се стремим да го изживеем.

— Трудно е да се забрави произходът ти.

— Бих могла да ти помогна да го забравиш — прошепна тя и го прегърна. — Искам да се любим.

— Господи, Пеги, не можеш ей така да го изтърсиш.

— Мога да го изтърся както си поискам.

— Да се върнем в моя апартамент, ако...

— Не искам. И в моя не искам. Искам да правя любов с теб тук.

— Защо тук?

Погледна го в дълбоките сини очи и разбра, че не може да премълчи:

— Защото тук за пръв път съм мечтала за теб.

— Не за мен. Не съм принцът от приказките. Бъркаш ме с някой друг.

— Зная какъв си, Райли, и предчувствам какъв не си. Не казвам, че съм мечтала точно за теб. Мечтаех да се чувствам по този начин — необузdana, безразсъдна, като че ли скачам от скала, без да съм сигурна накъде падам и ще усетя ли твърда почва под нозете си.

— А не е ли по-благоразумно да се отдръпнеш от ръба на скалата?

— Ти ме подтикваш да се стремя все по-нависоко, за да видя какво има отвъд. — Тя докосна устните му със своите, отначало плахо, и след като той не я отблъсна, по-уверено. — Ще те накарам да забравиш кой си и къде си. Единственото нещо в мислите ти и в сърцето ти ще бъде аз — шепнеше тя, усещайки горещите му ръце върху гърба си, притискайки гърдите си към него и очертавайки устните му с език.

Райли глухо изстена:

— Ще ме убиеш, Пеги. Ще престана да се дърпам, ако обещаеш да бъдеш внимателна.

— Прекрасно, защото нямам намерение да внимавам.

Тя притисна устни към неговите, отдаде се на целувката с цялото си сърце, отдаде му всичко, което бе мечтала да даде на един мъж. Беше всеотдайна целувка, безразсъдна. И всичко беше в този миг, в тази чудна целувка, в това магично съприкосновение.

Зарови пръсти в косата му и го притисна с всички сили към себе си, а когато ръцете му се плъзнаха по тялото ѝ и я грабнаха в гореща прегръдка, тя разбра, че връщане назад няма. Отпусна се, усещайки цялото си тяло пламнало в страст, каквато до този миг не бе изпитвала. Желаше го повече от глътка животворен въздух. Желаше го отчаяно като умиращ от глад.

Внезапно Райли се отмести и я отпусна върху възглавниците:

— Нали не мислиш, че ще стоя с вързани ръце? — Напрегнатият му поглед я разтърси в очакване. Той обгърна главата ѝ с две ръце и я целуна. После устните му зашариха по лицето ѝ, по шията и по-надолу, сякаш търсеха път към сърцето ѝ. Но не само сърцето ѝ го зовеше. Гърдите ѝ се бяха напрегнали, жадуващи за милувката на ръцете му, на устните му. Краката ѝ неуморно го обвиваха все по-плътно в копнеж за сливане.

— По дяволите — отдръпна се Райли, останал без дъх.

— Какво има?

— Нямам нищо. За предпазване. Безопасен секс. Нали разбираш? — прокара пръсти през косата си.

— О, в портфейла си не носиш ли?

— Нямам портфейл.

— Не си ли носиш портфейла? Нали ти шофира? Без шофьорска книжка ли ни докара?

Той я погледна смаяно:

— Това ли е най-важното нещо точно сега?

— Извинявай.

— А в твоята чантичка няма ли?

— Имам дузина чантички, Райли. Днес си взех чантичката, подходяща за тайни операции. В нея не нося презервативи.

— Минала си се тогава.

Не, това не беше истина, не се случваше, не и сега, когато желаше да прави любов повече от всякога в живота си. „Мисли“ — напрягаше тя ума си.

— Чакай, чакай. О, боже! Струва ми се, че намерих спасение.

— Надявам се да е така, дяволски се надявам.

— Помогни ми да стана.

Той се отдръпна, Пеги стана и отиде до библиотеката. Прекара пръст по гърбовете на книгите си от колежа. Ето я — „Одисеята“ — хиляда страници, които майка ѝ никога не бе и мечтала да прочете. Измъкна я и я разлисти. От книгата изпаднаха две пакетчета с кондоми.

— Ето ги, тук са си.

— От кое десетилетие са тук, Пеги?

Тя се нацупи:

— Не са чак толкова стари. Купих ги едва след като завърших колежа. Опитвах се да бъда голяма.

— Така че купи презервативи и ги скри в книга — засмя се той.

— Не исках прислугата да ги намери и да докладва на майка ми, защото тогава щях да бъда принудена да изслушам лекция колко са страшни непознатите мъже и с колко страшни болести могат да ме заразят.

— Ти си луда.

— Въпреки това желяеш ли ме? — Тя се приближи към него и пусна пликчетата върху леглото.

— Желая те — притегли я той до себе си. — И тъй като съм непознат страшен мъж, поне мога да ти обещаая, че нямам непознати страшни болести.

— Много добре.

Той я положи върху възглавниците:

— До къде бяхме стигнали? О, сетих се.

Ръцете му се заеха с копчетата на блузката ѝ, докато бавно я целуваше, като че ли времето не съществува.

Искаше ѝ се той да побърза. Жадуваше ръцете му да погалят гърдите ѝ.

— Измъчваш ме — промърмори тя.

Усмивката му ѝ показва какво удоволствие изпитва той в момента.

— Райли.

— Пеги — като ехо отвърна той.

— Вземи ме.

— О, ще го направя, много пъти ще го направя.

Пъхна ръка под блузката, пръстите освободиха гърдите ѝ от сутиена и замилваха едното зърно, после другото.

Устните му се сляха с нейните отново, а ръцете му не се откъсваха от гърдите ѝ.

Беше върху нея и тя го прегърна под ризата, галейки гърба му. Беше мъжествен и силен. Усещането, което предизвикваше тялото му, ѝ харесваше, харесваше начина, по който двамата се нагаждаха един към друг.

Винаги бе вярвала, че ако чувствата са истински, ще разбере веднага. И сега го знаеше, знаеше го с цялото си сърце.

Райли се отмести и съблече ризата си. Без да откъсва очи от неговите, тя също съблече всичко от себе си. Никога преди не се беше разгалвала така. Двамата можеха да се наслаждават на телата си. Така си го беше представяла. И тя се изправи пред него храбро, предлагайки му себе си, така както на никой мъж преди това.

— Не го заслужавам — възпротиви се той.

— Да, заслужаваш го. Нека да ти покажа защо.

Прегърнаха се. Едва сдържаната възбуда се превърна в страст. Ненаситно се целуваха, галеха, любеха, отдадени един на друг с тяло,

сърце и ум. И в мечтите ѝ дори не е било така прекрасно.

* * *

Пеги се събуди; не знаеше къде се намира. Леглото не беше нейното, нещо я притискаше. Примигвайки, усети, че мъжка ръка я обгръща през корема. Тя помръдна и Райли я притегли към себе си, сякаш и насън не искаше тя да си отиде. Събитията от последните няколко часа нахлуха в главата ѝ. Да се люби с Райли се оказа далеч по-чувствено, отколкото си го бе представяла. Беше щедър любовник, изобретателен, смел, изискващ, който я накара да даде повече, отколкото тя си мислеше, че може да даде. Отвърна му с всеотдайност.

Любов. Думата ѝ отне дъха. Не я бяха изrekli нито веднъж, но не ѝ трябваше да я изрича, за да я чувства. Беше се влюбила в него още на онази тягостна чайна церемония и се беше влюбвала все по-силно с всеки изминал ден. Дали някога щеше да има край? Дали един ден щеше да се почувства като при другите си връзки?

Безцеремонните ѝ краткотрайни любовници може би биха предrekli, че на сутринта или най-много на следващата сутрин, ще охладнее. Но дълбоко в себе си знаеше, че това няма да се случи. Не се втурна сляпо в тази връзка. Знаеше какво представляват мъжете като Райли. Така се ужасяваха от обвързване, че биха жертвали живота си на бойното поле, но не и сърцето си заради жена. Знаеше също, че би могъл да обича вярно и предано. Беше го видяла у баба му и дядо му.

Да се опитва да го променя беше неразумно, просто трябваше да бъде търпелива той сам да стигне до този извод. Навярно щеше да осъзнае онова, което тя вече знаеше — подобно чувство се ражда веднъж в живота. Тази нощ за пръв път се люби с мъж без романтични уловки, вечеря, танци, музика, цветя и свещи. Нямаха нужда от декор, а само един от друг. Постави ръка на рамото му и се усмихна. И дори всичко да приключеше тази нощ, нямаше да съжалява.

Лъч светлина прошари през стаята и Пеги чу шума от кола, която паркираха в гаража.

— О, боже, майка ми се прибира — паникьоса се тя.

— Пеги — промърмори Райли.

— Вкъщи са — майка ми и дядо ми.

— А?

— Господи, не се събуждаш лесно, нали? — Тя го помилва по лицето. — Събуди се! Майка ми и дядо ми се прибраха. Трябва да се измъкнем, без да ни усетят.

— Хайде. Не искаш мама да ме види — промърмори.

— Да ни види — поправи го тя. — Особено голи, тук, в детската ми стая.

— Добре.

Пеги скочи от леглото, хвърли дрехите на Райли и заопипва за своите:

— Колко е часът?

Той погледна часовника си:

— Единайсет без петнайсет.

— Не усетих кога е станало толкова късно.

— Нали няма в полунощ да се превърнеш в тиква.

— Ха-ха. — Тя загаси лампата, за да не забележи майка ѝ светлината. — Сигурно е още долу. Какво смяташ да правим.

— Да се любим, докато тя заспи.

Пеги се ококори:

— Използвах всичките си запаси.

— Сигурна ли си, че не си скрила нещичко в някоя друга книга, например в „Малката принцеса“ или още по-сигурно в „Писма до Дядо Коледа“?

— Достатъчно остроумен беше тази нощ, стига толкова.

Той ѝ се ухили нахално:

— Харесва ми, когато се объркаш.

— Значи ме харесваш.

— Може би... малко.

— Малко повече от малко. Не се тревожи. Не е онова „Обичаш ли ме завинаги“.

— Не е ли? — с видимо облекчение попита той.

Пеги се разсмя:

— Толкова е лесно да те подплаши човек.

По стълбите се чуха стъпки и тя млъкна. Стъпките се позабавиха пред вратата и изведнъж тя се сети, че обикновено я държаха откrehната. С притаен дъх се надяваше, че майка ѝ няма да забележи,

въпреки че от вниманието ѝ нищо не убягваше. Стъпките се отдалечиха и Пеги задиша по-свободно.

Позачуди се дали майка ѝ ще надникне в спалнята на баща ѝ, или ще се прибере направо в своята стая. Мисълта за баща ѝ я накара да се почувства виновна.

Самата тя не се беше поинтересувала как е той. След малко Пеги откряна вратата и надникна в коридора. Нямаше никого.

— Струва ми се безопасно — прошепна тя. — Но стъпвай тихичко. Майка ми има много остър слух.

Хвана Райли за ръката и успеха незабелязано да се промъкнат по стълбите. Почти бяха стигнали главния вход, когато тя чу, че в дневната има някого. Дръпна Райли и се притаиха в трапезарията. Нямаше как да излязат незабелязано.

— Майка ми ли е? — прошепна.

Той надникна и се обърна към нея:

— Дядо ти е. Отваря някакъв сейф.

— В дневната няма сейф.

Райли надникна още веднъж:

— Зад портрета до прозореца.

— Не е възможно.

Пеги го избута, за да погледне, и онова, което видя, я шокира. Въобразяваше си, че знае къде се намират всички сейфове на семейството. Един в студиото, един в спалнята на майка ѝ и един в гардеробната за спално бельо, въпреки че не ѝ беше ясно защо е точно там. Никой не ѝ беше казал, че има и в дневната. Беше така ядосана, че излезе от прикритието.

— Какво правиш, Пеги? — прошепна Райли. — Искаш да те видят ли?

— Искам, да — решително отвърна тя.

— Ще направиш крачка и може да няма връщане назад.

— Изглежда, тази нощ е за това. Идваш ли с мен?

— След вас, принцесо.

Пеги пое дълбоко дъх, прекоси коридора и влезе в дневната точно когато дядо ѝ беше извадил от сейфа един особено познат предмет.

Тя се вкамени:

— О, боже! У теб е другият дракон!

ДВАЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Дядо ѝ се изправи, очите му гневно блеснаха. Пеги не се сдържа и отстъпи крачка. А в действителност се изкушаваше да се обърне и да хукне, но зад нея Райли сякаш я пазеше и ѝ препречваше пътя.

— Какво, по дяволите, правиш тук, Пеги? — попита дядо ѝ.

Беше загубила дар слово. Драконът в ръцете му беше последното нещо, което бе очаквала да види.

— Аз... аз дойдох да... — обърка се тя. Дядо ѝ притежаваше другия дракон. Как? Откъде? Защо? Въпросите се тълпяха в главата ѝ, но тя не намираше отговор на нито един от тях.

— А вие кой сте? — попита дядо ѝ Райли.

— Райли Макалистър, внукът на Нед Дилейни.

Уолас не се изненада. Този незначителен факт направи впечатление на Пеги преди всичко друго. Знаеше кой е Райли и беше очевидно, че знае много повече, отколкото казва.

— Откъде имаш този дракон? — попита тя, възвърнала си способността да говори. — Каза ми, че никога не си виждал дракон като откраднатия, а този е съвършен дубликат. Излъга ме. Защо?

— Не е твоя работа. Този е моя собственост. Не ти дължа обяснения.

— Но на мен дължиш — чу се откъм вратата. Дейвид Хатауей влезе по пижама и кариран халат. Изглеждаше изморен, пребледнял, но очите му искряха от възбуда. — Откъде имаш този дракон?

— Ти трябва да си в леглото. Имаш вид на смъртник — отвърна баща му, пренебрегвайки въпроса.

— Отивах за чаша вода и чух гласове. — Дейвид се загледа в дракона, който Уолас държеше. — Сега си спомних. Видях дракона в телевизионно предаване, а ти... — погледна той към Райли — ти и баба ти го донесохте в магазина.

— Точно така — високо изрече младият мъж. — И го отнесохте някъде, без да казвате на никого. После разбрахме, че е откраднат, а вие сте в болница.

— Отнесох го на Джасмин, тя трябваше да го види. След това отидох при един човек, който умее да разпознава фалшификат. Исках да съм сигурен, че вълнението ми не ме е подвело.

— Защо този човек не е съобщил в полицията, че сте се срещали? На всеки час в новините съобщаваха за теб — попита Пеги.

Дейвид се поколеба, преди да отговори:

— Той не желае името му да се знае.

— Сигурно работи на черния пазар — подхвърли Райли.

— Остави го да говори — каза Пеги. — Какво се случи после?

— Спомням си, че бързах да се върна вкъщи. Минах по-напряко по тази малка уличка. И тогава... — Той млъкна. — Чух стъпки зад себе си. Някой тичаше след мен. Блъснаха ме с все сила. Спомням си, че полетях към земята. — Поклати глава. — Това е всичко, което си спомням.

— Паднал си и си ударил силно главата си в паважа — каза дъщеря му.

Дейвид дълбоко въздъхна и кимна.

— Защо е трябвало непременно да се върнете вкъщи, а не в магазина, където аз и баба ми чакахме? — попита Райли.

Дейвид го погледна, после баща си.

— Исках да говоря с теб — обърна се той към Уолас. — Бях виждал у теб преди много години една кутия и си помислих, че може да е онази, която драконите отварят. Не знаех, че другият дракон е у теб...

— Какво? Той и кутията ли има? — прекъсна го Райли.

Дейвид не отговори. Уолас също мълчеше. Двамата се гледаха и погледите, които си разменяха, говореха за недовършени дела. Пеги не устоя да не се запита какво точно знаеше баща ѝ и какво още криеше дядо ѝ.

— Кутията, която си виждал, е от времето на династията Мин — отговори Уолас. — Няма връзка с дракона.

— Не ми се вярва. Беше съвсем същата като от комплекта.

— Не ме интересува какво ти се вярва.

— Откъде се сдоби с дракона? — попита Дейвид.

— От частен колекционер. Чаках някой ден да се появят другият дракон и кутията. Междувременно пазех този.

Уолас пъргаво се обърна и преди някой да се усети, прибра дракона в сейфа, затвори вратичката и набра кода. Пеги се учуди. Баща ѝ също изглеждаше изненадан. А Райли... почувства как у него се надига гняв. Погледна го, решителността в очите му ѝ подсказа, че разговорът няма да приключи толкова набързо.

— Бих искал да видя този дракон.

— Аз също — обади се Дейвид.

Уолас вдигна рамене:

— Това си е моя работа, вас не ви засяга.

— Същият като този беше у дядо ми — каза Макалистър. — А той е работил при вас. Били сте приятели.

— Бяхме, докато Нед не ме предаде — отговори Уолас. — Дадох му работа. Беше ми като брат, а той ми се отплати, като открадна дракона и запали магазина, за да прикрие престъплението си.

— Това е проклета лъжа — възрази Райли.

— Проклетата истина е — каза Уолас. — И ти ми предостави доказателството, когато се показахте по телевизията с дракона, който той е укривал през всичките тези години.

— Не ви вярвам. Дядо ми е честен човек.

— Тогава откъде се е взел драконът у него.

— Не зная. Но в такъв случай можем и вас да попитаме откъде имате вашия, логично е, нали?

— Казах ви от частен колекционер...

— Също така ни казахте преди минута, че притежавате само единия дракон — отбеляза Райли. — А сега твърдите, че били два и дядо ми бил откраднал другия.

Уолас се смути за пръв път:

— Ами, да, отначало имах и двата.

— А кутията? — включи се в разговора Дейвид. — Сигурен ли си, че кутията, която съм виждал, не е на драконите? Ако си притежавал и двата дракона, къде е кутията?

— Тази кутия не е от комплекта.

— Отвори сейфа — каза синът. — Искам да погледна дракона.

— Няма да го отворя.

— Татко едва не умря заради този дракон — намеси се Пеги. — Не ти ли се струва редно да погледне?

В очите на Уолас се появиха странни пламъчета, когато погледна към Дейвид:

— Прощавай, че пострада толкова тежко. Това не трябваше да става.

— Защо се извиняваш? Ти не си виновен. — Дейвид присви очи. — Имаш ли нещо общо с грабежа?

— На осемдесет и две години съм. Нима мислиш, че имам сили да преследвам хора из тъмните улички и да ги блъскам?

— Не става въпрос за някакви хора — произнесе Дейвид мрачно. — Аз не съм просто някакъв човек или греша?

Пеги се напрегна:

— Татко, ти не можеш...

— Не мога ли? — прекъсна я той, без да откъсва очи от баща си.

Тя не успя да разгадае погледите, които двамата си размениха.

— Дядо ти положително знае как да наеме някого да му свърши работата — каза Райли на Пеги.

— Не — яростно се обърна към него тя. — Не смей да обвиняваш дядо ми, че е способен да нарани собствения си син. Да не си полудял. Не би направил подобно нещо.

— Не би направил ли? — погледна я Райли право в очите. — Виж фактите, Пеги.

— Няма факти, а само подозрения. Нека да се успокоим, да премислим още веднъж.

— Отново ли размахваш знамето на мира, принцесо?

— Все някой трябва да го направи.

— Ти просто даваш време на баща си и дядо си да се покрият. Докрай ще си останеш Хатауей.

Хладният му глас я прониза и у нея се надигна гняв:

— Може би е време да си тръгваш.

— За да скриете дракона ли?

— Нямам какво да крия, а твоето присъствие с нищо не ми помага.

— Точно така. Разкарай се — грубо каза Уолас, — или аз ще те изхвърля.

— И кой ще го направи? Полицаите ли ще повикаш, Уоли? Защото много държа да дойдат. Ще ми се да те попитат защо в сейфа си държиш дракон, абсолютно същия като онзи, който ми откраднаха.

— Знаем, че са два — отчаяно изрече Пеги. — Еднакви са. Този сигурно е другият.

— Свали си розовите очила, Пеги. Този не е другият, а същият.

— Моля те, върви си — обърна се тя към Райли. Трябваше й време, за да подреди фактите и да осмисли всичко.

Той изглеждаше, като че ли току-що го бе пробола в сърцето.

— И пак тях избра — каза.

— Това не е избор. Толкова много неща се случиха и толкова набързо. Не мога нищо да разбера.

— Можеш, но не желаш. Историята не е приключила. Ще открия истината и когато я открия, някой ще си плати.

— Този някой е дядо ти — каза Уолас.

— Ще видим. — Райли излезе, без да погледне Пеги. Чу се как затръшна входната врата.

В стаята се възцари тишина. Младата жена се страхуваше да погледне баща си или дядо си, страхуваше се от онова, което можеше да види. Безпокоеше я чувството, че Райли навярно е прав за всичко.

— Искам да видя дракона — каза Дейвид. — Отвори сейфа, татко.

— Късно е, ще си лягам.

Тя погледна към баща си, който препречи пътя на Уолас. Двамата, баща и син, застанаха лице в лице. Пеги винаги бе мислила, че дядо й е по-силният, но в този миг баща й не му отстъпваше.

— Драконът в сейфа е същият, който държах в ръцете си — бавно изрече Дейвид. — Господин Макалистър беше прав. Затова не искаш да го видя, нали? Не си имал два дракона. Нито един не си имал, преди да го откраднеш от мен в уличката.

— Не, не е истина — задъха се Пеги, но те не й обърнаха внимание.

— И да ме убиеш ли влизаше в сметката? — попита Дейвид. — Това част от плана ли беше?

Уолас не отговори веднага. След кратко мълчание каза:

— Не съм искал да те наранявам. Трябваше да вземат дракона и да ми го донесат. Никой не трябваше да пострада.

Пеги се свлече на стола до нея. Дядо й беше ограбил сина си, а тя защити семейството си! Взе тяхната страна срещу Райли. Беше сгрешила.

— Защо не ми каза, че искаш дракона? — попита Дейвид. — Защо го открадна?

— Не исках да плащам за него. Той е мой. Нед го е откраднал от мен. Искам си го. По-лесно беше просто да си го взема.

— По-просто ли?! — извика Пеги, като с това привлече вниманието им. — Татко едва не бе убит. И ти наричаш това по-просто!

Лицето на дядо й се изопна:

— Казах ти, че е станало случайно.

— И ти очакваш той да ти прости! Не те разбирам.

— Не е нужно да ме разбираш. Уредих стар дълг, а баща ти ще се оправя. — Той позамълча, после прибави: — Никой никога няма да узнае. Свършено е. Утре този дракон също ще изчезне.

— Не е свършено — възрази Пеги. — Райли няма да остави всичко да се размине. Вероятно ще съобщи в полицията, че държим тук дракона, който се издирва. Ще дойдат и ще го изземат.

— Той няма да е тук, а ти не си въобразявай, че този господин Макалистър може да се мери с Хатауей. — Хладната жестока усмивка на Уолас я накара да потрепери. — Началникът на полицията ни е приятел. Ще разпорежи следствието да бъде прекратено. Твоят господин Макалистър ще бъде препращан от един отдел в друг, докато се откаже.

— Той не се отказва лесно.

— Ще се откаже. Няма да има избор, иначе няма да работи в този град.

— Наистина не се спираш пред нищо.

— Показвам ти какво означава да си Хатауей. Може би е дошло времето да решиш дали си готова да посрещаш обратите в живота.

С тези думи Уолас излезе, оставяйки след себе си объркване и смут.

Дейвид седна на дивана, изтощен, съсипан и напълно сразен:

— Той винаги побеждава, Пеги, винаги.

Тя се приближи до него, коленичи, сложи ръце на коленете му и го накара да я погледне.

— Този път няма да победи — каза. — Не можем да си го разрешим. Не става въпрос за честолюбие. Става въпрос за измама, лъжа. А измамата и лъжата нямат нищо общо със семейство Хатауей.

— Така ли мислиш? Аз измамих майка ти.

— Не е същото.

— Освен това тя не се спира пред нищо, ако има изгода за магазина.

— Това е добър усет за бизнес.

— А дядо ти — е, добре, откъде мислиш, че е взел дракона някога, Пеги? Зная, че е участвал в съмнителни сделки на младини, по всяка вероятност много повече, отколкото си представяме. Пеги, само ти остана. Ти си единственият почтен човек в това семейство. Трябва да скъсаш с това семейство, докато не е късно.

— Не вярвам, че бих могла.

Седна до него, замаяна от всичко чуто. Никога не бяха разговаряли открито. Трудно беше да проумее последните събития.

— Толкова много грешки съм направил — каза Дейвид.

Което ѝ припомни...

— Трябваше да ми кажеш за Джасмин и Алиша. Тя ми е сестра. Трябваше да зная за нея — каза Пеги. — Защо не си я издържал? Защо не си я виждал, поне тайно?

— Такова беше желанието на майка ѝ. А и на твоята майка така ѝ беше удобно. Страхувам се, че съм слабохарактерен, Пеги. Не можах да се противопоставя на нито една от тях. И най-много се страхувах ти да не научиш истината за мен. Сега я знаеш. Моля те, прости ми!

Първият ѝ порив беше да го прегърне, да му каже, че той ѝ е баща и нищо друго няма значение. Но така щеше да постъпи предишната Пеги. През изминалата седмица, дори в тази минута, тя беше пораснала.

— Само „прости ми“ за мен е достатъчно, но не и за Алиша. Дължни сме ѝ татко. Дължим ѝ подкрепа, любов и признание. Заслужава го, колкото и аз го заслужавам или Елизабет някога.

— Елизабет много ми липсваше — каза той. — Така се започна. Джасмин беше до мен. Беше мила. Изслушваше ме. Не се извинявам, само обяснявам. Срегнахме се на един прием. Беше сервитьорка. Тогаваше красива, сърдечна, нежна. Припомни ми, че у мен има още живот, а аз разбих нейния, така както тя ми върна моя.

— Знаеше ли, че бащата на Джасмин — Ли Чен, е човекът, който е спасил дядо през войната?

— Какво? — Той се изненада. — Как е възможно?

— Тримата се познават — Нед Дилейни, Ли Чен и дядо. Смятам, че са намерили в Китай поне единия дракон, а може би и кутията и са ги донесли тук, в Сан Франциско. След това не съм сигурна какво се е случило. Но е странна връзката ви с Джасмин и това, че тя сънува дракони. Необясними неща.

— Тайнствата на вселената. Може би съм живял твърде дълго в Далечния изток, но вярвам, че животът ни е предопределен. Съдбата играе много по-голяма роля в него, отколкото си въобразяваме. Навярно тези дракони искат да се съберат отново и да се върнат там, откъдето са дошли. Затова ни тласкат един към друг.

Обясненията на събитията прозвучаха страшно и мистично, но като че ли имаше някаква истина в тях. Драконите ги бяха събрали и тяхното, третото поколение като че ли беше призвано да събере частите на комплекта.

— Все още ли смяташ, че кутията е у дядо?

— Да — без колебание отвърна Дейвид. — Сигурен съм.

— Тогава единият дракон липсва. Ако у Нед е бил единият дракон, у дядо — кутията, логично е вторият дракон да е у Ли Чен. Струва ми се, че е време да се изясните с Джасмин. С Алиша също — прибави тя. — А това се отнася и за всички нас — трябва да стигнем до истината.

* * *

Райли не мигна цяла нощ. В шест часа сутринта стана и направи изтощителна обиколка с бегача из събуждащия се град. Сети се, че е денят преди китайската Нова година, тъй като пътните полицаи поставяха знаци, отклоняващи движението заради тържествения парад в пет часа следобед. Целият Китайски квартал тази нощ щеше да празнува.

Искаше му се да почувства надеждата и чудото на новогодишната нощ, но всичко това остана там, в имението на семейство Хатауей. Още не му се вярваше, че Пеги застана зад дядо си. Този стар разбойник беше лъжец. Беше очевидно. Само за Пеги не беше. Семейната чест за нея беше по-важна от истината. А и защото е

очаквал нещо по-различно? Знаеше коя е тя от самото начало. Просто за кратко го бе забравил.

Зашеметен от прегръдките ѝ, от целувките ѝ, от тялото ѝ, беше забравил почти целия свят. Дори сега при спомена за нея се възбуди, което беше крайно неудобно, особено когато караше планински бегач. Но физическата болка бе нищо в сравнение с болката в сърцето. Беше допуснал Пеги там и тя го нарани. Ще се научи ли някога да престане да вярва във вълшебни приказки с щастлив край? На такива като него това не се е случвало.

Здраво въртеше педалите, за да не мисли. Изведнъж се озова пред къщата на баба си. Слезе от велосипеда и се изкачи към входната врата. Беше почти осем часът и предполагаше, че баба му вече е станала и приготвя закуска за поредния мускетар, спал на дивана през нощта. Вече нямаше нужда от охрана. Зад кражбите стоеше Уолас Хатауей. Вероятно беше пратил хора да претърсят къщата на баба му за другия дракон, който все още бе в неизвестност.

Бъд отвори вратата:

— Райли, видях те да идваш. Да не се е случило нещо лошо?

— Не — излъга той. — Тук как е? Как е баба ми?

— Много съм добре, миличък — показа се Нан от кухнята. — И докато се радвах на компанията на Бъд, Чарли и Гилбърт, си мислех, че жените им също ще се зарадват да ги видят вкъщи.

— И аз си помислих същото. Вече няма нужда от наблюдение тук. Прибирай се, Бъд. Благодаря ти.

— Сигурен ли си, че вече е безопасно? Не искам Нан да пострада.

— Не се тревожи, ще я наглеждам.

— Всичко ще се оправи — уверено каза възрастната жена.

Бъд взе сакото си и си тръгна. Райли влезе в кухнята след баба си:

— На бекон ли ухае?

— На бекон. Сядай. Искаш ли и яйца?

Той се настани на кухненската маса, а баба му сервира пред него чиния с бекон.

— Това е достатъчно — каза той.

— Имаш вид като че ли си изразходвал всичката си енергия. Хапни си. Не ми казвай, че си дошъл с това колело чак дотук!

— Добре, няма да ти казвам.

Нан седна срещу него:

— Какво има?

— Какво ли няма — мрачно отвърна внукът й.

— Пеги ли? Знам, че я харесваш.

— Да, е, няма кой знае какво значение.

— Защо да няма?

— Дълга история, само мога да ти кажа, че тя ще защити своето семейство, без значение каква е истината и кой може да пострада.

Погледът на баба му се изостри:

— Кой друг може да пострада?

— Може би дядо.

— О, миличък, не вярвам, че точно сега дядо ти може да страда.

— Уолас Хатауей твърди, че дядо е откраднал дракона от него и е запалил магазина преди петдесет години. Чиста лудост е, зная. Дядо не е способен на нито едно от тези неща. А аз съм сигурен, че нямат никакви доказателства, както и преди не са имали. Не искам да окалят името ти.

Нан се разтревожи:

— О, скъпи, тази история ми изглежда скалъпена.

— А ти не изглеждаш особено разтревожена.

— За това, което ми разправяш, нищо не зная, миличък, но зная, че на младини Нед е бил доста див. Обичал е да се перчи, бил е самохвалко. Харесвало му е да прави впечатление. Мисля си, че е бил очарователен. Как да кажа, истината е, че на мен ми харесваше каквото беше — едно лошо момче.

Райли учудено я погледна:

— Лошо момче ли?

— Когато се запознахме, пиеше много. Висеше по ирландските кръчми и все разправяше небивалици. Беше невъздържан. Момичетата си падаха по него, но той невинаги се държеше добре с тях. Докато не срещна мен, разбира се. Тогава, струва ми се, се промени. Не напълно, грубостта си проличаваше понякога. — Тя замълча. — Разбираш ли, животът на Нед невинаги е бил лек. Израснал е в бедност, на осемнайсет години получава повиквателна и отива на война. Едва е оживял, доколкото съм разбрала. А когато се завръща, е трябвало да

търси работа в град, където ирландците не са на особена почит. Живял е в непрестанна битка и винаги е намирал начин да оцелее.

— Как мислиш, способен ли е бил да открадне предмет от къщата „Хатауей“?

— Не — отговори тя, без да се замисли. — Той не е крадец.

— И аз така мисля. — На Райли му олекна.

— Но е възможно да има някакво недоразумение.

При тези думи той отново настръхна:

— Какво недоразумение?

— О, не зная. И сега, когато заговорихме за онези времена, сецам се, че Нед беше много разстроен след пожара в къщата „Хатауей“. Тогава го отдадох на тревогата му, че остава без работа. Сигурно е било нещо друго. Не зная, много-много не говорехме за работата му. Дядо ти не беше безгрешен. Грешеше. Човек е. Виждам, че го обичаш и уважаваш, Райли, но не го издигай на пиедестал. Малко от нас могат да издържат подобно изпитание.

— Може и да не зависи от мен.

— Пеги не желае да те оскърбява. Твърде много те харесва. Видях го в очите й — усмихна му се тя. — А аз никога не греша.

— Този път сгреши.

— Ще видим. Вярвам на това момиче. Ще издържи изпитанието. Ще постъпи, както е редно.

Райли си помисли, че навярно представата на Пеги за „редно“, ще бъде различна от неговата.

ДВАЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Трябва да отидем — говореше Алиша на майка си, която приготвяше закуската.

— Не сме поканени.

— Празникът е семеен, а ние сме от семейството. Отиваме.

— Защо?

— Защото това е най-големият ни празник. Семействата се събират, за да празнуват, а тази година аз много искам да бъда със семейството си.

— Така ли? — изненада се Джасмин.

— Да, и искам да дойдеш с мен. Не ме интересува отношението на баба ми или на който и да е друг. Само този път, мамо. Моля те, кажи, че си съгласна.

— Нещо си намислила — каза Джасмин. — Какво е то? Какви планове кроиш?

— Не кроя планове — излъга Алиша. Всъщност имаше план, но беше го намислила само отчасти. И все пак едно нещо със сигурност ѝ беше ясно. Трябваше да престане да бяга от себе си и от произхода си. Бен имаше право. Тази нощ това щеше да се промени. Тази нощ за всички щеше да бъде нощ на промените и на сближаването. — Ще дойдеш ли? — отново попита тя. — Не приемам „не“ за отговор.

— И да изложя на показ позора си навръх Нова година!

— Не, ще покажеш достойнство, сила и любов. — Тя целуна майка си. — Време е семейството ни да узнае онова, което аз винаги съм знаела.

— Толкова ми вярваш. Не го заслужавам.

— Заслужаваш го. Заслужаваш много повече. През изминалата седмица осъзнах толкова много неща.

— Не ми ли се сърдиш вече за баща ти?

— Е, за това няма да говорим — мило ѝ се усмихна Алиша. — Но ме подсеща за другата ми молба. Искам да го помолиш да дойде тук, преди да отидем тази вечер у баба. Искам да се срещна с него.

— О, Алиша, не ми се струва много разумно. А и той сигурно не е достатъчно укрепнал. Току-що е излязъл от болница.

— Попитай го и ще видим.

— Аз не му се обаждам. Никога не съм го търсила.

— Ако ти не искаш, аз ще се обадя. Ако трябва и на жена му ще се обадя да му съобщи.

Джасмин се притесни:

— Бях по-спокойна, когато странеше от Китайския квартал и от семейството.

— Ти никога не си щастлива. Ще се видим след работа и заедно ще посрещнем Нова година.

— Убедена ли си, че няма да промениш мнението си?

— Убедена съм. Обади се на баща ми. Кажу ми, че е време да се запознае с дъщеря си.

* * *

Пеги изпита известна нерешителност по пътя към жилището на Райли. Обиколи два пъти квартала, преди да паркира и да изгаси двигателя. Часът беше малко преди девет в понеделник сутрин. Може и да не го свари вкъщи. Но вече се беше обадила в службата му и там го нямаше. Възможно беше да се е качил на колелото си и да тренира. Щеше да го потърси по най-високите хълмове на Сан Франциско, ако не го откриеше в апартамента му. А може би щеше да извади късмет и да го намери в дома му.

Спусна се по улицата и отдалеч забеляза, че вратата на гаража му е открената. Подмина входа, вмъкна се в гаража и видя бегача му. Едва ли щеше да остави вратата отворена, ако го нямаше, така че се отправи към пералното помещение.

— Райли — извика тя. Не получи отговор и влезе в апартамента. Дочу шум от течаща вода. Той беше под душа.

По дяволите! Искаше да се изясни с него, да му се извини, да му поиска прошка за онова моментно безумие и се надяваше той да я разбере. Знаеше, че дълбоко го е засегнала, и съжаляваше за всичко, което бе казала. Сега й беше известна истината за близките й. Освен това знаеше, че Райли е най-достойният мъж, когото познаваше. Баща

й, когото обожаваше, беше слабохарактерен. Дядо й, от когото се възхищаваше, беше лъжец. Но Райли — човекът без потекло, с нерадостно детство, отказал се от призванието си, за да помогне на баба си, беше силен, смел и невероятен. Той беше мъжът, когото обичаше. И се молеше да не го е загубила завинаги.

Влезе в спалнята. Вратата на банята беше отворена. Струящата вода я подмамваше. Не, не би си го позволила. А защо не? Потръпна от желание при мисълта да се съблече и да се пъхне под душа при него. Той щеше да се стресне. Тя също. Не подхождаше на една Хатауей да се държи така. Тогава щеше да постъпи по-ексцентрично.

Събу ботите си. Съблече якето си и блузката. Остана по сутиен и панталони и се уплаши. Вероятно той още беше бесен, може би нямаше да я погледне. А може би нямаше да я отблъсне. Хрумна й, че физическата близост може да изглади недоразуменията. Струваше си да опита. Беше отчаяна постъпка.

Свали сутиена и панталоните. Чу, че водата в банята спря да шурти. Вратата на душ-кабината се отвори. Ужас, беше закъсняла. Огледа се да грабне нещо и да се покрие, но беше метнала дрехите си далеч.

Райли влезе с кърпа в ръка. Замръзна на място, щом я видя:

— Пеги!

— Не можа ли да останеш още малко под душа?

— Изкъпах се.

— Тогава значи съм закъсняла.

— Зависи какво търсиш. Изразходвах всичката топла вода.

Тя въздъхна дълбоко:

— Всъщност не търся топла вода. Търся теб.

— Защо?

— Нямах намерение да ме улесниш, нали?

— Няма начин.

— Дойдох да се извиня. Сгрехих. Близките ми поначало не са в ред. Не трябваше да ги защитавам. Не трябваше да те гоня. Бях изплашена. Страхът ме ръководеше. Но най-накрая се отърсих от заслепението и видях онова, което за теб беше очевидно. — Тя въздъхна. — Надявам се да ми простиш.

— Защо? Защото Пеги Хатауей винаги получава, каквото пожелае, затова ли?

— Не, не затова, а защото Пеги Хатауей най-после откри мъж, който заслужава любовта ѝ и не иска да го загуби заради глупостта си.

Райли стисна устни, тя видя с какво усилие той се противопоставя, но не разбра срещу себе си ли се бореше или срещу нея.

— Трябваше да размислиш — дрезгаво изрече той. — Казах ти, между нас няма да се получи.

— Не мисля така. Обичам те, Райли. Не си длъжен да ми казваш същото. Не си длъжен и да го чувстваш. У себе си имам любов и за двамата ни. Само ми дай шанс да ти го докажа. — Тя закри с ръце гърдите си. — Дали забеляза, че съм гола?

— Забелязах.

— Какво мислиш по въпроса?

— Мисля, че си свалила всички задръжки и се бориш нечестно.

— Точно така. Каквото и да струва, готова съм на всичко.

— За да получиш, каквото желаеш, така ли?

Тя потисна тръпка на неувереност:

— Да, всичко. Надявам се, че това всичко включва и да правя любов с теб.

— Определено го включва.

— Добре. — Пеги усети шеговития му поглед и разбра, че опасността е преминала. — А сега да видим колко си готов ти. — Приблужи се и грабна кърпата, която той държеше пред себе си. — Никак не е зле. Е, зная, че си мъжкар и не ти трябва много.

— Не, само ти ми трябваш — отвърна той.

Пеги захвърли кърпата върху своите дрехи. Желаше Райли върху себе си, в себе си, заключена в прегръдките му.

Ръцете му я обгърнаха. Устните му завладяха нейните в страстна целувка. После обхвана ханша ѝ и тя усети жадувания плам. Изгаряше от желание и всяко движение го разпалваше. Искаше да не остане нито милиметър разстояние помежду им. Но вместо това Райли отстъпи:

— Трябва да укротим малко ритъма.

— Не — протегна ръце към него тя, но той направи още една крачка назад.

— Търпение, принцесо. — Той отвори нощното шкафче и извади оттам едно пликче. — Защо не го отвориш вместо мен?

Преди никога не го бе правила. Що за странно изпълнение? И както гледаше пликчето в ръката му, се досети, че това е само още един тест. Усмихна се на Райли със съзнанието, че той я наблюдава много внимателно, че иска да я подразни с досадна практическа задача, в която няма нищо романтично. Не се подразни. Беше превъзбудена, разкъса пликчето със зъби и се разсмя на учудването му. После се приближи до него.

Обхвана нежно пениса му и чу дълбокия му стон, когато сложи кондома.

— Има ли още нещо, което мога да направя за теб? — прошепна.

— По дяволите, да.

Той я притисна към стената, повдигна я и проникна дълбоко в нея. Усети я не само тялото ѝ, но и цялото ѝ същество. Пеги забрави света, когато в свършена хармония започнаха да се любят.

* * *

Пеги спеше, положила глава върху гърдите му, прегърнала го през кръста, краката ѝ така преплетени с неговите, като че ли нямаше намерение никога да го пусне. Това не го притесняваше, тъй като той също не искаше да се отдели от нея. Не можеше да повярва, че тя дойде в апартамента му, разсъблече се и му се предложи. Почти през всички изминали ноци се бе убеждавал, че тя се заблуждава, и ето докъде стигна — дотам, където бяха вчера. Защото Пеги беше красива, с благородно сърце. Защото го интересуваеше много повече, отколкото си въобразяваше, че е възможно да се интересува от някоя жена.

— Чувам как мислиш — прошепна тя. — Сърцето ти затуптя побързо. За какво мислиш?

— За теб — промълви той.

Тя се понадигна и го погледна в очите:

— Райли?

— Много си смела, за да дойдеш тук. Впрочем как влезе?

— За специалист по охранителни системи апартаментът ти не е никак подсигурен. Влязох през гаража. Беше широко отворен.

— Да му се не види! Вярно. Когато се връщах с колелото, телефонът звънеше и трябваше да съм забравил да затворя. Обзалагам се,

че половината ми клиенти ще се разбягат, ако разберат.

— Ще отидеш ли да затвориш?

— Гавриш ли се? В леглото съм с руса красавица. Какво е едно колело или две?

Тя се засмя с блеснали от удоволствие очи. Господи, колко хубава беше! Всеки път щом я погледнеше, му се струваше все по-привлекателна. Може би защото не виждаше само външната ѝ красота. Виждаше я цялата — плетеница от чувства, разсъждения, постъпки, които я превръщаха в Пеги.

Пеги *Хатауей*, му напомни един тихичък глас. Жена, която само преди ден бе предпочела пред него своето семейство. Наистина, извини се, но как да е сигурен, че това няма да се повтори?

— Стана някак твърд, нямам предвид определено желано втвърдяване — каза Пеги. — Какво има?

— Нищо.

— Лъжеш. Отново мислиш за снощи. Надявах се, че сме го преживели.

— Ще го преживеем — каза той, галейки копирената ѝ коса. — Но имаме да решим още нещо.

— Зная — дракона. Снощи си поговорихме с баща ми. Съгласихме се, че драконът в сейфа е онзи, който ти донесе. Смятаме, че кутията е у дядо, което означава, че един дракон липсва и че има само още един човек, у когото навярно е другият дракон.

— Ли Чен — изрече Райли. — И аз така мисля.

— Баща ми каза още нещо интересно. Той вярва, че драконите са ни призовали да се съберем. Те искат да са отново заедно. Те са предизвикали събитията.

— Свършили са адски готина работа — ухили се той.

— Да, точно така. Смятам, че е наш дълг, на нашето трето поколение, да съберем отново драконите и кутията и да ги върнем в Китай, където им е мястото. Какво ще кажеш за още една разходка до Китайския квартал тази вечер?

— Добра идея.

— Ще се обадя на Алиша. Ще отидем заедно при дядо ѝ и баба ѝ.

— Новогодишната вечер е — напомни ѝ той. — На този ден е запален пожарът в къщата „Хатауей“.

— И най-подходящото време да разберем какво точно се е случило онази нощ.

— А до тогава какво ще правим? — попита той. Отново беше възбуден. Желаше я така, като че ли се бяха любили преди цяла вечност, а не преди по-малко от час.

— Сещам се за няколко неща.

— И аз.

— Хубаво. Но този път ти ще отвориш проклетото пликче, за да мога да те целувам през това време.

Той изстена, беше обезумял, безнадеждно обезумял.

* * *

— Стана късно. Няма да дойде — говореше Алиша на майка си, кръстосвайки безспир. — Вече е почти пет часът.

Джасмин седеше на дивана със скръстени в скута ръце:

— Седни, Алиша, ще протриеш килима.

— Сгрехих. Не трябваше да те карам да му се обаждаш. Той не желае да ме вижда. Не иска да ме знае.

— Ще дойде, ще видиш.

— Добре. Ще дойде. Ще видя. И после отиваме при дядо и баба и ги питаме къде е драконът.

Джасмин се изплаши:

— Идеята ти не ми се струва разумна. Новогодишната вечер е. Случаят е особен. Не може да го направим точно тази вечер.

— Трябва да го направим точно сега. Вече говорих с Пеги и Райли. Те ще дойдат. Вярвам, че и ти ще дойдеш.

— Ще си помисля.

И тогава на вратата се почука. Алиша погледна отчаяно майка си:

— Не е ли по-добре ти да отвориш.

— Ти си моята храбра дъщеря — каза Джасмин с една от редките си усмивки. — Дъщеря ми, която все ми втъпява, че не трябва да се страхувам. Сега е твой ред да не се страхуваш.

Алиша вдъхна дълбоко, изправи рамене и отвори вратата.

— Алиша? — На прага стоеше Дейвид Хатауей, красив мъж с тъмна коса и тъмни очи — очи, които много приличаха на нейните.

Тези очи умоляваха, умоляваха за прошка. — Аз съм... аз съм твоят баща — каза той.

Господи! Сълзите ѝ напиреха. А защо? Та той не я беше искал. Никога не се е интересувал от нея, не се е опитвал дори да я види, сега се съгласи само защото е бил на прага на смъртта.

— Мога ли да вляза — неуверено попита той.

Алиша кимна, без да успее да промълви и дума.

Направи му път и той влезе. През мъгла видя как поздравява майка ѝ.

— Алиша, затвори вратата — стресна я тя.

Алиша се поколеба. Навярно това беше последната ѝ възможност да избяга. Но се опомни, затвори вратата и погледна мъжа, който я бе създал. Беше висок почти метър и деветдесет. Главата му беше бинтована, но очевидно се беше възстановил.

— Приличаш на майка си — красива си като нея.

— Струва ми се, че приличам повече на теб — проговори тя. — Мама твърди, че имам твоя нос.

— И Хатауейска бенка — нехайно добави той. — Само Пеги я няма. — Дейвид неловко млъкна, после прибави: — Разбрах, че си се запознала с Пеги.

— Да, много е мила. По-мила, отколкото очаквах.

— Тя ме упрекна, че съм те изоставил.

— Затова ли дойде?

— Не. Само каза на глас онова, което аз непрекъснато си мислех. Искам да се извиня. Зная, че не мога да променя случилото се, но искам да разбереш, че никога не съм те забравял, Алиша.

— И защо да ти вярвам?

— Наистина няма причина.

— Защо не си пожелал да ме видиш преди?

Дейвид погледна отчаяно Джасмин, сякаш я молеше за спасение. Тя мълчеше, остави го сам да отговори.

— Мама ми обясни — каза Алиша. — Бих искала и ти да ми обясниш.

— Причината не е у теб. У мен е. Да те виждам, означаваше да погледна в огледало, което отразява моите недостатъци, грехове, злото, което съм сторил в живота си — измамих жена си и нараних майка ти. Също и заради Елизабет, по-голямата ми дъщеря. Тя беше моята

любов. Много я обичах. Когато умря, исках и аз да умра. Светът за мен свърши. Докато Елизабет беше до мен, бях щастлив — въздъхна дълбоко той. — Разбираш ли, когато бях малък, изгубих майка си и сестра си. Следващите двадесет години очаквах нещо хубаво да се случи. Елизабет ми върна радостта. Но и това ми бе отнето — още веднъж въздъхна той и продължи: — Когато започнах връзка с майка ти, знаех, че не е редно. Когато тя забременя, като че ли грехът ми напираше да излезе наяве и светът ще го види. Всеки би си помислил, че съм се опитал да заместя Елизабет с теб. Чувствах го като предателство. Не можах да го понеса.

За Алиша бе болезнено да чуе колко много бе обичал другата ѝ сестра. Освен това не ѝ убягна, че името на Пеги нито веднъж не бе споменато. Тя ѝ бе споделила, че баща им най-много е обичал Елизабет. И Алиша се запита как ли е расла Пеги в сянката на любимото дете и как ли се е чувствала, когато е останала единствената дъщеря, но не любимата.

— Не мога да променя случилото се — добави той.

— Надявам се да ми дадеш възможност да се сблизим.

— Наистина ли го искаш или е само жест?

— Искам го — искрено каза той.

— А жена ти какво мисли по въпроса?

— Тя иска да ти предложи някаква сума, за да стоиш настрана от живота ни.

Още веднъж я отхвърлят. Алиша не можеше да си обясни защо бе очаквала друго. Семейство Хатауей не я приемаха, така както и нейното семейство не я бе приело.

— Не, благодаря — отвърна. — Не искам нищо от теб. И ще започна да ти връщам парите, които ти дължа за образованието си. Може да се проточи, но ще го направя.

— Не искам парите ти, Алиша. И нищо подобно не съм споменавал. Повече няма да се крия. Едва не изгубих живота си, когато реших да мина по тъмната алея, за да не ме види никой. — Той се усмихна на Джасмин: — Надявам се, някога и ти да ми простиш, че не съм бил до теб, когато ти е било най-трудно.

— Никога не съм забравяла какво ми даде, Дейвид — каза Джасмин. — Ти никога не ме излъга. Може би всеки друг си лъгал, но мен — не.

Алиша забеляза погледите, които си размениха и като че ли усети любовта им. Може би не се бе родила в резултат на някаква жалка, краткотрайна връзка. Може би родителите ѝ са били влюбени. От тази мисъл се почувства по-добре.

— Защо толкова много си държал да покажеш дракона на мама?
— зададе тя въпроса, който не ѝ даваше покой.

— Защото знаех колко много означава той за нея. — Дейвид отново се усмихна на Джасмин. — Нямах търпение да ти го покажа, щом го видях, за да те освободя от кошмарите, които нощ след нощ те преследваха. Трябваше да ти го оставя, щеше да е на сигурно място. А може би щях да ти навлека още неприятности.

— Той е прокълнат, Дейвид. Сега повече от всякога го вярвам.

— Да — промълви той. — Искам да те помоля за една услуга.

Доверието, което Алиша току-що бе изпитала, се изпари:

— Каква услуга?

— Пеги ми каза, че тази вечер се готвите да посетите баба ти и дядо ти. Искам да дойда с вас.

— О, Дейвид — разтревожи се Джасмин. — Едва ли е разумно. Ще ги разсърдим.

— Кой го е грижа дали ще ги разсърдим или не? — развълнува се Алиша. — Знаем, че са ни лъгали за дракона. Трябва да им го кажем в очите и ти трябва да присъстваш.

— Страхувам се — отговори майка ѝ. — Имам лоши предчувствия.

Дейвид взе ръката на Джасмин:

— Ще бъда до теб. Време е да ти върна силата, която ти някога ми даде.

ДВАЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Пеги омагьосана загледа смайващите, тайнствено проблясващи цветове на фойерверките в здрачаващото се небе, когато с Райли спряха, за да се полюбуват на тържественото шествие, което препречваше пътя им към Китайския квартал. Деца в пъстроцветни костюми изпълваха улицата, едни свиреха, други танцуваха, а някои с вълнообразни движения размахваха дълги ленти.

— Невероятно е. За пръв път го виждам — обърна се тя към Райли.

— И аз. Само веднъж го мярнах по новините.

Той я прегърна през раменете и я притегли към себе си, припомняйки ѝ близостта, която бяха изпитали. Бяха се любили безкрайно, всеки път по-страстно и по-ненаситно, като че ли изпитваха границите на сетивата си. Усещаше тялото си болезнено, но изпълнено с прекрасно задоволство, което я накара да се усмихне. Каквото и да се случеше тази вечер, никога нямаше да съжали за този ден.

— Погледни — посочи Райли едни огромни лъвове, които се извиваха през улицата.

Всеки лъв се движеше от двама души. Главата се управляваше от един танцьор, а задният го следваше. Лъвът танцуваше под звуците на барабан и гонг. Актьори, изобразяващи най-различни стилизирани образи, забавляваха тълпата с акробатични номера.

— Колко е красиво! — възкликна тя. — Ако не бях преживяла онова, което се случи през изминалата седмица, нямаше да разбера колко изолирана съм била. Живея в град с толкова различни култури, а съвсем не ги познавам.

— Почти невъзможно е да ги опознаеш от имението на хълма.

— От днес имам намерение да се шляя повече по улиците. Харесват ми възбудата, музиката, смехът, кипящият живот. Не ми се присмивай — каза тя, забелязвайки погледа му. — Не мога да се начудя как съм пораснала. Но сега е по-важно как ще продължа да живея, нали?

— Точно така — отговори той. — Но точно в момента не мога да чакам продължението.

— Нито пък аз.

— Тогава да вървим.

— Виж, ето го. Дракона.

Пеги не говореше за статуетката, а за огромен книжен дракон, който се приближаваше към тях. Манифестирацията пред дракона човек поддържаше главата му на дълъг прът. Следваше опашката, дълга докъдето стигаше погледът, носена с вълнообразни движения от трийсет, четирийсет или петдесет души.

Щом драконът се източи, Райли я хвана за ръка и я поведе по улицата, търсейки удобно място да пресекат от другата страна. Тълпата вървеше след дракона и хората по улицата оредяха. След няколко минути минаха покрай билковия магазин, който бе затворен. До него беше входът за апартамента на семейство Чен.

— Чудя се защо Алиша закъснява — погледна часовника си Пеги.

— Ето я — каза Райли.

Тя се обърна и видя Алиша, която се зададе по улицата с родителите си Дейвид и Джасмин от двете ѝ страни. Естествено би било Пеги да се подразни при гледката на баща си с друга жена и друга дъщеря, но тя се зарадва, че той е постъпил както трябва. Когато Дейвид ѝ каза, че има намерение да отиде с Алиша у семейство Чен, тя се усъмни. Но ето че още имаше надежда за баща ѝ.

— Радвам се, че сте тук — насърчи ги тя с усмивка. — Колкото сме повече, толкова по-убедителни ще бъдем.

Райли отвори входната врата и направи път на Алиша и Джасмин. Отиваха у тях все пак.

Изкачиха стълбите и Алиша почука на вратата.

— Може и да няма никого — каза тя. — Вероятно не са се върнали от шествието. Но за вечеря всички ще се съберат.

— Имате ли ключ? — попита Райли.

— Аз имам — подаде му Джасмин дълъг сребърен ключ. — Не съм го използвала двайсет и две години.

— Значи е крайно време да го използваме — каза Алиша.

Всички бяха приковали погледи в Джасмин, която пъкна ключа в ключалката, превъртя го и натисна бравата.

Апартаментът беше малък, претъпкан с разнородни мебели и предмети. От кухнята се носеха уханията на китайски ястия. Масата в трапезарията бе сложена и тържествено украсена. Пеги се ужаси, че ще съспят деня, смятан за най-щастливия в годината. От съседната стая долетя шум и всички се стъписаха.

— Там има някого — прошепна обзета от паника Джасмин. — Да си тръгваме.

Но беше твърде късно. През вратата се втурна дребничка китайка. Когато ги видя, очите ѝ се разшириха.

— Какво правите тук? — попита тя. — Отивайте. Всички отивайте. Рано за вечеря.

Тя се опита да ги изблъска, но никой не помръдна.

— Искаме да говорим с теб — заговори Алиша, — преди да са дошли другите.

— Не, ти после се връщаш.

Входната врата се отвори и влезе нисичък, доста възрастен мъж. Ли Чен, досети се Пеги, човекът, който някога бе спасил дядо ѝ и дядото на Райли. Старецът очевидно се изненада и докато ги оглеждаше един по един, тревогата му видимо растеше.

— Джасмин, обясни — каза той. — Кои са тези хора?

Тя, изглежда, бе загубила дар слово. На Пеги ѝ домъчня за нея. Изглеждаше напълно объркана. Баща ѝ се приближи до Джасмин и взе ръката ѝ. Пеги сама се учуди колко необичайно спокойна се чувстваше. Баща ѝ държеше ръката на друга жена, а не на майка ѝ. Самата тя не си представяше Джасмин и баща си един до друг, но за тях това като че ли бе съвсем естествено.

Джасмин се нуждаеше от него, нещо, което неговата съпруга никога не бе изпитвала. Джасмин го гледаше покорно, а съпругата му винаги отвисоко. Внезапно Пеги осъзна какво бе събрало тези двама толкова различни хора. Алиша също не отделяше поглед от тях. Алиша, нейната сестра, за пръв път виждаше своите родители заедно. Хвана ръката на човека до себе си и здравето му ръкостискане я изпълни с решителност.

— Аз съм Пеги Хатауей — зае се тя с представянето. — Това са баща ми Дейвид и приятелят ми Райли Макалистър, внук на човек, когото навярно познавате — Нед Дилейни.

Ли Чен пребледня.

— Защо си дошла? Защо си ги довела — обърна се той към Джасмин яростно. — Ти ни обезчести, опозори семейството. Отивай си!

— Ти си последният човек, който има право да говори за чест — обади се някой откъм вратата.

Пеги видя дядо си Уолас Хатауей, който влезе като крал на посещение при местните селяци. В изискан костюм, цялото му същество излъчваше успех в пълен контраст с овехтелите, размъкнати дрехи на Ли Чен. При неговото появяване се възцари гробна тишина. Знаеше, че тези двама души се виждат за пръв път от десетилетия и в разменените помежду им погледи се усети бурно минало.

— Какво правиш тук, дядо? — попита тя.

— Дойдох за дракона си. Къде е?

— Твоят дракон не е у мен. Ти го открадна и го задържа само за себе си — каза Ли Чен.

— Ти и Нед се съюзихте против мен. Щом единият е у Нед, другият трябва да е у теб — отговори Уолас.

— Не е у мен — заяви Ли решително и посочи вратата. — Махай се от къщата ми, тук не си добре дошъл.

— Не ми казвай къде съм добре дошъл. Аз те доведох в тази страна, а ти как ми се отблагодари? Като ме окраде и изгори до основи магазина ми...

— Доколкото си спомням, казахте, че дядо ми го е запалил — прекъсна го Райли. — Което означава, че не сте сигурен кой го е извършил. А може и сам да сте предизвикали пожара, за да прикриете нещо или заради застраховката.

— Онзи, който е запалил магазина ми, е човекът, изнесъл драконите от подземиято през онази нощ. Били са или Нед, или Ли — каза Уолас. — Оттогава го зная.

— Защо чакахте досега, за да изясните случая? — попита Райли същото, за което и Пеги се сети.

— Защото отначало мислех, че драконите са унищожени от пожара. Магазинът се бе превърнал в развалини. Разчистването по онова време не беше така ефикасно както днес. Изгубих всичко. Когато видях дракона на дядо ти, разбрах, че е спасен от огъня, и предположих, че и другият е оцелял.

— Вече знаете, че не е у дядо ми, защото преровихте къщата му — каза Райли. — Сигурно сте проследили баба ми. Още в деня, когато идвахме в магазина, някой ни следеше.

Пеги отвори широко очи, когато Райли намести още едно парченце в пъзела, за което тя не се бе досетила. Уолас нито потвърди обвинението, нито го отрече, но тя прочете истината в очите на баща си. След като Уолас не е успял да грабне дракона от Райли и баба му, е наел някого, който да проследи Дейвид и в удобен момент да открадне дракона.

— Защо сте чакали досега, за да дойдете тук? — попита Райли.

— Не ти дължа обяснение. Къде е другият дракон? — обърна се Уолас към Ли. — Искам си го незабавно.

— Не е у мен — убедително повтори Ли Чен. — И пожара не съм подпалил аз.

— Първият, който се появи на местопрестъплението, беше ти. Не е ли така?

— Да, така е. Опитвах се да потуша пожара. Не съм виждал драконите. Не знаех къде са.

— Би трябвало да знаеш къде е единият — тихо каза Джасмин. — Някъде тук е, в апартамента.

Ли пребледня. Опита се да отрече, но дъщеря му го прекъсна:

— Видях го една вечер. Вечер като тази. — Джасмин замълча и в този миг пукотевици разтърсиха стаята. Фойерверките! Джасмин се стресна. — Беше като сега. Спомних си.

— Ти не спомняш нищо — изсъска Ан-Мей. Внезапно двете жени се изправиха една срещу друга.

— Изплаших се, изтичах в стаята ти. — Джасмин погледна към вратата зад майка си и ахна. Пеги също погледна. Изпод вратата зад госпожа Чен нахлуваше дим.

— Пожар — разкрещя се Алиша.

Ан-Мей отвори вратата и видяха, че пердетата са обхванати от пламъци. Тя се втурна с писък в спалнята. Райли я последва, опитвайки се да я изблъска от огъня. Пеги бе до Райли, за да помогне, а Дейвид, Джасмин и Алиша изтичаха в кухнята, за да донесат вода.

— Измъкни я оттук и се обади на 911.

Той се опитваше да избута Ан-Мей навън, но за възрастта си и ръста си тя беше изненадващо силна. Пеги се опитваше да я хване за

ръцете, но тя все се изплъзваше. Джасмин дотича и започна да я моли да излезе. Майка ѝ не помръдваше. Погледна Джасмин налудничаво:

— Проклятието! Най-последно сбъдва се! Тази вечер всички ще умрем.

— Няма да умираме — каза Райли, докато гасеше пламналите пердета и ги смъкваше на земята. Скоро пламъците бяха угасени и остана само димът.

Ан-Мей гледеше Уолас с омраза:

— Ти си виновен. Всичко е заради теб. Ти обеща злато и благоденствие. А всички ни прокълна.

— Аз ви дадох възможности в тази страна. Без мен той беше нищо. А после ме предаде.

Изведнъж погледът на Уолас бе привлечен от нещо, Пеги погледна и видя дракона върху малка масичка, подредена като домашен олтар, заобиколен от капещи свещи, подпалили пердетата. Драконът се взираше в тях подигравателно, като че ли се чудеше защо толкова се бяха забавили. Нефритените му очи проблясваха през стелещия се дим, хвърляйки цветни искри върху старинния бронз.

— О, боже мой! — възкликна Пеги.

— През всичките тези години е бил тук — замаяна каза Джасмин. — Виждала съм го и преди. Ти се молеше пред олтара, аз влязох и те попитах за него. Ти ме заключи в килера. Беше тъмно. Чувах фойерверките. Бях ужасена. — Тя погледна майка си. — Наби ме и ми каза, че съм лоша, че трябва да забравя какво съм видяла, че не трябва никога и дума да споменавам. — Джасмин се обърна към баща си, който стоеше до вратата: — Знаеше ли какво ми причини тя? Знаеше ли?

Ли Чен не отговори. Гледеше съпругата си, която се поклащаше напред-назад.

— Ан-Мей — нежно я повика той. — Всичко е наред.

— Не е наред — каза дъщеря му. — Не разбра ли?

Ли не я погледна. Цялото му внимание бе насочено към жена му.

— Драконите не трябва да принадлежат на никого от нас — каза старичката. — Още преди години трябваше да бъдат върнати.

Уолас се обърна към Ли:

— След всичко, което преживяхме, ти ме предаде. Открадна този дракон. Но без другия и кутията той е безполезен. Така че през

всичките тези години ти си го крил. Знаеше ли, че другият е у Нед?

— Не бях сигурен. — Ли се разкашля.

— Трябва да се махнем от този дим — каза Пеги.

— Права е — додаде Райли.

Никой не помръдваше. Не искаха да изоставят дракона, но както изглеждаше, и никой не искаше да го докосне.

Райли направи крачка, но Пеги го възпря:

— Недей. Не го докосвай. Може наистина да е прокълнат.

Той се подвоуми, после тръгна. Взе статуетката и излезе от спалнята. Останалите се заблъскаха през вратата.

— Време е за истината. — Той постави дракона на малката масичка. — Откъде идват драконите?

— Кажу ми, Уолас — заповяда Ан-Мей. — Кажу ми как ги открадна от Китай.

— Не го направих сам — язвително отвърна той.

— И кога го направи? — попита Дейвид.

— Ли беше — каза Уолас. — Той намери един кош в гората. Сигурно бе изпаднал от някоя талига. Просто си стоял там, съкровище, очакващо да бъде открито и грабнато. Веднага разбрах, че трябва да го укрием и да го пазим. Можеше да се наложи да го изтъргуваме за свободата си. Беше война. Неприятелят дебнеше. Ли се съгласи с мен. Дядо ти също — погледна той към Райли. — Бяхме приятели, братя. Изнесохме тайно ценностите от Китай и ги донесохме тук, в Сан Франциско. В коша имаше много експонати от музея.

— Значи не бяха само драконите и кутията — уточни Пеги.

— Да — отвърна Уолас. — Знаехме, че седим върху златна мина. Сключихме помежду си договор за продажба на предметите, дискретни продажби, разбира се, така че никой да не разбере откъде са. Нед и Ли работеха с мен в магазина. Разделяхме си поравно печалбите от продажбите. Докато тя — кимна той към Ан-Мей — не започна да се тревожи за проклятието. Настройваше Ли и дори Нед. Глупава жена. Само не разбирам защо трябваше всичко да съсипеш, Ли? Не само открадна дракона, но и изпепели магазина. Та ние бяхме приятели!

Пеги за пръв път надникна през защитната броня на дядо си и осъзна, че той не е хладен и безчувствен, за какъвто се представяше.

Бил е измамен от своите приятели. Не е чудно, че повече на никого не е повярвал.

Ли не можеше да продума. Очите му се насълзиха, раменете му се разтресоха. Пеги искаше да каже на дядо си да престане, но нямаше право. Всичко това засягаше само тях двамата и беше дошло времето да уредят взаимоотношенията си.

Ли сложи ръка на сърцето си. Джасмин се спусна към него:

— Татко...

Той я отстрани.

— Добре съм. — Въздъхна дълбоко, после каза: — Когато подпалих пожара, смятах, че ще мога да взема целия комплект, но там беше само единият дракон. Другият и кутията липсваха. Запалих пожара, за да прикрия кражбата. Аз съм виновен.

— Не — изкрещя Ан-Мей. — Не го запали ти, аз го запалих.

Мъничката китайка застана в средата на стаята и нави ръкавите си. Пеги видя ужасни белези от китките до лактите и изведнъж проумя истината.

— Аз запалих пожара — продължи старицата. — Искях да върна драконите и кутията в Китай и завинаги да премахна проклятието. Ли ми каза, че ти не си съгласен. Нямах избор — поклати глава тя. — Но там беше само единият дракон. Огънят лумна. Беше късно да се спре. — Погледна към мъжа си. — Скрих го. Ти не видя. Ти не знаеш.

— Знаех — тежко продума Ли. — Видях го преди много години. Но си мълчах.

— Аз също го видях — още веднъж настоя Джасмин.

— Казах ти да забравиш. Но ти никога не забравяш. Прокълната си!

— Мисля, че тогава осъзнах колко много ме мразиш — каза Джасмин. — Това не можах да забравя. Знаех, че за вас бях едно разочарование, но не знаех защо. Бях ви разочаровала много преди да се появи Дейвид.

— Ти първородна дъщеря, Джасмин. Родена без един пръст. Проклятието застигнало тебе заради него — изрече майка й, мятайки още един унищожителен поглед към Уолас. — Каза прекалено ценни, за да връщаме.

— Бяха много ценни и нямаше как да ги върнем — допълни Уолас. — Нямаше как да обясним как са попаднали у нас тези дракони.

Нямахме извинение. На второ място, скандалът нямаше да засегне само нас, а цялата държава. Тогава Съединените щати и Китай не бяха в особено приятелски отношения. — Той погледна дракона. — Нито пък ние... след пожара.

— Не мога да си представя, че дядо ми е бил способен да открадне — обади се Райли.

Пеги усети болка в гласа му. Не му се вярваше, че човекът, когото обичаше и уважаваше, на младини е бил крадец.

— Бил е способен — каза Уолас. — Ти нищо не разбираш. Времената бяха други. Другарите ни умираха пред очите ни. Самите ние очаквахме всеки миг да умрем, а когато се завърнахме в Щатите, беше много трудно. Тези предмети на изкуството ни помогнаха да стъпим на крака. Ли и Нед можаха да започнат собствен бизнес, а аз да възстановя къщата „Хатауей“. Никой не пострада.

— Как можа да го кажеш? — попита Пеги. — Според мен доста хора са пострадали, и то най-близките ни.

— Не разбирам — каза Джасмин, поглеждайки майка си. — Щом драконът е прокълнат, защо си го запазила?

— Какво друго да правя него? — отвърна Ан-Мей. — Частите били разделени. Мислила — унищожени от огъня. И така всяка Нова година молех се на бога на драконите за прошка и изправяне на греха. Когато друг дракон се появил, решила... после той отново изчезнал.

— Как дядо ми е взел другия дракон? — попита Райли.

— Нед го взе да се похвали пред приятели в кръчмата — отвърна Ли. — Смятах, че го е върнал преди пожара.

— И когато магазинът е изгорял до основи, дядо ми се е изплашил, че Уолас ще го обвини, и си е премълчал — каза Райли. — Така става, има логика.

— Кутията е у теб, нали, татко? — попита Дейвид.

— Видях я преди много години. Не е била в подземие, когато госпожа Чен е запалила пожара.

Уолас не отговори веднага:

— Пазехме в кутията всички сметки. Отнесох я вкъщи за сигурно.

— И така, у вас са драконът на моя дядо и кутията. — Райли взе другия дракон от масичката. — Мисля, че е време да ги съберем.

* * *

Час по-късно всички се бяха събрали в приемната на имението Хатауей, като към тях се беше присъединила и Виктория. Тя беше бясна, че без нейно знание са се случили важни неща, и не скри презрението си, когато „шарената трупа“, както се изрази тя, се появи в къщата, но никой не ѝ обърна внимание. Върху махагоновата маса имаше три предмета — двата дракона и дълга тясна кутия с богато украсена закопчалка.

— Трябва заедно да го направим — обърна се Пеги към Алиша и Райли. — Вярвам, че ние тримата сме призвани да ги съберем отново.

— Съгласен съм. — Райли подаде на Алиша дракона, пазен от баба ѝ толкова години. После взе другия, скрит от дядо му.

Пеги вдигна кутията и я поднесе към тях. Усети тръпки да пронизват гърба ѝ, сякаш кутията излъчи топлина. Като че ли дочу гласове, долетели от миналото, а не беше ли музика? Отнякъде долови звуци на флейта.

Райли и Алиша се приближиха и съединиха двата дракона. С помощта на Пеги ги нагласиха в леглата им върху кутията. Очите им се срещнаха и в този миг ключалката прецрака и капакът се отвори.

Пеги посегна към купчинката документи в кутията, но преди някой да се усети, Уолас ги грабна и светкавично ги запали. Всички улики изгоряха на бърза ръка.

— Ама и теб си те бива — каза Райли, което съвсем не прозвуча като комплимент. — Никой никога няма да разбере какво е било откраднатото.

— Или пък участието на дядо ти — сряза го Уолас. — Заедно решавахме.

— Така е — каза Ли. — Много отдавна сами направихме своя избор. Беше грешен избор. Застигна ни проклятието заради него, но сега всичко свърши.

— Не съвсем — каза Райли. — Тези предмети трябва да се върнат в Китай и да заемат мястото си в Националния дворецов музей. — Той замълча в очакване. — Не си ли съгласна с мен, Пеги?

Тя погледна към майка си, баща си и дядо си, застанали срещу нея в очакване. Не можа да си спомни някога да я бяха удостоявали с

вниманието си. Беше дошъл моментът да покаже, че е личност, както я бе посъветвал дядо й.

— Да, съгласна съм — отговори тя. — Кутията и драконите ще бъдат върнати в Китай. Баща ми ще се заеме с това, нямаш нищо против, нали, татко?

— За мен ще бъде чест — отговори Дейвид.

— Ама... — изпелтечи Уолас.

— Дядо не се опитвай да ни спреш — каза Пеги. — Така е редно да се постъпи и така ще постъпим.

— И какво по-точно смятате да правите — попита Уолас Дейвид. — Как ще обясните откъде имате драконите?

— Ще обясни — прекъсна го Виктория, — че къщата „Хатауей“ съвместно със свои приятели — семейство Чен и семейство Дилейни, са открили рядък и смятан за изгубен предмет на китайското изкуство, който ще върнат на законните му собственици.

Толкова интелигентна бе майка й, веднага оцени ситуацията и веднага намери решение, което да превърне трима крадци в герои.

Цялата компания онемя. И кой ли би спорил? Всяко семейство желаше да запази доброто си име.

— А не трябва ли да платят за онова, което са сторили? — най-накрая проговори Алиша.

— Всеки по свой начин е платил — отговори Дейвид.

— Баща ми загуби любима жена, дъщеря и внучка. Твоят дядо е изгарял от срам, че жена му е изпепелила магазина. Баба ти е страдала от ужасните изгаряния по ръцете си. Майка ти живя в срам и позор, от който и ти пострада.

— Моят дядо загуби дъщеря си заради наркотици — продължи Райли. — Също така изгуби разума си, дори името си не може да си спомни, още по-малко какво се е случило преди петдесет години. Господин Хатауей има право. Всеки е платил греха си. — Той направи пауза. — Сега, след като се споразумяхме какво ще правим, искам да съм сигурен, че ще стане точно така. Трябва да оставим драконите на съхранение в банков сейф, докато уредим транспортирането им до Китай.

— Аз ще се погрижа — каза Виктория. — Но преди това ще ги представим на предстоящата изложба, която къщата „Хатауей“ урежда в Музея на азиатското изкуство. Разбира се, на всеки ще се отдаде

дължимото. С журналистите се оправям гениално. Всеки ще ви го каже. Най-добре веднага да се обадя тук-там.

— Майка ти наистина е голяма работа — обърна се Райли към Пеги.

— Да, така е. Предполагам, че всичко свърши. — Тя не преставаше да се пита какво ще стане с тях двамата оттук нататък, след като няма да преследват дракона.

— Не съвсем, трябва да видя баба и да ѝ разкажа.

— Поздрави я от мен — каза Пеги и се загледа след него с натезало сърце. Дали щеше да го види отново?

— И ние тръгваме — приближи се Алиша до Пеги.

— Остава съвсем малко до Нова година. Вярвам, че ще бъде една щастлива година.

— Аз също. Между другото, какво ще кажеш за нова работа?

— Какво имаш предвид?

— В къщата „Хатауей“ със сигурност има работа за още една Хатауей.

— Но аз не съм поканена.

— Вече си.

— Наистина ли? Можеш ли да решаваеш сама? Ще ме назначиш, без да питаш никого!

Пеги се усмихна:

— Да, ще те назнача. Аз съм наследницата на Хатауей. Но съвсем наскоро научих, че не съм единствената. И ако един ден ще трябва да управлявам този проклет магазин, защо да не го управляваме заедно? Разбира се, като начало ще ни се наложи да изведем майка ми от него.

— Тя няма да ме допусне там.

— Не, няма — съгласи се Пеги. — Но е време да осъзнае, че не е единствената жена в семейството, която постига всичко, което си науми. Искам и да работим заедно, и да сме в едно семейство. Ти си ми сестра и искам да го знаеш.

Алиша прегърна Пеги. От цялата тази безумно объркана история тя вече си имаше сестра.

— Трябва да тръгвам — каза Алиша. — Имам среща.

— С Бен ли?

— Бих искала през идващата година да се оженим. — Тя се поколеба, преди да попита: — Може би ти и Райли ще направите същото?

— Той вече си отиде.

— Тогава намери го! Искаш го, нали?

Да, искаше го, но този път той сам трябваше да дойде при нея.

* * *

Пеги се прибра вкъщи малко преди полунощ, изтощена от преживяното. Мечтаеше за чаша вино, гореща вана и легло. Виното и леглото я чакаха в спалнята, където, за да е съвсем сбъдната мечтата, се виждаше и спящ мъж. Пеги се усмихна. Беше дошъл при нея. Вярно, спеше, но имаше ли значение?

Седна на земята до леглото и сложи ръка върху гърдите му. Райли въздъхна, щом усети дъха ѝ, когато тя се наведе към него и притисна устни към неговите. В просъница той я целуна дълго, нежно и страстно и Пеги почувства, че в този миг той ѝ отдава сърцето си. Райли обгърна с длани лицето ѝ, притегли я към себе си и я целуна още веднъж, като че ли да се увери, че тя е разбрала какво влага той в тази целувка.

— Красивата Пеги — прошепна. — Защо те нямаше толкова дълго.

— Не знаех, че ще ме чакаш. Как влезе?

— Зная нещичко за ключалките. Имаш нужда от по-надеждна охранителна система. Всъщност се сецам за много неща, от които имаш нужда.

— От нещо или от някого?

— От мен например — захили се той.

— От теб ли? А ти от какво имаш нужда?

— От теб.

— Но аз те искам за дълго.

— За колко дълго? — попита плахо той.

— Сватба, деца, кучета, котки, папагали, къща, мебели, които аз да си избира, градина...

— Охо! Таим аут.

— Какво има? Изплаши ли се?

— Ужасих се — призна си той.

— Добре, тогава ще започнем по-кратко. Какво ще кажеш за среща, вечеря, танци, шампанско и розови листенца, посипани върху копринени чаршафи.

— Ти казваш. Кога тръгваме?

— Щом пожелаеш.

— Пеги — каза той вече сериозно, — не зная дали притежавам качества, които търсиш у един мъж, а ти заслужаваш много. Не желая да те разочаровам.

— Ти не можеш да ме разочароваш, Райли. Аз мечтая за всичко, което ти казах преди малко, но онова, което наистина желая, си ти за толкова дълго, колкото ми позволиш да бъда с теб. Истината е, че предпочитам да съм с теб няколко дни, отколкото цял живот с някой друг. Ти ми показва какво е да съм свободна, извади наяве черти от характера ми, които не подозирах, че притежавам. Вече не съм същата и никога няма да бъда.

— Ти направи същото с мен. — Той сложи ръката й на сърцето си. — Ти ме накара да почувствам отново, че имам сърце. Мислех си, че е разбито много отдавна.

— Щастлива съм, че съм ти върнала вкуса към живота.

— Щастлив съм, че ти си до мен. Струва ми се, че след всичко приключихме историята на една и съща позиция.

— Да, дядовците ни са крадци. На Алиша също. А така се бяхме запалили да опазим честта на семействата си!

— Дано нашето поколение промени всичко това.

— Вярвам в нас.

Той се усмихна:

— Харесвам вярата ти, отива ти. — После продължи малко колебливо: — Ще трябва ли да чакаме нашата романтична среща, за да... е, сещаш се, нали?

— До, но този път ще трябва да се потрудиш, за да се получи.

— Пеги — изстена той, — убиваш ме.

— По-добре повярвай и веднага започни — с невинна усмивка каза тя.

— Но ти току-що каза, че...

— В характера на жените е да си променят мнението. Между другото още не сме правили любов в това легло.

Тя се наведе да го целуне, но той сложи пръст на устните ѝ:

— Ох, Пеги!

— А сега какво има?

— Забравих. Не си нося портфейла.

— А шофьорската ти книжка, Райли?

— Да се надявам ли, че имаш екземпляр от „Одисеята“ и тук?

— За съжаление нямам и не ми е приятно да призная, но и това легло е видяло толкова любовни сцени, колкото и момичешкото ми. Много отдавна не съм водила гадже тук. Нямам запаси.

— Няма значение. Имаме пред себе си цял живот, за да се любим.

— Идеята ми харесва.

— И на мен — прибави той.

— Вярваш ли ми, Райли, истински и дълбоко?

— Да, вярвам ти. Разреши ми да ти покажа колко много. — Той я взе на ръце, положи я върху възглавниците и я погали под пуловера.

— Чувствам се на седмото небе — прошепна тя.

— Сега ти трябва да ми повярваш.

— Завинаги — каза тя. — Между другото, когато се оженим, а аз зная, че ще се оженим, ще взема твоето име. Струва ми се, че като Макалистър ще бъда по-добра, отколкото като Хатауей.

— Искам теб, Пеги. Не ме интересува името ти.

— Господи, колко те обичам!

— Обичам те — прошепна той и я целуна нежно.

Издание:

Барбара Фрийти. Позлатени лъжи

Американска. Първо издание

ИК „Плеяда“, София, 2006

Редактор: Лилия Анастасова

ISBN 954-409-243-9

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.